

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ον}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 44 (713)

937

Διατηρήσατε και οεί/

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΟΣΙΑ ΣΑΣ

E.F.S.
Κριζώτου 11
ΑΘΗΝΑΣ

Κύριοι

Αποστείλατέ μου
παρακαλώ εν αντιτυπον
του βιβλίου σας

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ
εις την κάτωθι διεύθυνση
ΔΩΡΕΑΝ.

ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

προσπαθεί να διατηρήσει την ομορφιά της. Αλλά όμως το κατορθώνουν διότι όλες καταφεύγουν σε μέσα που δίνουν το αντίθετο αποτέλεσμα. Η δίαιτα και οι γυμναστικές ασκήσεις βλάπτουν εάν ο οργανισμός δεν λειτουργεί υπό ευνόχως συνθήκες. Για να αποφύγετε απώλεια χρόνου και απαγοήτευση, σας δίδωμε το μυστικό **ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ**, σ' ένα κομψοτυπωμένο βιβλιαράκι. Αρκεί να μας αποστείλετε το έναντι δελτίο

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΕΝΑ ΘΕΛΚΤΙΚΟ ΠΛΑΣΜΑ

Ο Αντρέ Φορτουνέ, ο έμπορος κρασιών, κ' η γυναίκα του η Ροζίν, μόλις έμαθαν ότι ο μεγάλος αμπελοκτήμων του Μπορντώ Λουσιέν Μπρισάκ θα περνούσε λίγες ημέρες στο Παρίσι, πήραν την απόφαση να του κάνουν το τραπέζι στο σπίτι τους, με την ελπίδα ότι θα πετύχαιναν από τον θαύμπλουτο παραγωγό το μονοπάλο των κρασιών του για την παρτίδα.

Η Ροζίν Φορτουνέ, που μόλις είχε κλείσει τα τριάντα, ήταν μια θελκτική γυναίκα, λιγάκι ζωηρή, δολοφροση ακόμη και εξαιρετικά ορεκτική. Ο άνδρας της, κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερός της, ήταν η προσωποποίηση του επαγγέλματος του: παχύς, ροδοκόκκινος, εύθυμος και φαφλατάς.

Την ημέρα λοιπόν που θα έκαναν το τραπέζι του Λουσιέν Μπρισάκ, η κ. Φορτουνέ σηκώθηκε νωρίς και βοήθησε την Αγγέλα, την υπηρέτριά της, στην κουζίνα για τα φαγητά. Κατά τις έντεκα και μισή όλα ήταν έτοιμα. Η Ροζίν, λυτρωμένη πειά από τις φροντίδες του τραπέζιου, έβαζε τώρα ένα ωμορφο φόρεμα μ' ένα γιακά από βενετιάνικη δαντέλλα.

— Αντρέ! φώναξε του άνδρός της. Πές στην Αγγέλα να προσέχει τη γαλοπούλα, γιατί θα σιάξω τα μαλλιά μου...

Ο Φορτουνέ πήγε στην κουζίνα κι' έκανε αρκετή ώρα να ξαναγυρίσει.

— Πού ήσουν; τον ρώτησε η Ροζίν.

— Γύριζα μόνος μου τη γαλοπούλα... της απάντησε στενοχωρημένος. Η Αγγέλα δεν ανέβηκε ακόμη από την «κάβα», όπου την έστειλα να φέρη μερικές μπουτίλλιες παληό κρασί...

— Δεν ανέβηκε ακόμη; φώναξε τρομαγμένη η κ. Φορτουνέ. Μά είνε είκοσι λεπτά της ώρας που την είδα να κατεβαίνει στο υπόγειο!... Μήπως έπαθε τίποτε; Γλυστρούν τόσο αυτά τα υγρά σκαλοπάτια!...

— Μπα! Δεν είνε η πρώτη φορά... Έκανε ο Αντρέ. Εγώ φοβάμαι γι' άλλο πράγμα...

— Λές; Έκανε η Ροζίν που κατάλαβε άμείως τη σκέψη του. Κι' εγώ έπρσες ότι λιγοστεύει γρήγορα το κρασί της κουζίνας.

— Θα έπρεπε να τη διώξουμε...

— Βέβαια! Μά, καυμένη Αντρέ, αφού την ήξερες, γιατί την έστειλες στο υπόγειο... Γιατί δεν πήγες κι' εσύ μαζί της;

— Απλούστατα, γιατί όλες η μπουτίλλιες της κάθας είνε σφραγισμένες!... Δεν μπορεί να θρή κρασί για να πιη.

— Αυτό θα το δούμε! Έκανε η Ροζίν κι' έτρεξε στην κουζίνα.

Σε λίγο, φώναξε κατάπληκτη, αφού πρώτα έριξε μια ματιά στον μπουφέ:

— Θεέ μου! Χαθήκαμε! Πήρε μαζί της το τιμπουσσόν! Τρέχα, Αντρέ, κατέβα γρήγορα στο υπόγειο!...

Αλλοίμονο! Οι φόβοι τους δέν ήταν διόλου φανταστικοί. Όταν ο κρασέμπορος κατέβηκε στο υπόγειο, είδε την Αγγέλα να κάθεται σ' ένα βαρελάκι, με το πρόσωπο κατακόκκινο από το μεθύσι και να τραγουδά με κέφι, κρατώντας στο δεξί χέρι μια μπουτίλλια.

Χτυπούσε μεσημέρι. Από τη μία στιγμή ως την άλλη θά έφθανε ο Μπρισάκ και δεν θά υπήρχε μια υπηρέτρια για να του ανοίξη την πόρτα, για να του πάρη το καπέλλο και το μπουτσούνι, για να τον βοηθήση να βγάλη τη «καμπαρίνα» του, για να τον σερβίρη στο τραπέζι! Τί συμφορά για μια οικοδέσποινα!

— Δεν πρέπει να κάνης έτσι... είπε ο Αντρέ στη γυναίκα του. Για στάσου... υπάρχουν ακόμη μερικές ελπίδες... Θα τρέξω στο γειτονικό μεσιτικό γραφείο.

— Μά είνε Κυριακή! φώναξε με απόγνωση η Ροζίν. Είνε κλειστό!...

— Διάβολε! Μήπως κανένας γείτονας μας θα μπορούσε να μάς δανείση την υπηρέτριά του;

— Οι περισσότεροι έχουν μόνο μια και φυσικά την χρειάζονται, εκτός από εκείνους που κάθονται στο τρίτο πάτωμα. Αλλά κι' αυτοί σήμερα έχουν καλεσμένους! Όσο για τους απέναντι, καθώς ξέρεις, είμαστε τσακωμένοι μαζί τους...

— Κ' η θυρωρός;

— Αυτή ή γρηά σπρίγγλα; Μά μόλις τη δει ο ξένος μας, θά χάση την όρεξί του!... Είμαστε χαμένοι, σου λέω! Όταν ο πολυκατομιτωμένος του Μπορντώ θα δει ότι δεν έχουμε υπηρέτρια, θά μάς περάση για τίποτε φωριάρηδες και θά μάς γυρίση τις πλάτες του!...

— Θα τρελλαθώ! Έκανε ο Φορτουνέ, χάνοντας ξαφνικά από το θάρρος του.

Κι' έπεσε με απόγνωση επάνω σε μια πολυθρόνα. Αμέσως όμως πεταχτηκε όρθιος, σαν να τον είχαν πιάσει ψηλά ή σουστες αυτής της πολυθρόνας.

— Έχω μια ιδέα! φώναξε. Ο Μπρισάκ δεν ξέρει ότι είμαι παντρεμένος!

— Ε, κ' ύστερα; Τι θέλεις να πης;

— Θέλω να πώ... Έκανε ο Φορτουνέ στενοχωρημένος. Νά, θά ήταν η καλύτερα λύσις αν έβαζες εσύ την ποδιά... Αν ήθελες να κάνης...

— Την υπηρέτριά! Πές το! φώναξε θυμωμένη η Ροζίν.

— Μά μη νευριάζεις...

— Α! Η καυμένη μητέρα μου είχε δίκιο, όταν μου έλεγε πάντα ότι σου λείπει η λεπτότης!...

Αφού όμως διαμαρτυρήθηκε ζωηρά για τον λόγο, η Ροζίν που ήταν φρόνιμη και λογική γυναίκα, δέχθηκε να θυσιάση την αξιοπρέπειά της για τις επιπολικές υποθέσεις τους και την εδωχάτο σπινθηροβόλο φόρεσε λοιπόν μια άσπρη δαντελένια ακουφίτσα και μια μικρή ποδιά.

Μόλις είχε τελειώσει αυτήν την απλή μεταμφίεσή της, όταν ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι. Αμέσως έτρεξε ν' ανοίξει.

...Είμ' εγώ ο μορφοειδής ο Βλάχος της Μανιώας!...

νοίξη σ' ένα χοντρό κύριο που μόλις είδε μπροστά του μια τόσο χαριτωμένη υπηρέτρια, χαμογέλασε ολόχαρος και τη χαϊδεψε στο πηγούνι.

— Ωραία μου κοπέλλα, της είπε, πές στον κύριό σου ότι ήρθε ο κ. Λουσιέν Μπρισσάκ απ' το Μπορντώ...

— Αμέσως, κύριε, του απάντησε η νεαρή γυναίκα σα-στισμένη, κάνοντας μια μικρή υπόκλιση. "Αν ο κύριος μου επιτρέψει..."

— Μά πως!... Καί θέβαια!... Έκανε ο Μπρισσάκ. Κι' ενώ εκείνη τον θοηθούσε να θγάλη την καμπαρτί-να του, ο πολυεκατομμυριούχος την κύταζε έκστατικός και της χαμογέλουσε με πολλή συμπάθεια.

— Τι χαριτωμένη! Τι ωμορφή που είσαι!... της έλεγε. Καί πριν μπη στο σαλόνι, τη χτύπησε φιλικά στα νώτα με την παλάμη του. "Επειτα, εύθυμος, με μεγάλη άνεση, φώναξε προχωρώντας προς τον οικοδεσπότη:

— Είμαι ευτυχής που μπορώ να σας σφίξω το χέρι, κύριε Φορτουνέ! Τα συγχαρητήριά μου για το όμορφο σπίτι σας...

Κι' έπειτα, έπρόσθεσε κλείνοντας πονη-ρά το μάτι.

— ... Καί για την υπηρέτριά σας που εί-νε χαριτωμένη! Σωστό μπιζού! "Α! Μά είσατε πολύ τυχερός άνθρωπος! Τι θελ-κτικό πλάσμα!...

— Ποιό; Αυτή; Έκανε ο κρασέμπορος στενοχωρημένος. Μά δεν έχει τίποτε το έ-ξαιρετικό...

— Μην το λέτε αυτό!.. Δεν έχουμε τε-τοίες κοπέλλες, έμεις, εκεί κάτω στο Μπο-ρντώ...

— Είσατε πολύ έπαικτής, κύριε Μπρι-σάκ. Μά, για πτή μου, αλήθεια, πως έπη-γε ή νέα έσοδεία;

— "Οχι και τόσο καλά σέ ποσότητα, άλ-λά σέ ποιότητα... μπορείτε να φαντασθή-τε! "Ένα κρασί!... Σωστό νέκταρ!...

"Ετσι, ύστερ' από μια μικρή συζήτηση για τα κρασιά, πέρασαν στην τραπεζαρία. Ο Φορτουνέ τότε έσημανε, και στην «υπη-ρέτρια», που παρουσιάσθηκε αμέσως, της είπε:

— "Αγγέλα, μπορείς να σερβίρης..."

Ο Λουσιέν Μπρισσάκ, καλοφαγάς όπως ήταν, τίμησε και-μέ το παραπάνω, τ'ά έκλεκτά φαγητά της Ροζίν. Θά έλε-γε κανείς πως όσο την έβλεπε μπροστά του τόσο άνοιγε ή όρεξί του! Κι' όλο έπινε και χαμογέλουσε, κατενθου-σιασμένος. Η Ροζίν κατακόκκινη από τη ντροπή της, μό-λις τολμούσε να τον πλησιάσει...

— Αλήθεια, έκανε σέ μια στιγμή ο πολυεκατομμυριού-χος άμπελοκτήμων του Μπορντώ χτυπώντας τη γλώσσά του. Την έχετε πολύν καιρό;

— Ποιά; Έκανε ο Άντρέ.

— Την υπηρέτριά σας!

— Αυτήν!... του απάντησε κατάπληκτος ο Φορτουνέ.

Μά την έχουμε τριάντα χρόνια στην οικογένειά μας! Α-τή με ανάθρεψε!

— Τι λέτε; απόρησε ο Μπρισσάκ. Κι' όμως θά έβαζε στοίχημα...

— "Ας εινε! Διατηρείται πολύ καλά.

— Ναι, αυτό φαίνεται... αναγκάστηκε να παραδεχθί ο Φορτουνέ.

Κ' ύστερα, παίρνοντας την άποφasi να θάλη ένα τέλο-σ' αυτήν την ιστορία είπε του Μπρισσάκ:

— "Αγαπητέ μου κύριε Μπρισσάκ, ας μιλήσουμε τώρα σοθαρά για τις υποθέσεις μας. Αφού είσατε ευχαριστη-μένος από τις δουλειές μου, θά επιθυμούσα προς το συ-νέρον και των δυό μας, να μου αναθέσετε την αποκλειστι-κή αντιπροσωπεία των κρασιών σας, για το Παρίσι...

— Αυτό θά ήθελα κι' εγώ!...

— "Α!

— Μά υπό έναν όρον.

— Τόν δέχομαι έκ των προτέρων.

— Θέλω να μου παραχωρήσετε αυτήν τη χαριτωμένη υπηρέτρια!

— Την... την υπηρέτρια! τραύισε ο Φορτουνέ.

— Ναι, αγαπητέ μου φίλε, την υπη-ρέτρια. Λοιπόν, τί λέτε; Δεχόσαστε;

— Ο Φορτουνέ άρχισε να ξεροκαταστή.

Πνιγότανε... Είχε χάσει το χρώμα του...

Τέλος δεν κρατήθηκε.

— Κύριε Μπρισσάκ, είπε, μ' αναγκάζει να σάς πω την αλήθεια. Την υπηρέτρια α-τή την αγαπώ και πρόκειται να την παν-τρευτώ.

— Την έχω άρραθωνιαστή ήδη.

— Ο Μπρισσάκ σούφρωσε τα φρύδια του.

— Πώς;... πώς;... έπαιε. Είσατε άρρα-θωνιαστικός της υπηρέτριάς σας! Θά πα-ντρευτήτε την υπηρέτριά σας!... Αυτά, κ. Φορτουνέ, δεν εινε καθόλου άξιοπρεπεί!

Ένας έμπορος πρέπει να εινε κυρία ά-πρεπής. Διαφορετικά χάνει την υπόλη-πτόν πελατών του και χρεωκοπεί...

— Μάλιστα... μάλιστα, κ. Φορτουνέ... Καί για να τελεωνούμε, σάς δηλώνω ότι δεν μπορώ-με να συνεργαστούμε έμπορικώς. "Οχι... δ-χι... ποτέ!...

Ο Φορτουνέ είχε μείνει με την μπουκιά στο στόμα.

"Εξω φρενών ο κ. Μπρισσάκ, σηκώθηκε, άρπαξε το κα-πέλλο του και την καμπαρτίνα του κι' έφυγε μουρ-μυρίζοντας. Ο κύριος και ή κ. Φορτουνέ άπόμειναν ο ένα αντίκρυ στον άλλο σαστισμένοι.

— Καί τώρα; ρώτησε, έτοιμη να κλάψη ή κ. Φορτου-νέ.

— Τώρα... τώρα θά την πνίξω! ούρλιασε ο κ. Φορτου-νέ.

Κι' έτρεξε μουγγρίζοντας σάν πάνθηρας προς το υπάτι-ο που ή υπηρέτρια, τύφλα στο μεθύσι, σιγανοτραγουδού-σε.

— "Απ' την ώρα που ή Μανιό

Μούπε χάνουμαι για σένα,

Μούχει πάρει το νιονιό

Μούχει μάγια κλωμένη...

Είμ' εγώ ο μορμωμένος

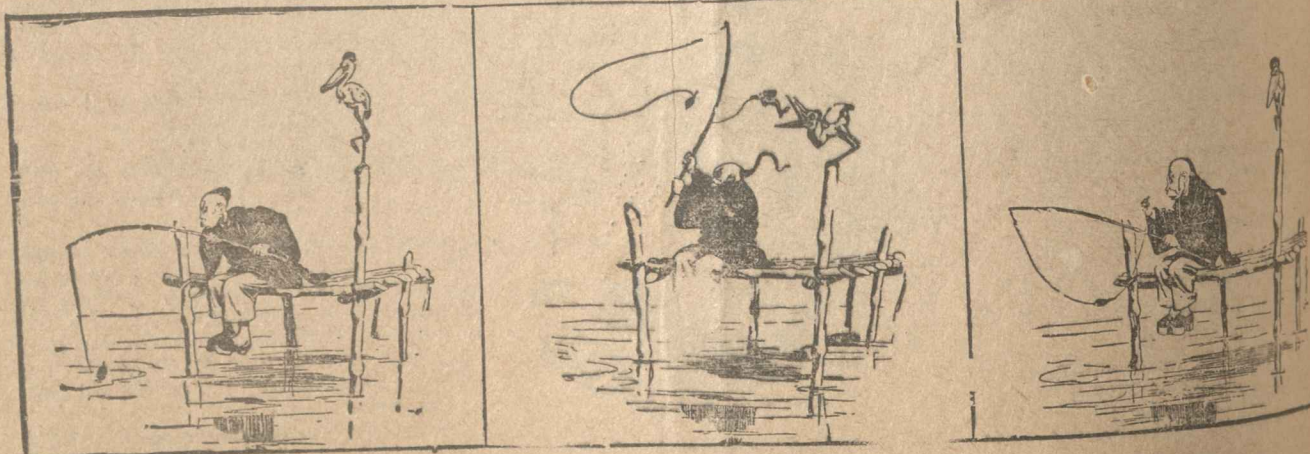
Ο Βλάμης της Μανιό...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑ

—Την... την υπηρέτρια! τραύ-λισε ο Φορτουνέ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

... ! ...

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

(Για τόν έρωτα, τη φιλία, τ'ά λιοντάρια, τούς παπιάδες)

"Όταν ή φιλία δέν θασίζεταί επάνω στην άμοιθαία έμπι-σοσύνη μαραινείται γρήγορα και σθύνει.

Γκαίτε

Στην άγάπη κι' ο τελευταίος απόκληρος της ζωής μπο-ρεί να θρη λίγη ευτυχία.

Μαίτερλικχ

"Ότι ακούμε, δ,τι θλέπουμε, δ,τι αναπνέουμε, τ'ά πάντα μ'ας λένε: «'Αγαπάτε»!

Λαμαρτίνες

"Όποιος δέν εινε ίκανός ν' αγαπήση αληθινά, δέν μπορε-ποτέ ν' αγαπηθί.

Ρουσό

Καμμία ήδονη στον κόσμο δέν αξίζει, όσο ή γλυκειά ή-δονη που δίνει ο καμός του έρωτος.

Σαιντ Έβερεν

Η φιλία εινε συχνά το λιμάνι, όπου καταφεύγουν οι ναυ-αγοί του έρωτος.

Έμιλ Φαγκέ

"Ό! σ' με την πικραμένη καρδιά, άγάπα και θά ξανα-γεννηθίς. Κι' αφού αγαπήσης, πρέπει να ξανααγαπήσης πάλι!

Αλφρέ Μυσσέ

Το γέρικο λιοντάρι εινε πιό γερό από το νειό γαιδούρι.

Ιταλική

Στη σπηλιά του λιονταριού πάντα καρδοκοί ο Χάρος, άκομη κι' όταν το λιοντάρι δέν εινε μέσα.

Ρωσική

"Όταν το χέρι σου θρεθί μέσα στο λιονταριού το σ'ό-μα, τράβα το έξω όσο πιο γρήγορα μπορείς.

Αγγλική

Στου ψόφιου λιονταριού το πτώμα και τ'ά πιό μικρά πουλιά τοιμπολογούν.

Γαλλική

"Όποιος κάνει το λιοντάρι σ'της ειρήνης τόν καιρό, γί-νεται λαγός και τρέχει στο πολέμου την άναμπουμπούλα.

Ισπανική

Ποτέ σου μην ξυπνάς λιοντάρι που κοιμάται.

Γερμανική

Είν' άσχημη δουλειά να παίξης με του λιονταριού τ'ά δόντια.

Πορτογαλική

Του παπα ή τσέπη δύσκολα τρυπάει.

Δανική

Δίνε του παπα να πίνη, για-τί ο διάκος του διψάει.

Ιταλική

Είνε δίκη του παπιάδες νά τους τρέφει ή έκκλησία.

Γαλλική

Κατά τόν παπα κ' οι ένορ-τες

Γαλλική

"Αν σέ δαγκώση λύκος ή πα-π'ας, δύσκολα θά γιατρευτή ή δαγκωματιά σου.

Πελωνική

"Όταν σούβρη ο παπ'ας στο σπίτι να μην χείρεσαι πολύ, γιατί πολύ γρήγορα θά σο'ε ζήτηση προσφορά.

Ρωσική

"Ο παπ'ας στην έκκλησία κι' ο χωριάτης στο χωράφι (ή πα-π'ας, παπ'ας, ή ζευγάς, ζευγάς).

Δανική

Τών παπάδων οι καυγάδες εινε χαρά διαβόλου.

Γερμανική

"Ένα χαριτωμένο μοτιφ κατάλληλο για χαριτωμένα κουταλάζόν, λυντικόν κλπ. Κεντίεται με φεστόν κοφτό επάνω σέ δαχτύλο, κρέ-νε - σιν ή κρέπ στέν.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΣΧΗΜΟΔΕΡΜΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ. — Τα σπυράκια σας εινε «της νεότητος» και θά σ'ας δώσω μια συμβουλή που μολονότι θά σ'ας φανή άπρηχαιώμενη, εινε θαυματουργή: πίνετε μουρουνόλαδο. "Ιδίως τώ-ρα που έρχεται χειμώνας, να πιήτε δυό μπουκάλια το λιγώτερο. Το δέρμα σας θά φτιάξη διά παντός. "Εν τώ μεταξύ πλένετε το πρόσωπό σας με σαπούνι του κατραμιού και νερό χλιαρό και χρησιμοποιείτε την

Soufre précipité 5 gr.
Alcool camphré 10 gr.
Eau distillée 80 c. c.

Μή δάχετε πούδρα και κανενός είδους κρέμα στο πρόσωπό σας. Τά σημάδια θά φύγουν σιγά-σιγά από το πρόσωπό σας. Στην ανάγκη μου γράφετε τη διεύθυνσί σας για να σ'ας γράψω που να πάτε, ώστε να σ'ας περιποιηθούν επιστημονικώς.

Κυρία Μ. ΧΑΡΟΚΟΠΟΥ. — "Η κρέμα σας καλή. Το δέρμα σας εινε ήπρό και θέλει την ανάλογον περιποίησιν. Πλένετέ το με χλιαρό πι-τυρόνερο και κατόπιν αλείφετέ το με κρέμα και κανέτα του ένα έλκωρό μουσάξ. Κατόπιν έχετε νερό ζεστό και του δάχετε μερικές κομπρέσες και αμέσως μετά παίρνετε ένα κομμάτι πάγο, το τυλίγετε σ' ένα τουλά-νι και περνάτε όλο το πρόσωπό σας και τόν λαιμό τρεις - τέσσερες φο-ρές. Ξεπλένεσθε και πουδρώσεσθε μετά ένα τέταρτο της ώρας. Για το πρόσωπό σας εινε κατάλληλη ή πούδρα Σέρκ σ' απόχρωσι Ρασέλ Ι. Στά μάτια σας δάχετε γύρω-γύρω την έξής αλοιφή:

Lanoline 35 gr.
Eau de Brocchieri 15 gr.
Baume de la Meque 5 gr.

Για ροζέ χειλέων χρησιμοποιείτε το Μισέλ και για ροζέ προσώπου ο κομπάκι Μυστικουμ σέ απόχρωσι rouge I.

ΑΓΓ. ΞΥΔΙΑ, Ένταθα. — Σέ ηλικία 17 ετών ή ρυτίδες γύρω από τ'ά μάτια οφείλονται μόνον σέ μορφασμούς του προσώπου. Προσπαθήστε συνεπώς να τούς άποφεύγετε. "Όταν θγαίνετε στον ήλιο φοράτε σκούρα γυαλιά και κάθε θράδυ αλείφετε γύρω - γύρω τ'ά μάτια σας με θα-ζελίνη. Για τ'ά σπυράκια διαβάστε τί λέω παραπάνω στην «'Ασχημόδερμη Πειραιωτοπούλα».

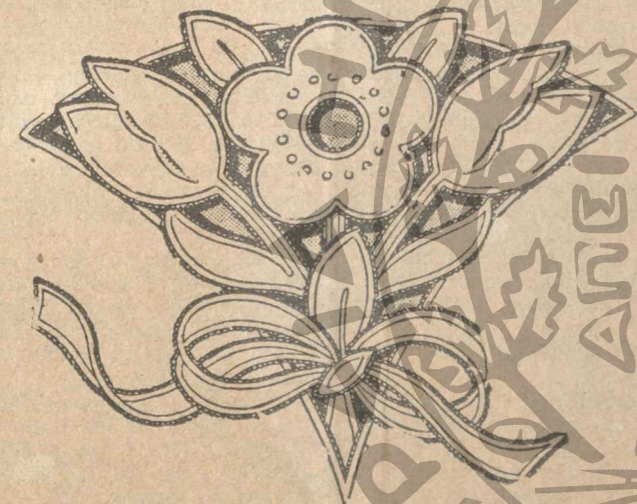
ΑΝΘΩΣ ΜΑΙ'ΟΥ, Φλώρινα. — Χρησιμοποιείτε μόνον καμφοροχο οινόπνευμα. "Η αναλογία εινε 1 κοσταλάκι του γλυκού σ' ένα φλυτζάνι γάλα, αλλά χρειάζεσθε πολύ λιγώτερο, ως ένα φλυτζανάκι του καφέ. Κανονίστε αναλογως. 1) Ξεπλένετε το πρόσωπό σας με χλιαρό νερό, μόλις το γάλα ξεραθί επάνω στο δέρμα σας. 2) Την κόλ-κρεμ θά την δάχετε αμέσως. 3) "Η φριξίον γίνεται με την άκρη των δακτύλων και των δυό χειριών. Γάδετε δυνατά τις ρίζες των μαλλιών σας. 4) Κρέμα να δάχετε κάθε φορά που πλένετε τ'ά χέρια σας και ιδίως το θράδυ πριν κοιμηθίτε. Βάζετε λίγη και τρίβετε τ'ά χέρια σας, ώστε ν' άπορροφηθί εν-τελώς.

ΜΙΑΝ ΡΩΣΣΙΔΑ. — Βρέχετε κά-θε μέρα τ'ά μαλλιά σας με τη θούρ-σσα με τσάι πολύ δυνατό ή με το έξω υγρό:

Χυμός από φρέσκα καρυδότσουφλα 1 μέρος
Οινόπνευμα των 600 9 μέρος

Τόν χυμό από τ'ά καρυδότσουφλα τόν ζητάτε από το σαρκείο, τόν δάχετε σέ μια μπουκάλια μαζί με το οινόπνευμα και το αφήνετε επί δέκα μέρες στον ήλιο. Τό περνάτε κατόπιν από ένα τουλάινι και το χρησιμοποι-είτε. Μία καλή πούδρα σέ χρώμα ρα-σίλ I μπορείτε να πάρετε από ένα φαρμακείο. "Η κρέμα σας δέν εινε από τις καλύτερες, αλλά έφόσον είσατε ε-χαριστημένη συνεχίστε την.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΘΥΕΛΛΑ

ΑΠΟ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο φαίνονταν ὅλο τὸ φαντασμαγορικὸ πανόραμα τῆς νύχτας, μὲ τ' ἀπειρα φῶτα τῆς πόλεως. Τὸ δωμάτιο ἦταν εὐρύχωρο, στολισμένο μὲ πολυτέλεια, ψηλὰ σὲ μιά καινουρ-για πολυκατοικία τῆς Μονμάρτρη. Ἡ Λένα κι' ὁ Μαρσέλ καθόντουσαν σ' ἕνα βαθὺ καὶ χαμηλὸ ντιβάνι.

Ἡ Λένα τοῦ ἔλεγε:

— "Ὁχι, ὄχι, Μαρσέλ! Πρέπει νὰ ἀρκεσθῇς στὴ φιλία μου, στὴ μεγάλη φιλία μου... Ἐκεῖνος τὴν ἐσπρωξε πέρα μὲ παιδικὸ πείσμα, λές κ' ἡ φιλία μιάς γυναικας δὲν ἦταν τὸ πῶς πολὺτιμο αἶσθημα, λές καὶ δὲν ἔφερε ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐλπίσῃ τὰ πάντα...

Μιά θύελλα ἀνέβαινε στὸν μαῦρο ὀρίζοντα, μὲ πελιδνὲς ἀστραπές, μιά θύελλα ποὺ τὴν ἔφερνε ἕνας νοτιοδυτικὸς ἀνεμος. Ἡ Λένα ἦταν τριανταδύο χρόνων. Ἔχει χωρίσει σὲ ἡλικία εικοσιῆξ χρόνων, ὕστερ' ἀπὸ μιά ζωὴ τεσσάρων χρόνων ποὺ εἶχε περάσει μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, ἕναν ἡρώων χρόνων ποὺ εἶχε πᾶει νὰ θρῆ ἄλλου μιά ὀλιγώτερο θελκτικὴ γυναίκα! Ἡ Λένα δὲν θέλησε νὰ ξαναφτιάξῃ τὴ ζωὴ τῆς. Ἔχει κρατήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς. Ἦταν ἀρκετὰ πλουσία... Μὰ, κατόπιν, εἶχε γελαστῇ στὴν ἐκλογὴ τοῦ πρώτου τρυφεροῦ τῆς φίλου, ἑνὸς μουσικοῦ ποὺ περίμενε τὴν ἔμπνευσι ἐξαπλωμένος σὲ μιά πολυθρόνα καὶ καπνίζοντας ἐκλεκτὰ σιγαρέττα. Ζούσε μάλιστα εἰς θάρος τῆς ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Λένα τὸν θαρῆθηκε πειὰ καὶ τὸν ἐδιώξε.

Ἡ Λένα τότε γνώρισε ἕναν ἄνδρα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινά, ἕναν δικηγόρο, ποὺ πέθανε τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκείνη θὰ δέχονταν ἴσως νὰ γίνῃ γυναίκα του. Αὐτὸς ὁ θάνατος τὴ λύπησε παραπολύ. Κι' ἔφυγε γιὰ ἕνα μεγάλο ταξίδι, ποὺ ἐκράτησε δυὸ ὀλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ μὴ θλέπῃ τὰ γνωστὰ τῆς πρόσωπα, γιὰ νὰ ξεχάσῃ.

Παρηγοριέται κανεὶς εὐκόλα!...

"Ὅταν γύρισε, ἐγκατεστάθη σ' αὐτὸ τὸ καινουργιο στίτι, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε ὅλο τὸ Παρίσι καὶ γνώρισε ἕνα ἀπαγευμα σὲ μιά συναυλία τὸν Μαρσέλ, πλὴ ἦταν εικοσιδύο χρόνων καὶ ποὺ εἶχε μιά τρυφερὴ κι' ἀθάνα καρδιά.

Ὁ Μαρσέλ ἔγινε ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς Λένας, ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς στενὲς ἐρωτικὲς σχέσεις.

Ἡ Λένα μάλιστα δὲν ἤξερε γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν καρδιά τῆς. Ἰσως γιὰτὶ μέχρι σήμερα δὲν εἶχε διόλου τύχει στὴν ἐκλογὴ ἑνὸς τρυφεροῦ φίλου. Ἐπίσης, ἴσως κι' ἀπὸ ἕναν ἄλλο λόγο: γιὰ νὰ μὴ φανῇ στὰ ἴδια τῆς τὰ μάτια, ὅτι υποχωροῦσε πολὺ γρήγορα. Ὁ Μαρσέλ τῆς ἦταν πολὺ συμπαθητικὸς. Τῆς ἄρεσε. Τὸν ἀγαποῦσε λιγάκι, μὰ μὲ μιά κάπως παράξενη στοργή. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ πάλι ὁ Μαρσέλ μποροῦσε νὰ μείνῃ κοντὰ τῆς ἀρκετὴ ὥρα, δίχως νὰ νοιώθῃ τὴν παραμικρὴ ἐρωτικὴ συγκίνησι. Κ' ἡ Λένα, ὅταν ἦταν μαζί του, εἶχε τὴ συνήθειαν νὰ λήη καθαρά τις σκέψεις τῆς, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ τῆς.

— Δὲν εἶνε ὡμορφὴ, Μαρσέλ, αὐτὴ ἡ μεγάλη συμπάθεια ποὺ ἔχει ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο; τοῦ ἔλεγε, σ' αὐτὰ θελκτικὴ αὐτὴ ἡ ἀγνὴ σχέση μας; Οἱ ἄλλοι δὲν μποροῦν ἴσως νὰ καταλάβουν, μὰ ἐμεῖς...

Καμμιά φορὰ τῆς ἄρεσαν τὰ ἐπικίνδυνα παιγνίδια καὶ τοῦ φερνόνταν μὲ μεγάλη τρυφερότητα.

— Θέλω νὰ σὲ φιλήσω στὰ μάγουλα, τοῦ ἔλεγε, σ' αὐτὰ τὰ παιδικὰ, τὰ δροσερά μάγουλά σου! Ἐχουν ἀκόμη ὅλο τὸ γυνῆ τοῦ παιδιοῦ!...

Τὸν ἐρέθιζε λοιπὸν κι' ὅταν ἐκεῖνος γινόταν τολμηρὸς, ἡ Λένα ἔπαιρνε ἑαφνικά μιά περίεργη σοφρότητα.

— Μὰ εἶσαι τρελλὸς, Μαρσέλ! Τί εἶνε αὐτὰ; Γιὰ συλλογίσου ὅτι εἶμαι πῶς μεγάλη ἀπὸ σένα!... Σήμερα, θέβαια, αὐτὰ ὅλα εἶνε ὡμορφα... Μὰ ἀργότερα, Μαρσέλ, ἀργότερα;...

— Ελα, ἔλα, μὴ φοβάσαι!... Δὲν εἶνε τίποτε!...

Καὶ τοῦ τὰ ἔλεγε αὐτὰ σὰν νὰ πιστεῖε ὅτι ὁ ἕως ἦταν αἰώνιος! Ἡ θύελλα πλησίαζε, σιγά-σιγά. Ἡ ἑσπέρια ἐκρήγινε τοῦ κερανοῦ ἀρχίσαν νὰ σκεπάζουν κάθε ἄλλο θόρυβο. Ὁ οὐρανὸς εἶχε ἀνασταταθῇ ἀπ' τὴς θορύβους. Κι' ἀστραπές, κάθε τόσο, τοὺς φώτιζαν, ὅπως καθόντουσαν στὸ ντιβάνι.

— Πήγαινε νὰ κλείσῃς τὸ παράθυρο, Μαρσέλ.

— Φοβάσαι, Λένα;

— Φοβῶμαι πάντα τις θύελλες... τοῦ ἀπάντησε. Ὅταν ἤμουν μικρὴ, ἔτρεχα νὰ κρυφθῶ στὸ κρεββάτι τῆς ἀδελφῆς μου, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι μου στὸν ὦμο τῆς, μὲ κλειστὰ μάτια καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲν θὰ ἔβλεπα καὶ δὲν θὰ ἄκουγα τίποτε. Ἡ ἀδελφὴ μου φοβῶταν κι' ἐκεῖνη σὰν κι' ἐμέναν, μὰ ἐπειδὴ ἦταν μεγαλύτερη, νόμιζε ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ λέγῃ: «Ἐλα, ἔλα μὴ φοβάσαι!... Δὲν εἶνε τίποτε!...»

Ἀξάφνα, ἡ Λένα ἔβγαλε μιά δυνατὴ κραυγὴ, ἕνα τρομαγμένο «Α!» καὶ ρίχτηκε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μαρσέλ. Μιά ἀστραπὴ εἶχε φωτίσει τὸ δωμάτιο κι' ὁ κερανοὸς εἶχε πέσει τόσο κοντὰ, ποὺ εἶχαν τρεῖς τὰ τζάμια. Τὸ ψηλὸ στίτι ἦταν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴ θύελλα. Ἡ θορὴ ἔπεφτε ραγδαία. Κ' οἱ δυὸ τοὺς εἶχαν θαμπωθῇ ἀπὸ τις συνεχεῖς ἀστραπές. Ἡ Λένα στέναζε σὰν νὰ πονοῦσε. Ὁ Μαρσέλ τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἔλεγε, ὅπως ἄλλοτε ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς:

— «Ἐλα, ἔλα, μὴ φοβάσαι!... Δὲν εἶνε τίποτε!...»

Ἐνοιῶθε τὸ γλυκὺ, τὸ τρυφερὸ τῆς σώμα ἐπάνω του, τὸ σῶμα τῆς, ποὺ εἶχε παραλύσει ἀπὸ τὸν φόβο. Ἡ Λένα ἔτρεπε σὰν ἕνα μικρὸ κορίτσι. Σὲ κατ' ἀστραπὴ ἔχωνε τὰ νύχια τῆς σπασμωδικὰ στὸ μπράτσο τοῦ φίλου τῆς καὶ στέναζε μὲ πόνο σὰν νὰ ὑπόφερε, σὰν νὰ τὴν εἶχε χτυπήσῃ κανεὶς. Ἐκεῖνος τῆς μιλοῦσε, δίχως νὰ ξέρῃ τί τῆς ἔλεγε:

— Σώπα, ἀγάπη μου! Σάπα!... Μὴ φοβάσαι!... Θὰ περάσῃ... Νὰ, θὰ περάσῃ...

Κι' ἄξαφνα, καθὼς γύριζε τὸ τρομαγμένο πρόσωπό τῆς καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια, ὁ Μαρσέλ τὴ φίλησε ἀπαλά, τρεπρὰ στὰ μισανοικτὰ ὄφθαλμοί τῆς. Ἡ Λένα δὲν θύμωσε, δὲν ἀποτραβήχθηκε. Ἦταν τόσο γλυκὴ, τόσο ὡμορφα ἐκεῖνη τὸ φίλ! Ἐγείρε λοιπὸν κι' ἐκείνη καὶ φίλησε τὸν Μαρσέλ στὸ σῶμα μὲ παρρησία...

Ἡ θύελλα εἶχε περάσει, ὅταν τοῦ ἔπε μὲ μιά μισόσβουστη φωνή:

— Μαρσέλ, ἀναψὲ τὸ φῶς!

Κ' οἱ δυὸ κυττάχτηκαν στὰ μάτια χαμογελώντας. Σπκόντουσαν ὁρθοί, μπροστὰ στὸ ντιβάνι. Ὁ Μαρσέλ τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε.

Ἐκεῖνη ἀποτραβήχθηκε, σιγά-σιγά, καὶ χαμογέλασε πάλι.

— Τί τρέλλα ἦταν αὐτὴ ποὺ μὰς ἔπιασε; ψιθύρισε. Μαρσέλ, ὁρῆκες εὐκαιρία νὰ μὲ φιλήσῃς στὸ σῶμα, ὅταν ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ σοῦ φέρω καμμιά ἀντίσταση!... Αὐτὸ ποὺ ἔκανες δὲν ἦταν διόλου σωστὸ!...

Καὶ ἔξασπε σ' ἕνα ἡχηρὸ γέλιο. Κατόπιν ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ τοῦ εἶπε:

— Διψῶ, Μαρσέλ. Δὲν διψᾷς κι' ἐσύ;

Καὶ πήγε νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν παγωνιέρα μιά μπουκάλια σαμπάνια. Τὴν ἤπιαν γελώντας, σὰν νὰ γιόρταζαν κάποιο εὐχάριστο γεγονός κι' ἔλεγαν ἕνα σωρὸ τρέλλες, ὀλόχαρτες, σὰν μικρὰ παιδιά.

— Πρέπει νὰ φύγω... εἶπε σὲ λίγο, ὑποκριτικά, ὁ Μαρσέλ.

Ἡ Λένα τὸν κύτταξε θαθεῖα στὰ μάτια. Ἐπειτα τῆς (Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

B'

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

— "Ελα, Χριστέ μου, πρῶτ' - πρῶτ'!... Οἱ χωριάτες σταυροκοπήθηκαν. — Μπραϊμ! φώναξε ὁ ἀφέντης τοῦ σκύλου.

Μὰ τοῦ κάκου. Ὁ Μπραϊμ δὲν ἔπαψε νὰ σκάθῃ τὸ νωτὸ χῶμα καὶ νὰ κα-

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

Συνεχίζουμε σήμερα τὴν περίεργη ἱστορία τοῦ θανάτου καὶ τῶν μετὰ θάνατον περιπετειῶν τῆς σεβάσσης Ἀθίδος δεσποίνης Ἀλῆς Ζάννου, ἱστορίαν καταπληκτικὴν, τὴν ὁποία ἀρχίσουμε στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Μπουκέτου» καὶ ἡ ὁποία συνετάραξε τὴν πρωτεύουσα κατὰ τὰ ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος.

Ὅπως γράφαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος, οἱ οἰκεῖοι τῆς Ζάννου δὲν ἀποφασίζαν νὰ θάψουν τὴν νεκράν, ἀφ' ἑνὸς γιὰτὶ δὲν παρουσίαζε σημεῖα σηψέως καὶ ἀφ' ἑτέρου, γιὰτὶ εἶχε σηκωθῇ τὸ πόδι ὅλη ἡ Ἀθήνα.

Τὴν συγκίνησι τῶν Ἀθηναίων τὴν τροφοδοτοῦσαν καὶ τὴν ἔκαναν πῶς ἔντονον ἡ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς. Μέσα σὲ λίγες ἡμέρες οἱ Ἀθηναῖοι ρεπόρτερς συγκέντρωσαν κι' ἐδημοσίευσαν ἀρκετὰς ἱστορίες ἀνθρώπων ποὺ ἔπαθαν νεκροφάνεια κι' ἐθάφτηκαν ζωντανοί.

Θὰ δημοσιεύσουμε ἐδῶ τις ἱστορίες αὐτὲς γιὰτὶ συνέθισαν τὴν Ἑλλάδα, εἶνε ἐξαιρετικὰ δραματικὲς κι' ἔχουν μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Σὲ μιά ἐπαρχία, ἔγραφε ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς, πέθανε μιά νύχτα ἕνας μεσόκοπος ἀγρότης.

Ὁ γιὰτὸς ἐπιστοποίησε τὸν θάνατό του. Καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ τὸν ἐσάθανωσαν, τὸν ἐθρήνησαν, τὸν ἐκήδεψαν καὶ τὸν ἔθαψαν στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ.

Ἀλλὰ ὁ ἀγρότης δὲν εἶχε πεθάνει. Δὲν εἶχε πεθάνει στὴν πραγματικότητα. Εἶχε πάθει νεκροφάνεια καὶ ὅταν δρέθηκε χαμένος θαθεῖα στὴ μαύρη γῆ, συνήρθε.

Φαντάζεστε τὴν ἀγωνία καὶ τὴν τρομὰ τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου!... Τὴν ὥρα ποὺ συνήρθε μέσα στὸν τάφο τοῦ ἦταν χαραυγὴ. Μόλις ροδόθαφε ὁ ἥλιος τὰ θουνά. Τὰ πουλιά κελαῖδούσαν στὰ δέντρα.

Χάρὰ Θεοῦ!... Κάτω ὅμως ἀπὸ τὴν χαρὰ αὐτὴ τοῦ γλυκοχαράγματος, μέσα στὸ χῶμα, ἕνας ἄνθρωπος ἐσφόδαζε, ἕνας ζωντανο-πεθαμένος οὐρλιάζε ἀπελπισμένα:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Πνίγουμε!... Πεθαίνω!...

Ἀπὸ ἕνα καταικτοστρὰτο πλάι στὸ νεκροταφεῖο φρεσκο-φυνημένοι χωριάτες περνοῦσαν τὴν ὥρα αὐτὴ πηγαίνοντας στὰ χωράφια τους.

Ἐνας ἀπ' τοὺς περαστικὸν αὐτοὺς ἀγρότας εἶχε μαζί του καὶ τὸν σκύλο του, ἕναν τετραπέρατο μαντρόσκυλο. Ἀξάφνα λοιπὸν ὁ σκύλος στάθηκε κι' ἀρχισε νὰ οὐρλιάζῃ.

Στάθηκε κι' ὁ κύριός του μὲ τὴ συντροφία του.

— Τί ἔπαθε ὁ Μπραϊμ; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς χωριάτες.

— Ἐρῶ κι' ἐγώ!... ἀποκρίθηκε ὁ ἀφέντης τοῦ σκύλου. Καὶ κύτταξε φοβισμένα κατὰ τὸ νεκροταφεῖο.

— Θὲς νὰ παραμονεύῃ ἐδῶ γύρω ὁ Χάροντας;

— Ἐωρκισμένον νᾶναι πρῶτ'!

Μὰ τὸ σκυλὶ δὲν ἤσυχάζε. Πῆρε ἀξάφνα, μ' ἕνα μεγάλο σάλτο τὴν χαμηλὴ μάντρα τοῦ νεκροταφείου, στάθηκε γιὰ μιά στιγμὴ, ὡμίστηκε τὸν ἀέρα κ' ὕστερα χύμηξε ἀφήνοντας δυνατὰ οὐρλιαχτὰ πρὸς τὸ νεοσκαμμένον τάφο τοῦ χωριανοῦ.

Τοῦ ἀρχισε νὰ σκάθῃ τὸ χῶμα μὲ τὰ προστινὰ πόδια του.

Ἀπὸρῆσαν οἱ χωριάτες.

— Γιά κύττα, ὦρε!

— Στὸ κιβόρι τοῦ μακαρίτη τοῦ Δημητρουῦ ἐστάθηκε...

— Καὶ σκάθει τὸ χῶμα...

Τὴν συνέχεια τῆς δραματικῆς αὐτῆς ἱστορίας θὰ τὴν διηγηθῶμε ἀπὸ προσεχὲς τεῦχος τοῦ «Μπουκέτου».

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΣ

Μας έφερνε κανένα ποτήρι δροσερό νερό...

Τέλος, ως φιλοξενούμενος, σ' ένα μικρό δωμάτιο, χάρις στην καλωσύνη φίλου γιατρού.

Στη διπλανή κάμαρη ήταν ένας «κουραμπιές» επίστρατος, γυιός πλουσίου εκ Πατρών, ο οποίος, φοβούμενος τον πόλεμο, που όλοι προέβλεπαν ως θέβαιον — ήταν κατά την επιστράτευση του 1915 — αποφάσισε να αναγκασθεί ο ίδιος να πάει στην Ελλάδα, να περάσει από τα κρεβάτια, διατεινόμενος πως πάσχει χρονίως και ανίατως. Οι γιατροί, θέλοντας μη θέλοντας και πιεζόμενοι από ισχυρούς πολιτικούς, αναγκάζονταν να ενισχύουν την αθεράπευτη αυτή του «κουραμπιές» κατάσταση. Όλοι όμως, εκεί μέσα, τον αποκαλούσαν «κουραμπιές», με κάποια περιφρόνηση, και πια πολύ απ' όλους, μία νοσοκόμα ώμορφη, με μάτια γαλανά, σαν γαλήνεμη θάλασσα και με διαφανή επιδερμίδα, σαν να ήτανε από νερό, σαν να ήτανε γυαλένια!

Μία που έγω ήμουνα ο πιο ύγιης, ο μόνος ύγιης μέσα στο νοσοκομείο και ο πιο ελεύθερος και ασύδοτος και μία που δεν είχα τί να κάνω, αποφάσισα να αναθέσω στη νοσοκόμα τη θεραπεία μιας καρδιάς ευαισθητού και τρωθείσης κεραυνόδωλος και απροσδοκίτης από τα θέλημά της και τα κάλλη της. Ίδιως ήταν άκαταγωνίστως επικίνδυνος, όσκις έρχονταν τη νύχτα, μισοντυμένη, ατημέλητη, με ανοιχτά τα γαλακτώδη στήθη της και γυμνά τα χιονάτα μπράτσα της, όταν, για διαφόρους λόγους, η ιδιοτροπία των ασθενών, αναγκάζομασε να χτυπάμε το κουδούνι.

Και το κουδούνι, όλη τη νύχτα, είχε αλήθεια, δεν ήσυχάζε.

Σαν καλή που ήταν η νοσοκόμος αυτή μας έφερνε κανένα δροσερό νερό, με γελαστό το φρέσκο πρόσωπό της, μας ρωτούσε αν θέλουμε και λίγο παγωμένο γάλα κι' εμείς της απαντούσαμε ότι θα προτιμούσαμε τον γαλακτίνο το λαιμό της. Καθόταν συχνά σαν φίλη στοργική, για να μας κάνει λίγη συντροφιά.

Τρελλανόταν γι' αναμνήσεις από τους πολέμους και για... κουραμπιέδες του ζαχαροπλαστέιου. Κουραμπιέδες της ειρήνης κι' όχι απ' αυτούς που κατεσκεύαζαν οι... πόλεμοι.

— Στην άλλη κάμαρα, έχεις έναν... κουραμπιές, της έλεγα!

— Ου, να χαθώ το άνοστο!... Άκου, εκεί, να φοβάται τον πόλεμο σαν τις γυναίκες και να κάθεται κάνοντας τον άρρωστο, σαν λεγώνα στο κρεβάτι!...

Κι' έπειτα πρόσθετε:

— Δεν ξέρεις πόσο συχαίνουμε αυτούς τους κουραμπιέδες!

Έγω γινόμουν άλλος τόσος, σαν άκουγα τα λόγια αυτά και κάθε βράδυ, όταν γύριζα να κοιμηθώ στο νοσοκομείο, της έφερνα και κουραμπιέδες, από τους άλλους όμως, τους πραγματικούς, από το

ζαχαροπλαστέιο.

— Άφου μισείς τους κουραμπιέδες, της έλεγα αταπεινόμενος, σου έφερα κάμποσους να τους... φας!...

— Εκείνος εκεί μέσα, που απαντούσε αυτή, ούτε τρώγεται, ούτε χωνεύεται, που κακό χρόνο νάχη! Άνδρας είν' αυτός, μωρέ!...

Πέρασαν έτσι κάμποσος καιρός. Ο κουραμπιές του γειτονικού δωματίου, θέλεις από τις αρρώστειες, τις πολλές που τον κατατρέχαν, θέλεις από τ' άφθονο φαγητό και το ξαπλωτάριό, έπάζανε κι' είχε γίνει σαν θρεφτάρι, ενώ εμείς, από τις πορείες και από τα γυμνάσια, είχαμε αδυνατίσει, είχαμε σουφρώσει.

Το θηλυκό, η νοσοκόμα δηλαδή, όσο πήγαινε και γυμναζόταν πιο πρόσχαρο και θελκτικό. Μία βροσιά και μία λιαψή είχαν απλωθεί στο πρόσωπό της κι' ακτινοβολούσε. Η κινήσει του σώματος πια σβέλτες, το σώμα του πιο πεταχτό και η φωνή του πιο παρήγορη, πιο ζεστή και πιο χαϊδαριώδη.

— Την τρέφει ο έρωτας, διαλογίζομαι!... Τώρα που μ' αγαπάει, έξασοίξη, σαν τριανταφυλλιά, όλα της τὰ κάλλη και τις ωμορφιές!

Και δός του κουραμπιέδες κάθε βράδυ, τους οποίους τώρα παραγγέλνα και με μύγαλο και με γαρυφαλάκι σαν μαύρο μάτι στην κορυφή.

Μία μέρα, η νοσοκόμα ήρθε γι' αμύτη μυρωδιάς.

— Τι τὰ θές αυτά; της λέει. Πά πολύ μ' άρέσει το κορμί σου, μωσχουλιό!...

— Βρήκα, μου λέει, κάτι μυρωδιές, στο «κουραμπιές» την κάμαρα, κι' έβαλα λίγο.

— Πήγαινε, γρήγορα, της είπα, να κάνει μπάνιο, να πλυθείς...

Πέρασε ακόμα κάμποσος καιρός.

Ένα βράδυ, καθώς γύριζα, λίγο άργα, στο νοσοκομείο, φορτωμένος κουραμπιέδες, όπως πάντοτε, είδα με ανησυχία εκεί μέσα, και τον γιατρό να κάθεται θαρραλέα και συλλογισμένος, στο γραφείο του.

— Τι έπαθες, του λέω, τί συμβαίνει;

— Άστα, μου απαντάει, μην τα ρωτάς! Ο «κουραμπιές» που ήταν άπαντα...

— Έ; Μήπως τυχόν τον πήραν για να μνάσει και... τρίτη;

— Όχι. Άλληλοκλήθηκε με τη νοσοκόμα τη Μαρία, και τώρα πάλι να παραιτηθεί.

— Ποι;

— Ξέρω κι' εγώ, που πάνε!... Ονομάζεται ν'ι ντροπή για το Νοσοκομείο!...

— Δεν είναι ντροπή για το Νοσοκομείο σου, του απάντησα, ντροπή είναι για μένα και τους κουραμπιέδες μου!...

Κι' έμοίρασα τους κουραμπιέδες που έδωστούσα σ' όλους... σαν κόλλυθα στο μάτι μου, σαν δακρύα στα μάτια μου, σαν μόσυνο όλγων ωραίων ημερών και σαν παροδικής αγάπης, που πέρασε και πέρασε...

Ύστερα ανέβηκα στην κάμαρή μου, σιγά και λυπημένα, με σκοτισμένο το πρόσωπό μου και θραυιά καρδιά.

Η κάμαρα του «κουραμπιέ» ήταν άνοιξη.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Ο γιατρός καθόταν θαρρός και συλλογισμένος.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΑΙΜΟΝ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΡΟΖΑ!

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

VII

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Μία μέρα, η Ίωάννα μιλούσε μπροστά στη Μαγδαληνή και τη Ρόζα για τις τελευταίες θελήσεις του κόμητος ν' Αρκιζάν κι' έλεγε ότι θα τις σεβαστή όλες.

— Ο σύζυγός μου μου συνέστησε, πρόσθεσε η κόμισσα, να προικίσω τη Ρόζα. «Ω! θα το κάνω με μεγάλη μου χαρά. Σου προσφέρω το κτήμα του Σιρό, μικρούλα μου, ως γαμήλιο δώρο, έπρόσθεσε απευθυνόμενη στην ομογάλακτη αδελφή της.

Μά πριν η Ρόζα προφτάση να την ευχαριστήσει, η Μαγδαληνή φώναξε:

— Μά είναι δώρο ήγεμονικό! Ξέρεις ότι το Σιρό αξίζει πάνω από ένα εκατομμύριο φράγκα... Ά! πρόσθεσε, ξεσπώντας σε δυνατά γέλια, ο Άντουάν, όταν το μάθη, θα κάνει μια γκριμάτσα και θα πη ότι τρελλάθηκες...

— Και τί τον νοιάζει αυτόν;... Και τὰ διπλά αν άξιζε το Σιρό, πάλι δεν θάταν ανάλογο προς την αξία της Ρόζας και του Μισέλ...

Τους έκτιμω και τους δυο, όσο και τους αγαπώ και κάνοντάς τους ευτυχισμένους, ενεργώ όχι μόνο σύμφωνα με το καθήκον μου, αλλά και με την καρδιά μου...

— Είσαι πολύ καλή, Ίωάννα, είπε η Ρόζα, κλαίγοντας από ευγνωμοσύνη. Δεν έκανα τίποτε ν' άξιζή τόσους εταίρους... Σε αγαπώ, αυτό είν' όλο... Όσο για τον αδελφό σου, είναι αρκετά πλούσιος, ώστε να μην έποφθαλμιώ την περιουσία σου... Δεν είν' έτσι, κυρία Μαγδαληνή;...

— Ο Άντουάν, απάντησε εκείνη, θα ήθελε να κληρονομήσει όλο τον κόσμο!... Την αδελφή του, έμένα, όλους!...

— Ω! Έκανε η Ρόζα, η Ίωάννα, φαντάζομαι, δεν έχει καμιά διάθεση να τον ικανοποιήσει... Θα την κληρονομήσουν τα παιδιά της, που θα μεγαλώσουν μαζί με τα δικά μου παιδιά και θ' αγαπηθούν όπως αγαπηθήκαμε εμείς... Θα γαλουχήσω, Ίωάννα μου, τὰ παιδιά σου, όπως η μητέρα μου γαλουχούσε εμένα...

Η κόμισσα χαμογέλασε, ενώ ένα τριανταφυλλένιο σύννεφο απλώνονταν στο ωραίο της πρόσωπο.

Μά η Μαγδαληνή αισθάνθηκε στην καρδιά της τον ίδιο διαπεραστικό πόνο, όπως και την ημέρα που άντελήφη το βλέμμα που άλλαξαν η δυο αδελφές.

Γιατί λοιπόν η ιδέα του γάμου της Ίωάννας την αναστάτωνε τόσο θαθεία;

Δεν έπωφθαλμιούσε εκείνη την περιουσία της, όπως ο σύζυγός της. Ω! κάθε άλλο. Καμιά συμφεροντολογική σκέψις δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό της Μαγδαληνής...

Και η Ίωάννα που ήταν μόλις είκοσιενός έτους, χήρα συζύγου έβδομηντα πέντε χρόνων, δεν είχε την ηλικία που το μέλλον χαμογελάει, που τὰ δάκρυα σβύνουν μπροστά στον έρωτα;...

Η κόμισσα είδε την ταραχή της Μαγδαληνής κι' έσπευσε ν' αλλάξει συζήτηση.

— Ποτέ δεν θα υποφέρη το γάμο σου, είπε η Ρόζα στην Ίωάννα, όταν έμειναν μόνες... Θα πεθάνη...

— Θα προτιμήσω να θυσιάσω την ευτυχία μου, απάντησε η κόμισσα, παρά να την αγοράσω μ' ένα θάνατο. Φτωχή Μαγδαληνή! Δεν θα της όμολογήσω ποτέ τον θάνατο του Λεόν αν πρόκειται να της συντρίψω την καρδιά.

Είχαν περάσει έξη μήνες που η Ίωάννα δεν είχε λάθει καθόλου ειδήσεις από τον μνηστήρα της, έξη μήνες κατά τη διάρκεια των οποίων ο Νοέλ Φλαμαρέν, από λεπτότητα, άφηνε την κόμισσα να κλαίει τον καλλίτερό της φίλο, χωρίς να ταραχή τον πόνο της με κανένα λόγο ελπίδας ή έρωτος.

Μά έξαφνα μία κραυγή θλιβερή και πένθιμη αντήχησε στη Γαλλία απ' άκρη σ' άκρη: ο πόλεμος!

Και, είχε κηρυχθεί ο πόλεμος με τη Γερμανία.

Άλλοι, οι λιγώτεροι, τον έπεδοκίμασαν και φώναξαν: «Στο Βερολίνο!» κι' άλλοι σκέπασαν το πρόσωπό τους κι' ετοιμάστηκαν να πεθάνουν για να πληρώσουν το σφάλμα που δεν είχαν διαπράξει.

Ο Λεόν Ζερβάλ ήταν απ' τους τελευταίους.

Όπως οι παλαιοί στρατιώται της επανάστασης που έφευγαν ήρωικά για το μέτωπο, χωρίς να κυττάζουν πίσω τους, χωρίς να σκέπτονται αν άφηναν σπίτι, γυναίκα, παιδιά ή μνηστή, ο νεαρός ζωγράφος έφυγε ηλεκτρισμένος απ' τη σκέψη ότι η πατρίδα θριασκόταν σε κίνδυνος.

Ενώ ο Μισέλ ετοιμαζόταν να καταταχθεί στους εφέδρους κι' ενώ η Ίωάννα δεν μπορούσε πια να συγκρατήσει τη Ρόζα που ήθελε να καταταχθεί ως νοσοκόμος, ο Νοέλ Φλαμαρέν την ειδοποίησε ότι είχε καταταχθεί έθελοντής στον 9ο λόχο των έθελοντών.

Η πρώτη του έπιστολή έχρονολογείτο από το στρατόπεδο του Σαλόν. Η δεύτερη που έστάλη έπαιτα από μερικές μέρες, έφερε την ταχυδρομική σφραγίδα του Μιζέ.

Η Ρόζα δεν συλλογιόταν πια ν' αφήσει την Ίωάννα.

Η τελευταία, γενναία κι' αποφασιστική, δεν παραπονούταν. Καταλάβαινε ότι η Γαλλία χρειαζόταν απ' όλα τα παιδιά της να είναι έτοιμα να δώσουν γι' αυτή το αίμα τους και τη ζωή τους. Ήξερε ότι ο Λεόν, έκτιθέμενος στις όσες σφαίρες, πλήρωνε το χρέος του και έκτελούσε το καθήκον του. Μά τὰ μάγουλά της γινόντουσαν όλοένα πιο γλυκά. Παρ' όλη την ακλόνητη θέλησή της, πείθαινε από ανησυχία και αγωνία.

Η Ρόζα δεν τολμούσε να την αφήσει ούτε λεπτό. Πάντα, στο πλάι της έπνιγε τη δική της αγωνία (γιατί ο Μισέλ είχε φύγει) για να παρηγορή την αδελφή της και να της μιλάει για το μέλλον...

Ποιάς δεν θυμάται την τρομαρή εκείνη εποχή που άρχισε με το Ραίσχόφεν και που κάθε σταθμός της ήταν και μία καταστροφή για τους Γάλλους;

Γύρω απ' το Μιζέ, ο κύκλος των πρώτων στένευε όλοένα. Μά ο στρατάρχης Μπαζαίν ήταν μέσα στην πολιορκημένη πόλη, ο Μπαζαίν που, όπως θεβαίονταν, είχε μαζί του την τελευταία στρατιά της ετοιμοθάνατης Γαλλίας, ο Μπαζαίν προς τον οποίο στρεφόντουσαν όλες η ελπίδες...

Μά ο Μπαζαίν δεν στάθηκε άξιος της αποστολής του...

Από τις 12 Αυγούστου, η Ίωάννα έπαψε πια να λαβαίνει έπιστολές από τον αγαπημένο της. Η τελευταία που της έστειλε, έγραφε τὰ έξης:

«Όλα πάνε άσχημα. Ίωάννα μου, θοάει άσχημα προοίσις και άναδράς που μου σπαράζει την καρδιά. Ο όριζοντας σκοτεινιάζει απ' όλες τις μεριές. Δυστυχισμένη Γαλλία! Άς ελπίσουμε τις σκέψεις μας

για την πατρίδα, γιατί έχει ανάγκη των προσευχών μας».

Η Μαγδαληνή δεν άφηνε πειά τον πύργο του Τούζα. Κ' ήταν τόσο η θλίψη της, ώστε προκαλούσε τον οίκτο.

Η καταστροφές των άλλων ανηγγέλλοντο αλλεπάλληλες και καμιά ειδήσις δεν έφτανε πειά από τον Λεόν.

— Πέθανε ή θρίσκειται σε κίνδυνο, έλεγε ή κόμησσα σ' αυτούς που την περιτοίχιζαν. Άλλοιως θα εύρισκε τρόπο να μου γράψη.

— Το Μάτς είχε έντελως αποκλεισμένο, της απάντησε ο κ. Ντινίλ. Δεν μπορεί να γράψη...

Την ίδια στιγμή ακούστηκε φασαρία στην γυλή του πύργου. Οι σκύλοι γαούγισαν. Η Μενίνα κι ο καμαριέρης συζητούσαν δυνατά στον αντιθάλαμο.

Κάτι συνέβαινε...

— Θεέ μου! είπε ή 'Ιωάννα, φέρνοντας τὰ δυο της χέρια στην καρδιά της. Τι είναι ;... Ρόζα... Δεν μπορώ πειά... Κύτταξε...

Η Μαγδαληνή, χωρίς να ξέρη γιατί και χωρίς να καταλαβαίνει τη θανάσιμη αγωνία της κουινάδας της, έτρεμε σαν φύλλο στον χειμωνιάτικο άνεμο...

Η Ρόζα είχε ορμήσει έξω, ξαναγύρισε σε λίγο, λαχανιασμένη, πελιδνή κι αυτή, μη μπορώντας να σταθί στα πόδια της.

Κρατούσε μιά έπιστολή γεμάτη ξένα γραμματόσημα.

— Άπ' αυτόν ; ψιθύρισε ή 'Ιωάννα.

— Όχι, είπε ή Ρόζα, δεν είναι το γράψιμό του... Έλα, κάνε λίγο κουράγιο, σε ίκετεύω...

Το φάκελλο ύπληρχε ή ακόλουθη διέθυνσι:

«Κυρίαν Κόμησαν 'Ιωάνναν
Πύργον Τούζα,
Ανατολική Λάνδη»

«Δεν πρόφθασε να προφέρη ολόκληρο τ' όνομά της πριν πεθάνη, σκέφτηκε ή Ρόζα. Θεέ μου! Τι θ' απογίνη ή 'Ιωάννα;»

Η Μαγδαληνή φαινόταν σαν πεθαμένη.

Έξαφνα, ή 'Ιωάννα που ήταν άκίνητη και λευκή σαν άγαλμα, πήρε την απόφασί της. Άνοιξε την έπιστολή με κινήσεις αυτομάτους και τη διάβασε. Δεν ήταν μεγάλη, γιατί το διάβασμα θάσταζε μόλις μιά στιγμή. Έπειτα έβγαλε μιά κραυγή κι έπεσε κάτω μονοκόμματη. Το κεφάλι της χτύπησε στο πόδι της πολυθρόνας, στην όποια καθόταν πρό όλίγου.

Η Ρόζα έτρεξε προς αυτή, τη σήκωσε και την ξάπλωσε σ' ένα καναπέ.

— Φωνάχτε τους ύπηρέτες! φώναξε άμέσως στη Μαγδαληνή. Ά! το περίμενα!

Η Μαγδαληνή, που ήταν χλωμή όσο κ' ή άναίσθητη 'Ιωάννα, άρχισε να χτυπά τα κουδούνια.

Οι ύπηρέτες έτρεξαν άπ' όλες τις μεριές.

— Πέθανε ο Λεόν ; ρώτησε ή Μαγδαληνή τη Ρόζα.

— Δεν ξέρω, απάντησε εκείνη με συμπόνια.

Και θέλοντας να την άποσπασή από τον πόνο της, έπρόσθεσε:

— Βοηθήστε με να περιποιηθώ την 'Ιωάννα.

Η Μαγδαληνή πλησίασε την κόμησσα. Μιά θαθεία άγωνία αναστάτωνα το πρόσωπό της. Άρχισε όστόσο να θρέχη με νερό το πρόσωπό της, ενώ ή Ρόζα ξεκούμπωνε το κοράκι της.

— Τρίψτε της τὰ χέρια, τη συμβούλευσε ή Ρόζα. Μοδ φαίνεται πώς συνέρχεται.

Η Μαγδαληνή ύπάκουσε.

Στο ένα της χέρι, ή κόμησσα κρατούσε ακόμα την έπιστολή τσαλακωμένη.

Άνάλαφρα, ή Μαγδαληνή άνοιξε τὰ δάχτυλά της και την έπήρε.

Το γράψιμο ήταν δυσανάγνωστο. Η γραμμές χαραγμένες στην τύχη, τραβούσαν προς όλες τις διευθύνσεις και τὸ χαρτί ήταν γεμάτο αίματα.

«Είμαι σοβάρη πληγωμένος — Έγραψε ο Νοέλ Φλαμαρέν.

»Χαίρε, 'Ιωάννα μου πολυαγαπημένη, μοναδική μου έρωτα, μη με ξεχνάς.

Στο πίσω μέρος του χαρτιού ένα ξένο χέρι είχε χαραξει τις ακόλουθες γραμμές που ή 'Ιωάννα, στην άπελπισία της, δεν τις είχε δει:

«Ο κ. Νοέλ Φλαμαρέν είναι πολύ έπικίνδυνο πληγωμένος στο κεφάλι, μά κάθε έλπίδα σωτηρίας δεν χάθηκε ακόμα. Βρίσκεται στο σπίτι Γάλλων που είναι εύχρηστος, γιατί περιβάλλουν ένα στρατιώτη που έπεσε στο

πεδίο της τιμής. Η οικογένειά του ως ήσυχάζη. Ό,τι είνε άνθρωπος δυνατόν θα γίνη γι' αυτόν. Δεν άκούσαμε ολόκληρη τη διέθυνση που πρόφεραν τὰ φτωγά του χελίη για να στείλουμε αυτήν την έπιστολή. Ό Θεός ως την προστατεύση και ως την κάνει να φτάση στον προορισμό της».

Ακολουθούσαν το όνομα και ή διέθυνσι των άγαθών ανθρώπων που είχαν πάρει στο σπίτι τους τον Νοέλ Φλαμαρέν.

Εκείνη τη στιγμή, ή 'Ιωάννα συνήλθε από τη λιποθυμία της.

Τώρα όμως αυτή που φαινόταν έτοιμοθάνατη ήταν ή Μαγδαληνή.

Μά ή στοργή της 'Ιωάννας και ή περιποίησις του Λεόν Ζερβαί δεν είχαν πάει χαμένες: είχαν κάνει ή Μαγδαληνή άληθινή γυναίκα. Άν και χτυπημένη κατάκαρδα, θρήκε τη δύναμι να μείνη όρθια, λευκή σαν μάρμαρο, με θρημάτη αποφασιστικότητα κι ένεργητικότητα, με το σιδερο μέσα στην πληγή, με το χαμόγελο στα χείλη.

Η έξομολόγησις του έρωτος του Νοέλ προς την 'Ιωάννα της είχε άνοιξει, έπί τέλους, τὰ μάτια. Είχε διαβάσει στο θάθος του έαυτού της και άμέσως είχε γνωρίσει το όνομα του παραδόξου αίσθήματος, του τόσο γλυκού και παρηγορητικού, που ένοιωθε ή ίδια τον τελευταίο καρπό.

Μά, μαζί μ' αυτό το ξαφνικό φώς και μιά άλλη σκέψις είχε μπη μέσα στην ψυχή της.

Άν ή 'Ιωάννα, που ήταν έλευθερη και νέα, είχε το δικαίωμα να γνωρίση τον έρωτα και να έλπιζε στο μέλλον, γι' αυτήν, που ήταν δεμένη με τὰ δεσμά του γάμου αυτό ήταν ένα έγκλημα.

Έξ άλλου ο έρωας της δεν είχε άνταπόκρισι.

Έβγαλε ένα θαθύ στεναγμό και σκέφθηκε μέσα της:

«Φτωχή Μαγδαληνή, ποιος λοιπόν θα σ' αγαπήσει ποτέ έσένα ; Τι τρέλλα! Πώς μπορούσες έσύ ποτέ να έλπιζης άλλο αίσθημα από τη συμπόνια ;»

Και με δυνατή φωνή, δίνοντας πίσω στην 'Ιωάννα τη έπιστολή, πρόσθεσε:

— Πάρ' την, 'Ιωάννα... Φύλαξέ την, είν' ένας θησαυρός !...»

Η κόμησσα την κύτταξε κι' ένας διαπερατικός πόνος της σπάρταξε την καρδιά.

Πράγματι, παρ' όλο το κουράγιο της, ή φτωχή Μαγδαληνή έμοιαζε με ζωντανό άγαλμα άπογνώσεως.

Τα μικρά της χέρια έτρεμαν, τὰ μεγάλα της μάτια είχαν ένα μελανό κύκλο, τὰ μάγουλά της ήταν πελιδνά.

— Τη διάβασες αυτήν την έπιστολή ; τη ρώτησε ή 'Ιωάννα γεμάτη άνησυχία.

— Ναί, αγαπημένη μου, και δεν έχω παρὰ μόνο μί μομφή να σου άπευθύνω: ότι μου έκρυψες τόσο καιρό το αίσθημα που πλημμύριζε την ψυχή σου. Ο Λεόν Ζερβαί είνε άξιος να δημιουργήση την εύτυχία ενός τιμίου πλάσματος, όπως έσύ, 'Ιωάννα. Δεν με θεωρούσες λατρεσιμότη; Διάβασε την εύτυχία σου και να χαρά γι' αυτή ; Δεν είμαι λοιπόν πειά άδελφή σου ;

Η 'Ιωάννα, θαθεία συγκινημένη άπ' αυτά τὰ λόγια, πίσω άπ' τὰ όποια, παρ' όλη τη φαινομενική γαλήνη της Μαγδαληνής, μάντευε μιά ήρωική θυσία, την πρόθεσή της άγκαλιά της.

— Έχεις την πιο μεγάλη ψυχή και την πιο εύνοη καρδιά που ξέρω, Μαγδαληνή, της είπε. Σε ύποπτευω και σ' αγαπώ... Μά, αλλοίμονο! αλλοίμονο!... δεν κατάρχεσαι λοιπόν ; Ο Λεόν δεν θα δημιουργήση πειά την εύτυχία κανενός ! Αυτή ή έπιστολή ήταν ένας άπογοευστικός... Θεέ μου! Αυτή τη στιγμή ο Λεόν Ζερβαί έθρίσκειται πειά στη ζωή...

Η Μαγδαληνή κούνησε με πόνο το κεφάλι της.

— Όχι, είπε με τη σειρά της πιάνοντας τὰ χέρια της, ωάννας, άπατάσαι. Ο Λεόν είνε σοβάρη πληγωμένος με έλπίζουν πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

— Ά! ή καλωσύνη σου σε ξεγελάει, Μαγδαληνή. Ο Λεόν πέθανε...

Και άρχισε να ολόλυζε... Μά ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και έλπιζε πώς θα τον σώσουν... Είπατε πλάσμενοι, ό έσες για τον άλλο κι' ο Θεός δεν θα βελήση να σές χαρίσει. Θά γίνετε εύτυχισμένοι...

γή χαράς.

Σηκώθηκε άπότομα και είπε:

— Ά! πρέπει να φύγω, να φύγουμε άμέσως... Θά τον περιποιηθώμε, θά τον σώσουμε ίσως...

— Το Μάτς είν' αποκλεισμένο από παντού... Το ξεχάσες ;... Ποτέ δεν θα κατορθώσης να διασχίσης τις πρωσοικές γραμμές.

Μά έξαφνα ή 'Ιωάννα κυριεύθηκε από μεγάλη άνησυχία. Είχε ξαναδιαβάσει την έπιστολή και το όνομα Λεόν Φλαμαρέν της είχε χτυπήσει στα μάτια.

— Η Ρόζα διάβασε αυτές τις γραμμές ; ρώτησε την κουινάδα της.

— Όχι, δεν φαντάζομαι. Η Ρόζα ήταν άπασχολημένη με την περιποίησί σου και δεν θγήκε έξω παρὰ μόνο όταν συνήλθες έντελως. Πήγε, χωρίς άλλο να σου έτοιμάση κανένα ξεστό. Μά γιατί είσαι τόσο άνησυχη, 'Ιωάννα; Η Ρόζα ξέρει τον έρωτά σου για τον Λεόν Ζερβαί, δεν είν' έτσι ;

Η 'Ιωάννα δεν πρόφθασε να απαντήση. Εκείνη τη στιγμή, ή Ρόζα μπήκε πάλι μέσα, φέρνοντας ένα φλυτζάνι ξεστό διάλλιο.

— Διάβασες την έπιστολή, που έλαθα, Ρόζα ; τη ρώτησε ή κόμησσα.

Η νέα κόρη άνοιξε τὰ ώραία της χρυσά μάτια ξαφνιασμένη.

— Όχι, απάντησε. Γιατί ;

— Γιατί υπάρχει σ' αυτή το μόνο μου μυστικό που σου έκρυπα ως τώρα, Ρόζα, κ' ή ώρα να σου το έμπιστευθώ δεν έφθασε ακόμα.

— Άν έχης στο θάθος της καρδιάς σου μιά σκέψι που μου την κρύβεις, 'Ιωάννα, απάντησε ή μηνοστή του Μισέλ, δεν ζηλεύω, γι' αυτό, γιατί ξέρω πώς δεν σου άνήκει.

Η κόμησσα την κύτταξε γλυκά και της είπε άλλά:

— Εύχαριστώ. Έσύ με ξέρεις.

Μά — έξακολούθησε — είδες έσύ, Μαγδαληνή, το όνομα που είνε γραμμένο στην έπιστολή και πρέπει να το ξεχάσης ;

— Ποιό όνομα ; ρώτησε ή κ. Φλαμαρέν.

«Αλλοίμονο !... δεν πρόσεξα κανένα όνομα σ' αυτή τη μοιραία έπιστολή.

Πραγματικά, ή Μαγδαληνή, μέσα στην άγωνία της, δεν είχε προσέξει ούτε την ύπογραφή της έπιστολής, ούτε τ' όνομα «Νοέλ Φλαμαρέν», που ανέφεραν αυτοί που τον περιέβαλψαν.

Η 'Ιωάννα ήσυχασε.

— Συγχωρήστε με κ' ή δυο, είπε. Ο Λεόν Ζερβαί δεν φέρει το άληθινό του όνομα. Τώρα όμως που πήγε να πολεμήση και να σκοτωθή για την πατρίδα του, ξαναπήρε το όνομα του πατέρα του. Επιθυμεί πολύ το όνομα αυτό να μη γνωστή έδω για κάμποσον καιρό ακόμα, μά σ' άρκίζομαι ότι θά σ' άς το πω έγώ ή ίδια, μόλις μ' άρρέσω. Μαγδαληνή, θέλεις να μου ύποσχεθής ότι δεν θά μιλήσης γι' αυτήν την έπιστολή στον άδελφό μου ;

Η κ. Φλαμαρέν κοκκίνισε.

— Δεν πρόφερα ποτέ το όνομα του Λεόν Ζερβαί μπροστά του, απάντησε άπλά, και συνέστησα στη Ζιλμπέρτ να κάνει το ίδιο. Παρ' όλη την έπιθυμία της να διηγηθή στον πατέρα της τη σωτηρία της από τον Λεόν Ζερβαί ή κόρη μου σάπασε.

Η 'Ιωάννα της έσφιξε το χέρι.

— Καλά, είπε. Σου είμαι ευγνώμων γι' αυτό.

VIII

Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

Έν τω μεταξύ, ή θανάσιμη άγωνία της 'Ιωάννας γαλήνεψε λίγο.

Ο Λεόν Ζερβαί θρήκε τον τρόπο να της στείλη μερικές

έπιστολές. Περνούσαν άπ' το Λουξεμβούργον. Πραγματικά, μέσα στην πρωτεύουσα του ανεξαρτήτου δουκάτου του Λουξεμβούργου μιά οικογένεια με γαλλόφιλα αίσθήματα είχε θέσει ως προορισμό της να διευκόλυνε τους πηλωμένους και τους αίχμαλώτους με κάθε θυσία. Η οικογένεια λοιπόν αυτή διεθίδασε τις έπιστολές του Νοέλ στην 'Ιωάννα.

Η πληγές του ήταν θέβαια πολύ σοβαρές και άργούσαν να έπουλωθούν. Νά ο κίνδυνος είχε περάσει και ή θεραπεία ήταν σίγουρη, γιατί ο οργανισμός του νέου ήταν ίσχυρός.

Ενώ ή 'Ιωάννα, λιγώτερο άνησυχη συνερχόταν και ξανάρχιζε την κανονική της ζωή, ή Μαγδαληνή χλώμαζε μέρα με τη μέρα.

Σάν ένας καρπός που κάτω άπ' τη λαμπρή του εμφάνισι, τον τρώει το σκουλήκι, ή δυστυχισμένη γυναίκα έκλεινε μέσα της μιά πληγή άγιάτρευτη, που τη σκότωνε άργά.

Όστόσο αυτό δεν την έμπόδιζε ν' άσχολήται περισσότερο από ποτέ με την κόρη της.

Την περιποιώταν, την περιέβαλλε με την άγάπη της, τόσο που θάλεγε κανείς πώς ήθελε ν' άφήση σ' αυτήν έν' ανεξάλειπτο σημάδι της νιμής της.

Και το πετύχαινε. Η Ζιλμπέρτ, έξαιρετικά άγαθή, είχε χαρακτήρα διαχυτικό που ένοιωθε έξαιρετική άνάγκη στοργής.

Άν και ο πατέρας της την είχε αγαπήσει πάντοτε με μιά άγάπη έντελως ξεχωριστή,

είχε υποφέρει πολύ στην παιδική της ήλικία από την άναγκαστική άδιαφορία της μητέρας της. Την ήμερα που ή Μαγδαληνή έγινε καλά, ή Ζιλμπέρτ απέδωσε τη θεραπεία της στις φροντίδες της 'Ιωάννας και με ένα αίσθημα ακόμα άγάπης της ήλικίας της, ώρκίστηκε στη νεαρή της θεία, καθώς και στη Ρόζα, αλώνια ευγνωμοσύνη.

Και τώρα ή άδυναμία της Μαγδαληνής που μεγάλωνε όλοένα, ή γεμάτες θλίψη συμβουλές που έδινε στη Ζιλμπέρτ, ήπιό θερμή ακόμα άγάπη που της έδειχνε, όλ' αυτά έκαναν θαθεία έντύπωσι στη νεαρή κόρη και της άφησαν ένα αίσθημα μεγάλης μελαγχολίας που δεν την έγκατέλειπε άργότερα ποτέ.

Όταν τελείωσαν ή τρομαρής άγωνίες τού άκληρου χεϊμώνα του 1870 και ύπογραψε ή Είρηνη, ο Λεόν Ζερβαί έγραψε στην 'Ιωάννα και της ύποσέθηκε πώς θά πήγαινε να της κάνει μιά έπίσκεψη.

Μόλις πρόφθασε να παρασταθή στις τελευταίες στιγμές της Μαγδαληνής.

Η κόμησσα άπελπισμένη από την άρρώστια της νέφης της, συμβουλευθηκε όλους τους γιατρούς του τόπου. Μά, όπως συμβαίνει ένενήντα ένενά τοις εκατό, κανένας ή διάγνωση δεν συμφώνησε με τη διάγνωση του άλλου. Οι δόκτορες που συγκεντρώθηκαν στον πύργο του Τούζα, όπου έξέτασαν τη Μαγδαληνή, προσπάθησαν να δείξουν μόνο την ύποχρη τους από τους άλλους συναδέλφους των κι' όσο για την άρρώστη, γι' αυτήν έλάχιστα ένδιαφέρθηκαν.

Μόνο ο κ. Μότ, πιο μορφωμένος και πιο εύσυνειδητος, προείδοποίησε την 'Ιωάννα.

— Η κ. Φλαμαρέν είνε πολύ άρρωστη της είπε. Μπορείτε να φέρετε γιατρούς από το Παρίσι, μά το θεωρώ κι' αυτό περιττό. Είνε χαμένη.

Όστόσο, ή κόμησσα, παρ' όλη την έμπιστοσύνη που της ένέπνεε ο κ. Μότ, δεν περιωρίστηκε ως εκεί. Κάλεσε τους πιο διάσημους γιατρούς του Παρισιού, μά ή απάντησί τους ήταν ή ίδια.

Η Μαγδαληνή δεν τρόμαζε καθόλου βλέποντας την άγωνία της κουινάδας της, που ή 'Ιωάννα δεν μπορούσε πειά να της κρύψη. Άπεναντίας χαμογέλουσε στο θάνατο με

μιά γαλήνη και μιά ήρεμία απέραντη.
— "Α! έλεγε μ' ένα γλυκό στεναγμό. "Αν δέν ήταν ή Ζιλμπέρτ με πόση χαρά θα πέθαινα ! Μά έχω άδικο ν' άνησχω, ό πατέρας της την άγαπά. Η κόρη μου είνε το μόνο πλάσμα στον κόσμο που έκανε ποτέ την καρδιά του Άντουάν νά χτυπήσει... Δέν είνε λοιπόν άνάγκη νά την προστατεύσω έναντίον του. Θα γίνη εύτυχισμένη και χωρίς έμένα.

— Μά γιατί μιλάς έτσι ; τή ρωτούσε ή 'Ιωάννα.
— "Α! ή ζωή μου ήταν τόσο σκληρή που έχω μεγάλη άνάγκη αναπαύσεως, άγαπημένη μου.

— Κι' αυτοί που σ' άγαπούν ;
— Η Μαγδαληνή χαμογέλασε μελαγχολικά.
— Δέν είμαι από εκείνες που τις άγαπούν οί άλλοι εγώ πρόφερε με φωνή που έφερνε δάκρυα στα μάτια. Είμαι απ' αυτές που τις λυπούνται μόνο !

Περνούσε όλες τις ήμέρες της στον πύργο του Τουζά. Τη μετέφερε εκεί κάθε πρωί ένα μικρό άμαξι που ό άμαξάς του τό ώδηγούσε με άπειρες προφυλάξεις. Τό θράδυ, όταν ό καιρός δέν ήταν άσχημος, ξαναγύριζε με τον ίδιο τρόπο στην κατοικία της.

Χωρίς νά ξέρη τίποτε για την καταγωγή του Λεόν Ζερβαί ένα ένστικτο σίγουρο της έλεγε, ότι δέν θα πατούσε ποτέ τό πόδι του στην Καστανιέρ και καθώς ήθελε νά τον δει για τελευταία φορά, έπνιγε όλους τους πόνους της για νά κάνει κάθε μέρα όλον αυτό τό δρόμο που την έκανε νά ύποφέρει πολύ.

Μά μέρα με τή μέρα άδυνατίζε.
— Φοβάμαι πως θα πεθάνω χωρίς νά του σφίξω τό χέρι, είπε ένα πρωί στην 'Ιωάννα. "Ισως νάναι καλλίτερα έτσι.

— Μά όχι, της άπαντούσε κλαίγοντας ή κόρησας. Δέν είσαι τόσο άρρωστη όσο φαντάζεσαι.

Πραγματικά, ό κ. Μοτ θεοβίωνε, ότι μολοντί ήταν θανάσιμα προσβεβλημένη, θα ζούσε έξη μήνες τουλάχιστον άκόμη.

Η προσπάθειες της Μαγδαληνής δέν έμειναν χωρίς ανταποδοχή.

Την ήμέρα που ό Λεόν Ζερβαί έφθασε στον πύργο θρισκόταν με την 'Ιωάννα στο μεγάλο σαλόνι.

Άκούγοντας τον θόρυβο που έγινε στην αούλη, ή κόρησας που καθόταν πλάι στην πολυθρόνα όπου ήταν ξαπλωμένη ή ύψη της, μάντεψε την άφιξη του μνηστήρος της. Μά, από ένα αίσθημα λεπτότητας, δέν κουνήθηκε καθόλου.

Πήγαινε νά τον δεχθής, 'Ιωάννα, είπε ή άρρωστη, ενώ τά μάγουλά της γινόντουσαν τριανταφυλλένια.

— Όχι, άπάντησε ή 'Ιωάννα. Θέλω, πριν από τό δικό μου, νά σφίξω τό δικό σου χέρι.

Η Μαγδαληνή χαμογέλασε.

Μά την ίδια στιγμή έπνιξε μιά κραυγή: ό Νοέλ έμπαινε μέσα.

Δέν ήταν πειά ό ώραίος νέος με τά λεπτά χαρακτηριστικά, με τά γλυκά μακρυά μάτια, που είχε γνωρίσει λίγους μήνες προτήτερα.

Αυτός που παρουσιάστηκε τώρα, ήταν χλωμός κι' άδύνατος. Τό πρόσωπό του έφερε άκόμη τά ίχνη των μεγάλων ταλαιπωριών που είχε ύποφέρει, τά μάτια του τά πε-

δυστυχισμένη γυναίκα !

Τό λεπτό της προφίλ, άδυνατισμένο και σθυσμένο είχε χάσει όλη του τή χάρι. Τά ώραιά της σθυσμένα μάτια όηγώντουσαν εύγλωττα όλους τους πόνους της και τους άγώνες της.

Ο νέος μάντεψε τή σκέψη της 'Ιωάννας, και πλησιάζοντας τή Μαγδαληνή, άκούμπησε με σεβασμό τά χείλη του στο μέτωπό της.

— Τι κάνετε, άγαπητή Μαγδαληνή ; τή ρώτησε με τή φωνή του που ήξερε νά παίρνει τόνους τρυφερούς και θα-θεύς.

Η μαρκησία άνασκήρτησε.

— Πολύ άσχημα, γιατί πεθάνω. Πολύ καλά, γιατί έχω άνάγκη γαλήνης. Καθώς θέλετε, είμαι γεμάτη έγκαρτε-ρησι...

Καί, καθώς ό Λεόν πήγε νά τή διακόψη, πρόσθεσε:
— Σούτ ! Μή μου αντιμιλάτε... Θέλω νά με ύπακούου-τε, άκούτε... Θέλω νά μάθω τί σας συνέβη και κατόπιν θα σας διηγηθώ τί έχω μέσα στην καρδιά μου. Έπειτα θα με συνοδεύσετε ως τό άμαξι μου μαζί με την 'Ιωάννα.

— Αν θέλετε, θα με φιλήσετε όπως και πριν και θα μ' άποχαιρετήσετε... "Ω! έξακολούθησε, άπευθυνόμενη προς τήν κόρησας. Μή ζηλέψης άδελφούλα μου... Θα είνε ή τελευταία φορά...

Η 'Ιωάννα έγινε κατακόκκινη και είπε με τόνο μο-φής :

— Πάλι σου ήρθαν ή μαύρες ιδέες σου, Μαγδαληνή ! Γιατί τά λές αυτά, αφού θάρθης και αύριο και μεθαύριο και όλες τις ήμέρες που θα μείνη εδώ ό Λεόν; Είσαι κα-λλίτερα μιά - δυό εβδομάδες τώρα... Έού ή ίδια μου τή έ-λεγεσ σήμερα τό πρωί...

Η μαρκησία έσφίξε τό χέρι της κουνιάδας της.

— Ξέρω πόσο καλοί είσθε κ' οί δυό σας, είπε μ' ένα στοργικό βλέμμα και θα σας άγαπούσα άκόμα περισσότερο αν μπορούσα. Μά, πιστέψτε με, κάνω ό,τι πρέπει νά γίνη... Η θέσις μου δέν είνε εδώ ανάμεσα από σας κι' από τό μέλλον. Σεις άγαπάστε και είσθε καμωμένοι ό έ-νας για τον άλλο. Ό κόμης ντ' Άρκιζαν σας εύλόγησε και πρέπει ό γάμος σας νά γίνη τό ταχύτερο... Πρέπει να θέλω νά ξαναγυρίσω στο σπίτι μου τώρα, που σας είδα και σας έσφίξα τό χέρι. Η θέσις μου είν' εκεί κάτω, κοντά στην κόρη μου. Έσείς, εδώ, θα σκέφτεστε την άδελφή σας που είνε και θα μένη ή καλλίτερή σας φίλη.

Καί καθώς ή 'Ιωάννα, άνασταταμένη από τή γλυκειά και σταθερή έγκαρτερήσι, με την όποία ή Μαγδαληνή πρό-φερε αυτά τά λόγια, θέλησε πάλι νά διαμαρτυρηθή, έκείνη δέν την άφησε νά μιλήσει κι' έξακολούθησε:

— Όχι, όχι, άγαπητή μου, μνή επιμένεις. "Ο,τι είπα, τό έχω άποφασίσει από καιρό... Δέν θα με συγχωρούσε τίς έτάραζα τις πρώτες στιγμές της έλευθερίας σας. Θα τό δείξετε τον ώραίο μας τόπο, 'Ιωάννα, θα διασχίς μαζί του τ' άγαπημένα μας τοπία, και, όταν θα φύγη πάλι, θα μου διηγηθής τις έντυπώσεις του και θα μου έπα-λάθης τά λόγια του. Τώρα, κύριε Ζερβαί, σας ίκετεύω πώ-λι νά μου διηγηθήτε ό,τι σας συνέβη. Λαχταράω νά τό έ-κούσω απ' τό στόμα σας.

Θλιδερά ό Λεόν ύπάκουσε.

Διηγήθηκε τή θλιβή-στη ιστορία της πτώσεως του Μέτς, είπε τις όδυνες που δοκίμασε καρφωμένος σ' ένα κρεβάτι και σόβατο πληγωμένος στο κεφάλι και όλες τις περιπέτειες του ως την ήμέρα που ύπε-γράφη ή άνακαχή.

Όταν τελείωσε, θέλησε κι' αυτός νά μάθω τί εί-πα άπογίνει ό Μισέλ κι' ό 'Αρμάνδος κι' έμασε ή χαρά του ότι κ' οί δυό εί-χαν γυρίσει σόκι κ' άγα-πή από τον πόλεμο.

Η θραυιά ήταν ύπερ-χη, γεμάτη από μιά γλυ-κειά λάμψη, από θερμά-αδρές και τρεμάμενους έ-σκους.

(Άκολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΦΩΛΗΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΥΠΟΝ

Χρηστίνα δίστασε νά περάση τό κατώφλι έκείνου του άπόμερου και ήσυχου διαμε-ρίσματος. Θα έλεγε κανείς ότι φοβόταν κάποιον κίνδυνο που την παραμόνευε μέ-σα στα σκοτεινά και στη θαθεία σιωπή του σπιτιού. Δέν είχε πάει έκεί πέρα πο-τέ άλλοτε, χωρίς τον Φίλιππο.

Έπρεπε ωστόσο νά κάνει λίγο θάρρος. Δέν ήταν τίποτε... Γύρισε τό κλειδί στην κλειδαριά κι' άνοιξε την πόρτα. Στην άρ-χή ήταν ό μικρός προθάλαμος, όπου έδω

και 2 χρόνια, είχε δεχθή κατακόκκινη και σατισμένη, τό πρώτο φιλή, επάνω στα χείλη της. Σήμερα, ή έπισκεψή της είνε ένα «προσκόνημα». Ο Φίλιππος ήταν λιγάκι αδιάθε-τος, από μιά έλαφρή γρίπη και την είχε αφήσει μόνη μιά δλοκλήρη θδομάδα. Η Χρηστίνα είχε χάσει τή συνήθεια νά ζή έτσι μόνη, χωρίς αυτόν. Ο Φίλιππος ήταν όλη ή ζωή της, ή εύτυχία της! Έτσι, ύστερ' από μερικές μελαγ-χολικές ήμέρες και μερικά πληκτικά, πένθιμα θράδυα έ-νοιωσε την άκατανίκητη έπιθυμία νά ξαναγυρίση, έστω και χωρίς αυτόν, στην έρωτική φωλιά τους. Ο Φίλιππος ήταν παντρεμένος και δέν μπορούσε νά της γράψη δυό λέξεις. Την πρώτη μέρα μόνο την είχε είδοποιήσει ότι ή-ταν άρρωστος... Η Χρηστίνα λοιπόν θέλησε ν' άναπτέ-υ-ση τον άέρα της έρωτικής φωλιάς τους, όπου είχαν πε-ράσει μαζί τόσες εύτυχισμένες στιγμές.

Α! Νά έκείνο τό «ριντώ», που ήταν τό καμάρι της θυ-ρωρού ! Σ' ένα φόντο πράσινο, μιά Κοκκινোসκουφίτσα έ-παίξε ανάμεσα στις παπαρούνες ! Τί έφιάλτης που ήταν για τή Χρηστίνα ! Μά δέν μπορούσε νά τό θγάλη. Έπρε-πε νά σεβασθ' από τό γούστο της θυρωρού τους που φρόντιζε για τό σπίτι. Άλλως τε, ή κυρά Μπαμπιζόν τους τό είχε δηλώσει καθαρά:

— Ό κύριος και ή κυρία νοικιάζουν ένα έπιπλωμένο δια-μέρισμα, δέν είνε έτσι ; "Ε, λοιπόν, δέν θ' αλλάξουν τί-ποτε από τά έπιπλά !... Έτσι συνηθίζεται εδώ !...

Η Χρηστίνα κάθισε σέ μιά πολυθρόνα, έκλεισε τά μά-τια κι' άρχισε νά όνειρεύεται: Δυό χρόνια!... Αυτή ή έ-ρωτική φωλιά τους ήταν γεμάτη από άναμνήσεις ! Καθώς Φίλιππε ! Νά ελ-σαι άρρωστος μιά τόσο ώ-μορφη ήμέρα του Μαΐου ! Μά τί νά γίνη... Φτάνει νά μνή είνε τίποτε σοθα-ρό... Όλα περνούν, όλα διορθώνονται...

Έκείνη τή στιγμή ό-μως μιά μυρωδιά από μαραμένα γαρύφαλα και τριαντάφυλλα, έρέθισε την όσφρηση της Χρηστι-νας. Άλήθεια, έπρεπε νά άερισθ' έκείνη ή φωλιά.

Η κλειστή άτμόσφαιρα ήταν θαρειά. Άνοιξε λοι-πόν τό παράθυρο και μα-ζύ με τό φως του δρό-μου μπήκε κι' ό καθα-ρός άέρας.

Μά τί ήταν αυτά που παρουσιάσθηκαν τότε εις τά έκθαμβα μάτια της Χρηστίνας ; Παντού ή-σαν ένα σωρό μπουκέτα που δέν θυμώταν νά τά είχε θάλει ή ίδια. Κι' έ-πειτα, επάνω στο τραπέ-ζι, ήταν μιά άδεια μπο-τίλλια σαμπάνιας, δυό ά-πλυτα ποτήρια, μερικά λησμονιμένα γλυκά, ένα σωρό φλούδια από φρο-ύτα... Έκείνη όλη ή άτα-ξία επρόβιθε κάποιο ά-

πόκρυφο και πρόσφατο γλέντι !

— Πώς ; άπόρησε ή Χρηστίνα. Ήρθε εδώ ό Φίλιππος, χωρίς έμένα ; Έμόλυνε τή φωλιά μας ; Μά τότε ή γρίπη του είνε ψέμα !...

Ένα μυρωμένο μαντηλάκι που είχε πέσει σέ μιά γω-νία με κεντημένο ένα άρχικό «Α», την έπεισε πειά για την άπιστία του Φίλιππου. Καί για περισσότερη άκρίβεια, για νά πεισθ' φαίνεται καλλίτερα, θρήκε κι' ένα «παντα-τίφ» παλιό, μ' ένα σκαλιστό πέταλο και ένα τετράφυλλο τριφύλλι σέ σμάλτο.

Η Χρηστίνα έχασε άμέσως κάθε έμπιστοσύνη προς τον άγαπημένο της και κάθε χαρά, κάθε έλπίδα για μιά εύ-τυχισμένη ζωή.

Περιεργή, έσπευσε άμέσως νά ρωτήση την θυρωρό, την κυρά Μπαμπιζόν. Έκείνη, μόλις την είδε, άρχισε τά πα-ράπανα.

— Έλάτε, ξέρω πως δέν είσαστε παντρεμένη, μά αυτός δέν είνε λόγος για νά κάνετε άνω-κάτω τό διαμέρισμα !

Η δουλειά μου θεόβια είνε νά συγκυρίσω τά δωμάτια, μά είνε όχτώ ήμέρες τώρα που θρήκα τον μπελά μου με τό δικό σας !... Κρασιά πάνω στο χαλί, σκουπίδια από μπά-νιο και σαν νά μνή ξφθάναν όλα αυτά, μουντζουρώσατε και την Κοκκινোসκουφίτσα με τό κραγιόνι των χειλιών !

Μου χαλάσατε τό «ριντώ» και πρέπει νά μου τό πληρώ-σετε... Θα κάνω λόγο γι' αυτό στον κύριο...

— Τόν... τον είδατε καθόλου, τον κύριο ; Έκανε δειλά ή Χρηστίνα.

— Πώς ! Χθές τό θράδυ μάλιστα ! Μά δέν πρόφθασα νά του μιλήσω. Είδα μόνο τις πλάτες του, την ώρα που έβγα-ινε με σηκωμένο τον γιακά... Τί με ρωτάτε όμως ; Έσείς δέν ήραστε μαζί του ; Δέν είχατε κρύψει τό πρόσωπό σας μέσα στις γούνες ;...

Η Χρηστίνα δέν άντεχε περισσότερο. Άπότομα, παρά-τησε την θυρωρό και γύρισε στο σπίτι της. Εκεί, έξαλλη από την απελπισία της, έγραψε δυό λόγια του Φίλιππου, λέγοντάς του πως δέν ήθελε πειά νά τον ξαναδ' ύστερ' από τις άπιστίες του κι' έφυγε για τή Ριβιέρα, για νά ξε-κουραστή λιγάκι και νά ξεχάση.

Όταν, ύστερ' από με-ρικές θδομάδες, ξαναγύ-ρισε στο Παρίσι, θρήκε ένα γράμμα από τον Φί-λιππο:

«Άγάπη μου, — τής έγρα-φε — γιατί με παρεγγείς ; Τί έχεις ; Πως μπορείς νά πιστέψης ότι δέν σου είμαι πι-στός ; Δέν έχω πάει εγώ σ'ή φωλιά μας. Είχα δώσει τό κλειδί σ' ένα φίλο μου, κ'ή...

Η Χρηστίνα δέν θέλη-σε νά πιστέψη τίποτε απ' όλα αυτά τά ψέματα. Κι' έσγισε τό γράμμα με πε-ρίφρόνησι...

Έτσι πέρασε ένας χρό-νος. Μά δέν μπορούσε νά ξεχάση τον Φίλιππο, τον μεγάλο έρωτά της ζωής της, τον ώραίο Φίλιππο, τον όποιο είχε γνωρίσει, σέ μιά λαύραπολη και τον είχε άγαπήσει τρέλ-λά με την πρώτη ματιά.

Ήταν έραστέχνης αερο-πόρος. Σωστός γίγαντας, άρρενωπός, έπέθετικός.

Τον Αύγουστο ή Χρη-στίνα έβρισκόταν σ'ή Ντωβίλ. Η ήμέρα ήταν φωτεινή, γλυκειά, γεμά-

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β

(Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

Έσωτερικό δι' έν έτος	Δραχ. 200	Έξωτερικό	Δολάρια 6
έξάμηνος	100	Αμερικής	

και δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικών Κογκό έτησια συνδρομή σ'έλλι-νισ 30. Αι έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέν ν' άπευθύνονται προς τον διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'

Γιμή έκάστου φύλλου Δραχ. 4.

Έν Άμερική, διά την έγγραφην συνδρομήν και διά την κατά φύλ-λον πώλησιν, ή Έταιρία New York News Agency General P. () Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη παρά το κ. Κ. Καλφο-πόλου.

τη εὐωδία ἀπὸ τὰ λουλούδια τῶν κήπων. Κ' ἡ θάλασσα; "Ενα γαλάζιο ἀτάλαξι, ἀπλωμένο στὸν ὀρίζοντα. Ἡ Χρηστίνη ἦταν ἐξαπλωμένη στὴν ἄμμο καὶ συλλογιζόταν μὲ λύπη τὸν χαμένο ἔρωτά της.

Μερικά τρυφερά γράμματα, ἓνα γυναικεῖο μαντηλάκι, ἓνα παλὸ «παντατῖφ»... Μερικά λείψανα μιᾶς μεγάλης ἀγάπης.

Δίπλα της ἦταν ἐξαπλωμένη μιὰ ξανθιά γυναίκα, μιὰ χορεύτρια τοῦ «μιοῦζικ - χάλ» πού τὴν εἶχε συναντήσει δυὸ - τρεῖς φορὲς στὸ Καζίνο. Μιὰ τρελλή καὶ φλύαρη γυναίκα.

— Βλέπετε ἐκεῖνον τὸν χοντρὸ ἐκεῖ κάτω; εἶπε ξαφνικά της Χρηστίνης ἡ χορεύτρια, γιὰ νὰ φλυαρήσῃ λιγάκι. Εἶνε ὁ φίλος μου!...

Ὁ παχύσαρκος «φίλος», κατακόκκινος σὰν ἀστακὸς, τὶς πλησίασε μ' ἓνα ἀνόητο ὕφος.

Ἡ Χρηστίνη δὲν τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά, ἦταν ὁ τραπεζίτης Μαλφέρ...

Μὰ μήπως ἔκανε λάθος;

Ὁχι! Ὁ θυμὸς τὸν πολὺ καλὰ ὅτι τὸν εἶχε διὰ τὸ σελὸν τῆς φίλης της Ζωρζέτας Ἀρσώ.

Ὁ Φίλιππος εἶχε μιὰ μεγάλη οἰκειότητα μαζί του. Ὁ Μαλφέρ ἦταν στενὸς φίλος του.

Μετά τὶς τυπικὲς συστάσεις, ἡ Χρηστίνη γιὰ νὰ θεσπαιωθῇ, πρόφερε τ' ὄνομα τοῦ Φιλίππου.

— Ὁ Φίλιππος; ἔκανε ὁ Μαλφέρ. Πῶς! Εἶνε φίλος μου! Μὰ τί ἔγινε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἐφυγε πέρνου ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἄτυχη ἐρωτικὴ περιπέτεια...

Πῆρε ἓνα ἀεροπλάνο καὶ χάθηκε στοὺς οὐρανοὺς, στὸ γαλανὸ χάος!... Ἐγὼ νὰ τὸν δῶ ἓνα ὀλόκληρο χρόνον...

Ἡ καρδιά της Χρηστίνης εἶχε σταματήσει ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Μὲ ἀγωνία, περίμενε τὴ συνέχεια.

Ἡ ξανθιά χορεύτρια τότε φώναξε εὐθυμὰ τὸν Μαλφέρ:

— Ὁ Φίλιππος... Σιγά! δὲν εἶνε ἐκεῖνος ὁ φίλος σου πού σοῦ εἶχε δώσει τὸ κλειδί τοῦ διαμερίματός του;...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Χρηστίνη, ἐπρόσθεσε:

— Αὐτὸ τὸ διαμέρισμα, ἀγαπητὴ κυρία ἦταν μιὰ σωστὴ ἐρωτικὴ φωλιά! Μὰ εἶχε ἓνα «ριντῶ»!... Θεέ μου! Τί φρίκη!... Ἐνα πράσινο φόντο μὲ παπαρόνες καὶ μὲ τὴν Κοκκινোসκουφίτσα στὴ μέση!... Ἐνα θράδυ λοιπὸν δὲν κρατήθηκε πιὰ καὶ μουντζούρωσα τὸ πρόσωπο τῆς Κοκκινোসκουφίτσας μὲ τὸ κραγιὸν τῶν χειλιῶν μου!...

— Ἐκεῖνο τὸ θράδυ μάλιστα ἔχασες τὸ «παντατῖφ» σου... ἐπρόσθεσε ὁ Μαλφέρ.

— Ἐνα «παντατῖφ» μ' ἓνα πέταλο καὶ ἓνα τετράφυλλο τριφύλλι;... ρώτησε δειλὴ ἡ Χρηστίνη.

— Μπᾶ! Πῶς τὸ ξέρετε; ἀπόρησε ἡ ξανθιά χορεύτρια.

— Τὸ ξέρω... ἔκανε μελαγχολικὰ ἡ Χρηστίνη. Μοῦ λέτε τ' ὄνομά σας;

— Ἀρλέττα, μὲ λένε Ἀρλέττα Λεμερὺ.

— Ἀρλέττα... ἐπαιέλαθε μελαγχολικὰ ἐκεῖνη, κυττάζοντας τὴ θάλασσα.

Ἐπειτα, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ θυβίστηκε σὲ μιὰ παράξενη σιωπὴ. Οἱ ἄλλοι, τὴν ἄφησαν μόνη. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ τραγικὴ ἔκφρασι πόνου...

Ἀλήθεια, θὰ ξαναθρίσκε τὸν Φίλιππο; Πόσο ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν φωλιά τους!

Ἐπρεπε νὰ τὸν θρῇ, νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην!

Καὶ τὸ ἴδιο θράδυ, ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι.

Πῆγαινε νὰ ξαναθρῇ τὴν ἀγάπην.

Μὰ τὰ μάτια της τώρα εἶχαν μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι: ἔμοιαζαν μὲ τὰ μάτια μιᾶς τρελλῆς γυναίκας πού κινε,

γὰι μιὰ χίμαιρα...

ΖΑΚ ΝΤΥΠΟΝ

τὸν εἶχε γνωρίσει σὲ μιὰ λουτρόπολι καὶ τὸν εἶχε ἀγαπήσει τρελλὰ, μὲ τὴν πρώτη ματιά...

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΧΑΡ. ΦΟΙΤΗΤΗ. — Ὁ καλλίτερος τρόπος τῆς παραγῆς τοῦ θάμματος τοῦ ἰωδίου εἶνε νὰ χορηγῇται κατὰ τὰ γεμάτα καὶ ἐντὸς ὀλίγου γάλακτος εἰς μισὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ. Τοιοῦτοτρόπος ἀποφεύγεται ὁ ἰωδισμὸς (ἰωδικὴ γρίπη) δηλ. τὰ ἐνοχλήματα, τὰ ὁποῖα συνθέσονται ἀναφαίνονται κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ἰωδίου καὶ τῶν ἰωδιούχων ἐν γένει ἀλάτων. Πρέπει ὅμως καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ θάμματος τοῦ ἰωδίου νὰ εἶνε ἀρίστη, κατὰ τοὺς κανόνες τῆς ἐπιστήμης μὲ καθαρὸν λευκὸν οἰνόπνευμα καὶ προσφάτως παρεσκευασμένον. Νὰ μὴ προσβάλλεται ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὸ φιαλίδιον νὰ φυλάσσεται εἰς σκοτεινὸν μέρος ἐντὸς ἐρμαρίου.

Μ. Κ., Πειραιᾶ. — Κατὰ τῆς κινδύσεως ἐπιτυχῶς χορηγῆται τὸ chlorure de Calcium 2-4 γραμμάρια τὴν ἡμέραν ἀπὸ 0,50 ἑκάστην φοράν. Ἄν δὲν εἶνε ἀνεκτὸν εἰς τὸν σπασμὸν, δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀσβεστοῦχοι σκευασμαὶ εἰς ἐνέσεις, ἐπομένως καὶ αἱ ἐνέσεις Calciumchloride, περὶ τῶν ὁποίων ζητεῖτε τὴν γνώμην μου. Πρέπει προ πάντων νὰ διευκολύνεται ἡ πέψις καὶ νὰ ἐφαρμόζεται ἡ ἐνδείκνυμένη διαίτα. Ἐνίοτε καὶ μὲ τὴν ἀπόλυτον γαλακτοτροφίαν ἐξακολουθοῦν τὰ ἐνοχλήματα τῆς κινδύσεως ἐκ τῶν διαταραχῶν, αἵτινες παρατηροῦνται ἐκ ταύτης εἰς πολλὰ άτομα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνέχονται μεγάλας ποσότητας γάλακτος.

ΣΥΝΑΔΕΛΦΩ. — Ἡ θεωρία τῆς νεφρικής ὑπερτασῆς ἐξαρτάται ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης. Τὰ αἷμα πολλὰ, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἰκαρδοποιεῖται.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει λυσιστελής εἶνε ἡ γαλακτικὴ διαίτα, ἀφαιμάξεις εἰς τὴν οἰσφικὴν χώραν καὶ θερμὰ ἐπιθέματα. Ἰδίως θὰ σὰς ὀδηγήσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν οὐρῶν.

Τὰ μαθήματά μου ὡς ἐπιληπτικὴς τῆς φαρμακολογίας δὲν ἐξέδωκα, ἀλλὰ ἀπὸ ἐντε κρατῆσει σημειώσεις ἐννοασθε νὰ βοηθηθῇτε ἐξαιρετα.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει πολὺ ἐνχαριστῶς ἂν μοῦ τὰς φέρετε θὰ τὰς θεωρήσω καὶ θὰ διωρθώσω τὰ τυχόν σφάλματα.

Σ. Π., Λαμίας. — Ἡ τραυματισμὸς εἶνε νόσος, ἀφελωμένη εἰς τὸ παράσιον Τριχίτη.

Δὲν ἀναφαίνεται μόνον εἰς τὸν χοῖρον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον μεταδίδεται ἐκ τῆς θρόνου χοιρείου κρέατος μὴ καλῶς θρασμένου καὶ φέροντος τὰ παράσιτα τῆς τριχίτης, ὑπονομένης εἰς τοὺς νηματοειδεῖς σκώληκας. Εἰς τὸν πεπτικὸν σωλῆνα τοῦ ἀνθρώπου εἰς σαγόμενα αἱ τριχίναι πολλαπλασιάζονται τεραστίως.

Ἐὰν τὸ χοῖρον κρέας θωπίζεται πρὸ τῆς θρώσεως ἐν 20 λεπτά τοῦλάχιστον τῆς ὥρας.

Ἦτε προλαμβάνεται ἡ μεταδοσις τυχόν ὑπαρχούσης ἐν τούτῳ τριχίτης. Τὸ κάπνισμα μόνον δὲν εἶνε ἱκανόν, ὡς ἔρωτα καὶ ὡς νομίζετε, νὰ καταστρέψῃ τὰς τριχίναις καὶ συνεπῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μετάδοσίν των.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο).

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Θὰ ταρκαλοῦθοῦσε τὴ μοναδικὴ ἐκεῖνη πάλι, τὴ θανάσιμην ἐκείνη, μονομαχία μεταξύ ἀνθρώπου καὶ θηρίου — καὶ ἡ Ἰνφάντα κίχας τὸν ἀγαποῦσε... — Δὸν Παέθ, φίλε μου, σκέφθηκε ὁ εὐπατρίδης μας, πρόκειται νὰ πεθάνῃς ἢ νὰ γίνῃς γαμπρός τ' οὐ θ' βασιλέως. Διάλεξε.

Ἀφοῦ τὰ συλλογίστηκε δὴ, αὐτὰ ὁ δὸν Παέθ αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ τόσο δυνατοῦ, αὐτὸς ὁ κομψὸς εὐπατρίδης πού ἄλειφε τὴ γενειάδα του μὲ ἀρώματα, ὥστε ἔσφιζε τὴν ἀρκούδα τόσο πού τὴν ἔκανε νὰ θγάλλῃ δυνατό μούγκρισμα.

Ἦταν σ' ἀλήθεια μεγαλοπρεπὴς ἡ πάλαι ἐκεῖνη στὴ στεινωτὴ, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τῆς ὁποίας ὕψωνόντουσαν, τεῖχος ἀδιάσπαστο, οἱ ὄρθροι κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ἔχασκε ἓνας θαθὺς γκρέμος. Ὁ ἀνθρώπος κ' ἡ ἀρκούδα ταλαντεύθηκαν ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ὑστερα, ξαφνικὰ ἡ Ἰνφάντα εἶδε νὰ κλιεῖται μπρῶς της τὸ παράδοξο κείνο σύμπλεγμα.

Ἐξαφνὰ, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ τὸ σύμπλεγμα φάνηκε νὰ χωρίζεται στὰ δύο. Στὴ θριαμβευτικὴ κραυγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπάντησε ἓνας ὀρυγμὸς πόνου τοῦ ζώου καὶ ὁ δὸν Παέθ ἀφοῦ ταλάντευσε μιὰ στιγμή μέσα στὰ στίθωρά μπράτσα του τὴν ἀρκούδα, τὴ γκρέμισε στὸ κενὸ σκοτωμένη.

Ὁ δὸν Παέθ εἶχε κατορθώσει νὰ θγάλλῃ τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ εἶχε θυβίσει ὡς τὴ λαθὴ του στὸ στήθος τοῦ θηρίου.

Ἡ ἀρκούδα καταρρέει στὴν ἄβυσσο, παίρνοντας μαζί της καὶ τὸ τελευταῖο ὄπλο τοῦ δὸν Παέθ, ὁ ὁποῖος δὲν σκέφτηκε νὰ τὸ τραβήξῃ.

Ὁ ἰππότης γύρισε τότε πρὸς τὴν Ἰνφάντα πού ἦταν πάντα λευκὴ καὶ ψυχρὴ σὰν ἀγαλμα. Τῆς ἔρριξε ἓνα περὶ φανὸν καὶ θριαμβευτικὸ θέλωμα, ἔβγαλε νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴν καθυπακούσῃ... Ἀλλὰ ἡ δύναμις του, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν πάλαι, τὸν ἐγκατέλειψαν... Ζαλίστηκε, γονάτισε πρῶτα κ' ὕστερα σωριαστικὴ κάτω λιπόθυμος.

Τὰ πόδια τοῦ θηρίου εἶχαν πληγώσει τοὺς ὤμους του καὶ τὸ αἷμα τρέχοντας κάτω ἀπ' τὸ ἀμπέχοντο, εἶχε θάψει κατακόκκινες τὶς δαντέλλες τοῦ περικαίου του.

.....

Ὅταν ὁ δὸν Παέθ συνῆλθε κι' ἀνοῖξε τὰ μάτια του, εἶδε σκυμμένο ἀπὸ πάνω του τὸ τριανταφυλλένιο πρόσωπο τῆς Ἰνφάντας, ἡ ὁποία ἔβρεχε τοὺς κροτάφους του μὲ κρύο νερὸ ἀπὸ μιὰ γειτονικὴ πηγὴ καὶ τοῦ εἶνε ν' ἀναπνεύσῃ ἓνα φιαλίδιο ἀρώματος κρεμασμένο μὲ χρυσοῦ ἀλυσίδα ἀπ' τὸν λαϊμό της.

Ἡ Ἰνφάντα δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ δεκαεξὴ της χρόνια. Μολονότι ἦταν πριγκίπισσα, ἦταν συγχρόνως καὶ γυναίκα. Ἐπὶ πλέον ἀγαποῦσε τὸν δὸν Παέθ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ καὶ στὸν ἑαυτοῦ της.

Ὁ δὸν Παέθ εἶχε διατρέξει μεγάλο κίνδυνο, ὁ δὸν Παέθ εἶχε λιποθυμῆσει, ὁ δὸν Παέθ ἦταν εἰσέροπος ὥραϊος μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπό του καὶ τὸ πλατὺ στήθος του τὸ κηλιδωμένο μὲ τριανταφυλλένια αἷμα, ὁ δὸν Παέθ, τέλος, παρὰ τὶς στοργικὲς φροντίδες της, δὲν ἀνακτοῦσε γρήγορα τὶς αἰσθήσεις του.

Ἐπειτα ἡ Ἰνφάντα ἦταν μόνη ἐκεῖ. Δὲν εἶχε κοντὰ της οὔτε καμμιὰ γκρινιάρικα κυρία τῆς τιμῆς, οὔτε κανένα ζηλευτὸ αὐλικὸ πρόσωπο... Μποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θλίψιν της καὶ ἀρχίσαι νὰ κλαίῃ...

Ἐκλαψε ἡ ἄδολη κοπέλλα, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ ὅτι τὰ δάκρυά της, πέφτοντας θερμὰ στὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ δὸν Παέθ, θὰ τὸν ἀναζωογονοῦσαν καλλίτερα ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τ' ἀρώματα.

Καὶ πραγματικὰ, στὸ ἀγγίγμα τῶν δακρῶν της, ὁ δὸν Παέθ ἀνοῖξε τὰ μάτια του.

Μόλις εἶδε τότε τὰ δάκρυα πού κυλοῦσαν στὰ ἀπαλὰ μάγουλά της Ἰνφάντας ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ, κραυγὴ θριαμβοῦ καὶ περηφάνειας. Ἀμέσως ἡ Ἰνφάντα ἀνωρθώθηκε σὰν ξαφνιασμένο ἐλάφι, ἀποτραβήχτηκε ταραγμένη κι' ἔ-

κρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

Μὰ τὰ δάκρυά της εἶχαν ξαναζωντανέψῃ τὸν δὸν Παέθ. Ἐπρε-

ζε πρὸς αὐτὴν, ἔπεσε στὰ πόδια της καὶ, παίρνοντας τὰ χέρια της, τὰ γέμισε φιλήματα, λέγοντάς της μὲ τὴ γοητευτικὴ φωνή του, στὴν ὁποία ἔξερε νὰ δίνει ὅλους τοὺς τόνους τοῦ πά-

θους.

— Ὡ! κλάψετε, κυρία!... Κλάψετε!...

Ἡ Ἰνφάντα, καταταραγμένη πάντοτε, τράβηξε τὰ χέρια της, σκούπισε τὰ δάκρυά της καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σχεδὸν ἐπισημὴ:

— Δὸν Παέθ, σηκωθῆτε καὶ ἀκούστε με!

Ἐκεῖνος ὑπάκουσε καὶ τὴν κύτταξε μ' ἐνθουσιασμό.

— Δὸν Παέθ, εἶπε ἡ πριγκίπισσα, εἰσθε ἓνας ἀπλὸς εὐπατρίδης κι' ἐγὼ εἰμαι Ἰνφάντα τῆς Ἰσπανίας. Ἀνάμεσά μας ὀρθώνεται ἓνα τεῖχος ἀδιαπέραστο. Ἀλλὰ ἡ τύχη ἀποκάλυψε τὸ μυστικὸ μου, μὲ εἶδατε νὰ κλαίω, ξέρετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ, δὸν Παέθ. Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴ δὲν μένει τίποτε ἄλλο παρὰ σεῖς νὰ πεθάνετε κι' ἐγὼ ν' ἀποσυρθῶ ἀπ' τὸν κόσμον. Ὁ αὐτοκτονήσετε, δὸν Παέθ... ναι, θ' αὐτοκτονήσετε ὅταν θάλω τὸ χέρι μου μέσα στὸ δικό σας καὶ σὰς φιλήσω στὸ μέτωπο. Ἀῦριο θ' ἀναγγεῖλω στὸν πατέρα μου ὅτι θὰ μῶ σὲ μοναστήρι γιὰ νὰ μὴ θῶ πειὰ ποτὲ ἀπ' αὐτό.

Κι' ἐπειδὴ ὁ δὸν Παέθ σώπαινε, ἐκεῖνη ἐξακολούθησε:

— Λοιπὸν, φίλε μου, ὁ θάνατος σὲ φόβισε ἴσως, ὅταν σοῦ εἶπα πῶς σ' ἀγαπῶ...

Ἀλλὰ ὁ δὸν Παέθ τὴν δέχοιτο μὲ μιὰ χειρονομία καὶ, θάχοντας τὸ χέρι του στὴν καρδιά του, τῆς ἀπάντησε:

— Κυρία, ἐγὼ δὲν εἰμαι ἓνας ἀπλὸς εὐγενῆς, ἀξιὸς θανάτου, γιὰτὶ τὸλμησε νὰ ὑψώσῃ τὰ μάτια του στὴν κόρη ἑνὸς βασιλέως...

Στάθηκε, ὕψωσε τὸ κορμὶ του μὲ μεγαλοπρέπεια κ' εἶπε:

— Δὲν εἰμαι ὁ δὸν Παέθ, ὁ ἀπλὸς καὶ ἀσημὸς εὐπατρίδης, ὅπως νομίζετε... Ὀνομάζομαι Ζαν ντὲ Πεννὸλ καὶ εἰμαι ἀπόγονος ἡγεμονικῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία φοροῦσε τὸ δουκικὸ στέμμα τὴν ἐποχὴ πού οἱ δοῦκες ἦσαν ἴσοι πρὸς τοὺς βασιλεῖς.

Ἡ Ἰνφάντα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀπέραντης χαρᾶς, ἔπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔπεσε κάτω λιπόθυμη...

Ὁ δὸν Παέθ τὴν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν μεταφέρῃ ὡς τὴ γειτονικὴ πηγὴ, ὅπου ὤπρξε νερό, ὅταν ἔξαφνὰ τρεῖς ἄντρες, ὀπλισμένοι μὲ μουσκέτα, πετάχτηκαν ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δάσος καὶ τὸν περικύκλωσαν.

— Ποιὸ εἶθε σείς, ρώτησε ὁ δὸν Παέθ, ξαφνιασμένος.

— Φτωχοὶ ἀπὸ γονοὶ πού τὴ στιγμή αὕτῃ αἰχίσαν περισσότερο ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως, τοὺς ὁποῖους διοικεῖ ὥραϊς, δὸν Παέθ, ἀπάντησε ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς χαμογελώντας εἰρωνικά.

Καὶ, ὀρμάντας κατὰ τοῦ ἀπλὸς εὐπατρίδου, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴν Ἰνφάντα, τὸν ἔρριξε κάτω κ' ὕστερα μαζί μὲ τοὺς ἄλλους τὸν ἔδεσε, παρ' ὅλη τὴν ἀντίστασίν του.

Ὁραεῖς δὸν Παέθ, ξανάπε αὐτὸς πού εἶχε μιλήσει πρῶτος, κάναμε τὴν τύχη μας... Εὐχαριστοῦμε!... Μιὰ Ἰνφάντα τῆς Ἰσπανίας στὰ χέρια μας!... Αὐτὸ, μὰ τὸν Ἅγιο Ἰ-ἀκῶβ, εἶνε μιὰ ὥραϊα ἐκδίκησις!...

Ὁ δὸν Παέθ ταράχτηκε. Ὁ δὸν Παέθ, θαρραλέος καὶ ἀτρόμητος, φοβήθηκε ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά.

— Ἀθλοῖ! φώναξε. Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε;

— Κανένα κακὸ, ὥραϊς μου εὐπατρίδα... Ἐλπίζουμε νὰ πάρουμε μερικὰς χιλιάδας νομίσματα μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Φιλίππου Β'. Τίποτε ἄλλο...

— Θὰ βάλω νὰ σὰς κρεμάσουν ὅλους σας, κακοῦργοι! φώναξε ὁ ἐννοούμενος τοῦ Φιλίππου.

— Ἄν θέλαμε νὰ κρεμαστοῦμε, ἀπάντησε ὁ Ἀσπίγγας, θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ κάνουμε μόνοι μας, καὶ τὸ

σημέρι ! Θά με παντρευθής θέλεις δέ θέλεις ! Κ' ύστερα... λογαριάζομεθα !...

(Κατόπιν η Νανά θγαίνει, χτυπώντας με δύναμη την πόρτα).
ΜΑΡΣΕΛ. — Γκίνια ! Αυτό θά πη γκίνια !... Τί μοῦ ἦρθε νά γράψω αὐτό τὸ γράμμα !... Καί τώρα ;... Τί ἀτυχία ! Μά γιατί δέν ἔχει τηλεφώνω στὸ σπίτι τοῦ αὐτοῦ ὁ Πιέρ ; Γιατί ; Μὲ τὸ τηλεφώνω θά τοῦ τὰ ἔλεγα μὰ χαρά !... "Ας εἶνε !... "Εκανα μιά μεγάλη κουταμάρα νὰ πετάξω αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ παράθυρο κ' ὅποιος τὸ θρῆ νὰ τοῦ τὸ πᾶν. Τί θλακεία !...

(Ξαπλώνεται σὲ μιά πολυθρόνα καὶ χώνει τὸ κεφάλι τοῦ μέσα στὰ χέρια τοῦ. "Εξάφνα, πηδαίει ὁρθὸς καὶ τρέχει πρὸς τὸ τηλεφώνω).

Βρήκα ! Μιά ἐξοχὴ ιδέα !... (Σχηματίζει ἕναν ἀριθμὸ).
"Εμπρός !... Γραφεῖο πληροφοριῶν ; Δόστε μου, παρακαλῶ, τὸν ἀριθμὸ τῆς διευθύνσεως τῆς "Αστυνομίας... Μάλιστα... Πῶς εἶπατε ; 0502 ; Εὐχαριστῶ... (Σχηματίζει πάλι τὸν ἀριθμὸ πού τοῦ ἔδωσαν). "Εμπρός !... Διευθυνσις τῆς "Αστυνομίας ;... Τὸν κ. Διευθυντή, παρακαλῶ !... Πῶς ;... "Ο λείπει αὐτὴ τῇ στιγμῇ ; Εἴσατε δ' γραμματεῖς τοῦ ; "Ο κ. Γκισάρ ; "Α, καλημέρα σας ! "Ακούστε, κ. Γκισάρ... Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ κάνετε μιά χάρι... Μόλις ἔρθῃ ὁ κ. Διευθυντής νὰ τοῦ πῆτε ὅτι εἶνε ἕνας ἡλιθίος... μάλιστα, ἕνας θλάκας μὲ περικεφαλαία !... Πῶς ; Θὰ μοῦ στοιχίσῃ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ἀστεῖο ; Τόσο τὸ καλλιτέρο !... "Ακούστε, μὲ λένε Μαροῦλ Φολλέ... ὁδὸς Λυσάκ 355, δεύτερο πάτωμα... Κρατήσατε σημείωσι ; Θαυμάσια !... Τὰ σέδη μου, κ. Γκισάρ !

("Ο Μαροῦλ ἀφήνει τὸ ἀκουστικὸ κ' ἀρχίζει νὰ χορεύῃ).

Ζήτω ἡ ἐλευθερία !... "Εσώθηκα !... "Εσώθηκα !...

(Μπαίνει ἡ Νανά, ἔκπληκτη).

ΝΑΝΑ. — Τρελλάθηκες ; Τί ἔπαθες καὶ ξεφωνίζεις ἔτσι ;

ΜΑΡΣΕΛ. — Συλλογιζόμουν...

ΝΑΝΑ. — Χορεύοντας ;

ΜΑΡΣΕΛ. — "Ακουσε, Νανά... Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πῶς ἂν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο δέν παντρευθοῦμε αὐριο...

ΝΑΝΑ. — Θὰ παντρευθοῦμε !...

ΜΑΡΣΕΛ. — Καλὰ, μὴ θυμῶνεις ! "Εκανα μιά ὑπόθεσι... "Ανθρωποὶ εἴμαστε... Μπορεῖ νὰ συμβῇ κάτι... "Αν λοιπὸν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο δέν παντρευθοῦμε αὐριο, ὀρκίσου μου πῶς δέν θὰ με ξεχάσῃς !...

ΝΑΝΑ (ἀνήσυχη). — Δέν μοῦ ἀρέσουν αὐτὰ τὰ ἀστεῖα... Μαροῦλ, σὲ κρατῶ καὶ δέν θὰ σ' ἀφήσω νὰ μοῦ ξεφύγῃς... μὲ κανένα τρόπο !

ΜΑΡΣΕΛ. — Καλὰ... "Οπωσδήποτε πρόσεξε αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ... Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα, ὅ,τι κ' ἂν κάνω τώρα ἢ ἀργότερα... Εἶσαι ἡ γυναῖκα πού διάλεξα καὶ μιά μέρα, θὰ σὲ παντρευθῶ... (Χτυπάει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἡ ὑπηρετρία μ' ἕναν ἀστυνομικὸ).

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Κυρία, ὁ κύριος "Αστυνόμος θέλει τὸν κ. Φολλέ... (Βγαίνει).

ΝΑΝΑ (ἐκπληκτη, στὸν ἀστυνομικὸ). — Θέλετε τὸν κ. Φολλέ ;... Μά τί συμβαίνει ;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Εἶνε ὁ κύριος ; (Δείχνει τὸν Μαροῦλ).

ΜΑΡΣΕΛ. — Μάλιστα... "Εγὼ εἰμαι !...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — "Α ! "Εσεῖς λοιπὸν τολμήσατε νὰ προσβάλετε τὸν κ. Διευθυντὴ τῆς "Αστυνομίας ; Σὰς συλλαμβάνω !... "Ακολουθεστε με !...

ΝΑΝΑ (κατάπληκτη). — Πῶς ;... Τὸν διευθυντὴ τῆς "Αστυνομίας ; Μὰ πῶς τὸν προσέβαλε ;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — Τηλεφωνικῶς !... Καί τώρα, κάνετε γρήγορα !... Πρέπει νὰ τελειώνουμε...

ΜΑΡΣΕΛ (στὴ Νανά, δειλὰ). — Τὰ ρούχα μου...

("Εκείνη ξεκλειδώνει τὴν ντουλάπα καὶ τοῦ πετάει τὰ ρούχα καὶ τὸ ἀριστερὸ παπούτσι).

ΝΑΝΑ (στὸν ἀστυνομικὸ). — Πάρτε τον, γρήγορα, σὰς παρακαλῶ, γιατί θὰ κάνω ἔγκλημα... Θὰ τὸν πνίξω !

ΜΑΡΣΕΛ (μὲ παράπονο). — "Ορίστε, τώρα μὲ διώχνει !... Αὐτὲς εἶνε ἡ γυναῖκες !

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΠΟΥΛΑΣ

(Ἐκ τοῦ τευρκικοῦ)

"Απ' τῶν πολλῶν τριανταφυλλῶν τὰ μῦρα μεθυσμένη στὸν ἴσκιο τὸν δολόροσο κάποιου ψηλοῦ πλατάνου γλυκὰ πού ἀποκοιμήθηκεν ἡ κόρη τοῦ Σουλτάνου μ' ἀσκέπαστη τὴν ὄψη τῆς, τὴ μυριοζηλεμένη ! Κι' ἐκεῖ πού ὄνειρευότανε πῶς τ' ἀνθὴ ζωντανεύουν κ' ἔρχονται κ' ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς χίλια φιλιὰ τῆς κλέβουν ἑξάφνου ἕνας νεῖος σιγὰ-σιγὰ μπροστὰ τῆς σταματᾷ καὶ σκύβει καὶ τὸ στόμα τῆς τὸ κόκκινο φυλάει, πού εἶνε σὰ ρόδο ζωντανό, μ' ἀγάπη καὶ λαχτάρα, ξυπνᾷ κ' ἡ κόρη μονομιάς πετιέται μὲ τρομάρα

αὐτὸ δέν ἦτανε φιλὶ τοῦ ὄνειρου τῆς ; Νά, θλέπει τὸν νεῖο πού φεύγει γρήγορα κ' ἐξάθη ἀπὸ μπροστὰ τῆς

Τυλίγεται μὲσ' στὴ μακρὰ μετὰξιν τῆς (σκέπη)

καὶ στὸ Σουλτάνο τρέχει εὐθὺς νὰ πῇ τὸ (πάθημά τῆς)

«Τὸν εἶδα, λέει, πατέρα μου, μαῦρα εἶνε τὸ (μαλλιά τῆς)

εἶνε ψηλὸς κ' εἶνε θαθεῖα γαλάζια ἡ φορε (σιὰ τοῦ).

"Ολους εὐθὺς ὁ θασιλῆς τοὺς δούλους τοῦ (φαναίει)

νὰ μὴν ἀφήσουνε γωνιά τοῦ κήπου τοῦ προ (στάζει)

ὥσπου νὰ θροῦν τὸν ἄγνωστον αὐτόν, πᾶν (τολμᾷ)

τὴν κόρη τοῦ ἔτσι ἀφοβα στὰ χεῖλη νὰ φ (λήσῃ)

«Μεγάλῃ ἢ τιμωρία τοῦ, νᾶναι πολὺ μεγάλῃ φωνάζει ὅλο ἡ πεντάμορφῃ Σουλτανού (λα, τόσο)

τόνε μισῶ, τόσο κ' αὐτὸς ἂν μετανοῶν, (πάλι)

ποτέ συγχώρεσιν ἐγὼ ποτέ δέν θὰ τοῦ δ (σιὰ)

Μὰ οἱ δούλοι νά, μὲ σίδερα δεμένον τότε φ (νουν)

καὶ τὸν τραβοῦν, ἀλύπητα κ' ἀλύπητα τὸν (σέρνουν)

ληστής σὺν νᾶταν καὶ φονῆς μπρὸς στὸν (τρανὸ σατράπη)

Εἶνε χλωμός, μὰ εὐγενικὰ κ' ὠραία εἶνε ἡ (ωροφὴ τοῦ)

τόσο πού λὲς κ' οἱ ἄγγελοι δέν ἔχουν τὴν (κὴ τοῦ)

τὴν ὁμορφιά κ' εἶνε θαρεῖα τὰ μάτια τοῦ (ἀγάπη)

«Αὐτὸς εἶνε, φωνάζουνε, μαῦρα εἶνε τὰ μα (λιά τοῦ)

εἶνε ψηλὸς κ' εἶνε θαθεῖα γαλάζια ἡ φορε (σιὰ τοῦ)

«Ποῖα θᾶναι ἡ τιμωρία τοῦ πρόσταξε ἐσὺ, Σουλτάνε ! "Ο θασιλῆς ἀκράτητος πᾶ στὸ σπαθὶ τοῦ θάζει τὸ χεῖρι τοῦ, καὶ «Θάνατος, θάνατος, λέει, θᾶναι !» Κ' εἶνε ἡ ὀργὴ τοῦ φοδερῆ, μὰ ἑξάφνου λὲς διατάζει, στέλνει ἕναν μαῦρο γλήγορα, τὴν κόρη τοῦ μηνᾷ, ἦρθεν αὐτὴ, κ' ὁ θασιλῆς ἔτσι τὴν ρωτᾷ: «"Ηλιε τοῦ παλατιοῦ μου, αὐτὸς δέν εἶνε ἐκεῖνος πᾶν ; τὴν παρθενιά τῶν παιδικῶν χελῶν σου θεσπῶσαι ; μὲ τὴ ζωὴ τοῦ τοῦ φιλὶ αὐτὸ τώρα θὰ τὸ πληρώσῃ !» Κ' ἡ κόρη λέει τρέμοντας: «Δέν εἶνε ἐκεῖνος. "Οχι !»

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. — "Εμπρός !... "Εμπρός !...

ΜΑΡΣΕΛ (κρατώντας τὰ ρούχα τοῦ κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασάλη). — Νανά μου, ὠρεθούαρ !... Θὰ ξαναγυρίσω !...

Νά μὲ περιμένῃς !...

ΝΑΝΑ. — Κακοῦργε !... Μὰ θὰ σὲ ξαναθρῶ !... "Ενοια σου ! "Ενοια σου !...

(Μὰ δέν ἀντέχει πειὰ καὶ σωρίζεται λιποθύμῃ).

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

"Η σκηνὴ τῆς ἀγρίας γυναῖκας εἶχε προξενήσει σ' αὐτὸν ζωερὴ ἐντύπωσι κ' ἔνοιωθε ἀκόμα προσηλωμένο ἀπᾶνω τοῦ σπινθηροβόλο θλέμμα τοῦ ἀλλόκοτου ἐκείνου πλάσματος.

"Ὅσο δέν φαντάστηκε καθόλου ὅτι ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα ἦταν ἡ Λουκία Μελλιέ, ἡ καταραμένη κόρη. "Αν τοῦ ὅλεγε κανεῖς, ἴσως δέν θὰ τὸν ἐπίστευε. Καὶ πραγματικὰ πῶς νὰ φανταστῇ ὅτι ἡ Λουκία θὰ ἔφτανε σ' αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴ κ' ἀξιοθρήνητῃ κατάστασι !

"Ο Σιδεροφάγος ἐξακολούθησε ὅλο τὸ θράδυ, ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα τὴς παραστάσεως τοῦ «Παιδιοῦ τῶν Δασῶν», ἀλλὰ δὲ μίλησε πειὰ γιὰ τὴν ἀγρία γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐπωφελουμένη τῆς ἀναστατώσεως πού προκάλεσε στὸν θιασάρχη ἡ ἀρνησί τῆς νὰ ὑποδυθῇ τὸν ρόλο τῆς, ἔθγαλε τὰ ρούχα τῆς ἀγρίας, φόρεσε τὴ συνηθισμένη τῆς φορεσιά κ' ἐξαφανίστηκε.

"Ὅταν ὁ Σιδεροφάγος τὴ ζήτησε πάλι γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸ κοινόν, ἦταν πειὰ ἀργά: ἡ ἀγρία γυναῖκα εἶχε γίνει ἀφαντὴ !

Τὸ ξενοδοχεῖο, στὸ ὁποῖο ὁ Πέτρος Ρουθενά ἀφῆσε τὴ Λευκὴ ἦταν γεμάτο ἀπὸ κόσμο.

— Εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ σὰς ἀφήσω μόνη γιὰ μιά στιγμὴ, εἶπε στὴ Λευκὴ ἡ κόρη τοῦ ξενοδόχου. Πρέπει νὰ βοηθήσω τὴ μητέρα μου καὶ τὴς ὑπηρετρίες, ἡ ὁποῖες δέν προφταίνουν νὰ τὰ ἐγυάλουν πέρα. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ δέν θὰ εἴσθε καλὰ ἀνάμεσα σ' ὅλον αὐτόν τὸν κόσμο, ἔλατε ἀπὸ δῶ.

"Ανοῖξε μιά πόρτα καὶ ἔμπασε τὴ Λευκὴ σ' ἕνα μικρὸ ἰδιαίτερο σαλονάκι, ὅπου ὑπῆρχε ἕνας μόνον ξένος.

"Ο ξένος αὐτός, ἔχοντας ἀκουμπισμένους τοὺς ἀγκῶνες τοῦ σ' ἕνα τραπέζι καὶ τὸ κεφάλι τοῦ μέσα στὰ χέρια τοῦ, φανόταν θυσιζόμενος σὲ θαθεῖες σκέψεις.

"Ὅσο, ἀκούγοντας τὴν πόρτα πού ἀνοίξε, σήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ χαϊρέτρεσε τὴς δυὸ νέες, ἡ ὁποῖες τοῦ ἀνταπέδωσαν τὸ χαιρετισμὸ τοῦ.

"Η κόρη τοῦ ξενοδόχου ἀνοῖξε ἕνα μικρὸ ντουλάπι, πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα θιγλίο καὶ τὸ ἔδωσε στὴ Λευκὴ, λέγοντας:

— Μπορεῖτε νὰ διαβάσετε γιὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῇτε...

— Δέν ὑπάρχει φόβος νὰ στενοχωρηθῶ. Ποτέ μου δέν στενοχωροῦμαι... "Εξ ἄλλου, ὁ νουνός μου δέν θ' ἀργήσῃ νὰρθῇ.

"Η κόρη τοῦ ξενοδόχου θγῆκε ἔξω καὶ ἡ Λευκὴ, ἀφοῦ κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀνοῖξε τὸ θιγλίο κ' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ.

Στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ δωματίου, ὁ ξένος εἶχε θυσιάστῃ καὶ πάλι στὴς σκέψεις τοῦ. Εἶχε ξεχάσει κιόλας ὅτι δέν ἦταν μόνος.

"Επειτα, ἀπὸ μερικές στιγμές, σηκώθηκε ἀπότομα, ἔθγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἕνα μικρὸ κλειδὶ κ' ἀνοῖξε ἕνα μεγάλο κιβώτιο πού θρισκόταν μαζὺ μὲ ἄλλες ἀποσκευές στὴ γωνία τῆς αἰθούσας.

Πῆρε ἀπ' τὸ κιβώτιο δυὸ ἀντρείκελα ντυμένα παρδαλὰ κ' ἄρχισε νὰ τὰ κυττάξῃ μὲ μιά παιδιὰτικὴ χαρὰ. Τὰ μάτια τοῦ ἔλαμπαν καὶ τὸ πρόσωπό τοῦ ἀκτινοβολοῦσε.

"Εχωσε σὲ λίγο τὰ χέρια τοῦ κάτω ἀπ' τὰ ρούχα τῶν ἀντρείκελων καὶ τὰ ἔκανε νὰ χαιρετᾶνε τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, νὰ στριφογυρίζουν καὶ νὰ χορεύουν.

"Η Λευκὴ ἐξακολουθοῦσε τὸ διάβασμά τῆς.

Καλημέρα, κύριε Πιερρότε ! Καλημέρα, κυρία Κο-

λομπίνα ! εἶπε ὁ ξένος μὲ στοργή. "Ας δοῦμε δέν θὰ εὐχαριστήσετε τὸν πατέρα σας γιὰτί σὰς ζύπνησε ;

Τὰ δυὸ ἀντρείκελα ἔκλιναν τρεῖς φορές τὰ κεφάλια τους γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

— Καλὰ, καλὰ, φτάνει !... Τώρα μιλήστε λίγο... Γρήγορα ἀρχίστε ἕναν ὁμορφο διάλογο γιὰ νὰ εὐχαριστήσετε τὸν καλὸ σας πατέρα, τὸν μπάμπη Ριγκολό...

"Ο Πιερρότος ἀνωρθώθηκε καὶ γέρνοντας τὸ κεφάλι τοῦ πρὸς τὰ πίσω, ἔθγαλε μερικές διαπεραστικὲς κραυγὲς χάρις σ' ἕνα εἰδικὸ ἐλατήριο πού εἶχε μέσα στὸ στήθος τοῦ.

"Η Λευκὴ, ξαφνιασμένη, σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ θιγλίο τῆς κ' ἄρχισε νὰ κυττάξῃ μὲ περιέργεια.

— Πιερρότε φίλε μου, ξαναῖτε ὁ Γκρελούς, θαρρῶ ὅτι τὴν περασμένη νύχτα κρύωσες... Τὰ τρυπημένα σου παπούτσια πῆραν νερό...

"Η Λευκὴ, μὴ μπορῶντας νὰ κρατήσῃ πειὰ τὴ σοβαρότητά τῆς, ἐξέσπασε σὲ εὐθυμὰ γέλια. "Ο Γκρελούς, συνεργόμενος ξαφνικά, κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια τοῦ, σὺν παιδάκι πού τὸ ἔπιασαν ν' ἀτακτῇ...

— "Ω, συγχωρήστε με... Σὰς ζητῶ συγγνώμην, θεοπονίς, εἶπε ταπεινά. Δέν σκέφτηκα ὅτι εἴσθε ἐδῶ... Συγγνώμη... Συγχωρήστε με.

— Μὰ δέν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ σὰς συγχωρήσω, κύριε... "Απεναντίας εὐχαριστῶμουν πολὺ θλέποντας τ' ἀντρείκελά σας νὰ παίζουν. "Ισως πρέπει ἐγὼ νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην, γιὰτί σὰς διέκομα... Ἀλλὰ δέν μπόρεσα νὰ μὴ γελάσω...

— Εἰμ' ἕνας τρελλόγερος, δέν εἶμ' ἔτσι ; Διασκεδάζω μὲ τίς κοῦκλες μου σὺν κοριτσάκι... Τί τὰ θέλετε, ἄμα γεράση κανεῖς, ξαναγίνεται παιδί... "Επειτα ἀνάπῃ τ' ἀντρείκελά μου καὶ δέν μπορῶ νὰ κάνω χωρίς αὐτά... Εἴμαστε παλιοὶ φίλοι... "Εξ ἄλλου, τοῦς εἶμαι πολὺ ὑποχρεωμένος. Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, αὐτὰ με ζοῦν καὶ ὅπως ἐλπίζω, θὰ με ζήσουν ἀκόμα...

— Μὲ κάνετε νὰ λυπάμαι, γιὰτί σὰς ἀνησύχησα, εἶπε ἡ Λευκὴ. Σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἐξακολουθήστε σὺν νὰ εἴσθε μόνος...

— "Οχι, ὄχι, ἀπάντησε, φτάνει γιὰ σήμερα. "Ο Πιερρότος καὶ ἡ Κολομπίνα θὰ κοιμηθοῦν τώρα...

Καί, θάβοντας τὰ δυὸ ἀγαπημένα τοῦ ἀντρείκελα στὸ κιβώτιο, τὰ ξανάκλεισε.

— "Εχετε πολλές ἡμέρες ἐδῶ, κύριε ; ρώτησε ἡ Λευκὴ χαμογελώντας.

— "Ηρθα πρὸ δυὸ ἡμερῶν ἀπ' τὸ Παρίσι, θεοπονίς.

— Γιὰ τὸ πανηγύρι, θέβαια...

— "Οχι, οὔτε ἡμέρα καθόλου πῶς ἔχουν σήμερα ἐδῶ πανηγύρι.

"Η νέα δέν πρόφτασε ν' ἀπευθύνῃ στὸν Γκρελούς ἄλλη ἐρώτησι. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ἀνοῖξε καὶ μπῆκε μέσα ἕνας νεῖος.

"Η Λευκὴ μὲ τὴν πρώτη ματιά, εἶδε ὅτι ἦταν ψηλός, μὲ ὠραῖο παράστημα καὶ κομψὸ ντύσιμο. Εἶδε ἐπίσης ὅτι εἶχε μαῦρα μαλλιά, ἕνα ἐλαφρὸ γιοῦδι στὸ ἄνω χεῖλος τοῦ, μετὰπο πλατὺ, μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια, πρόσωπο εὐγενικὸ κ' ὠραῖο, ἂν καὶ χλωμό, φυσιογνωμία συμπαθητικὴ, στὴν ὁποία καθρεφτιζόντουσαν τὰ πρὶν εὐγενικὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιάς τοῦ.

"Η Λευκὴ, σὸ ἀντίκρουμά τοῦ ἔνοιωσε μιά ζωερὴ συγκίνησι, πού δέν μπόρεσε νὰ τὴ συγκρατήσῃ, γιὰτί τὰ μάτια τῆς καὶ τὰ χεῖλη τῆς δέν ἤξεραν νὰ λένε ψέματα.

Κύτταξε τὸν νεὸ αὐτὸ ἐκστατικῇ, ἐνῶ ἡ καρδιά τῆς

χτυπούσε δυνατά.

Ο νέος, αφού έκλεισε την πόρτα, διευθύνθηκε προς τον Ίερώνυμο Γκρελούς, ο οποίος είχε καρφώσει με αγωνία το θέλημα του επάνω του.

— Τίποτε, τίποτε, είπε μ' απελπισία. Δεν στάθηκα τυχερότερος από σένα... «Ω! η μητέρα μου πέθανε και πρέπει να εγκαταλείψω κάθε έλπιδα. Έψαξα στα παλαιά θιβλία του νοσοκομείου, μα δεν κατώρθωσα να βρω πουθενά το όνομα της δυστυχισμένης μου μητέρας. Υποθέτουν πως συνέβη κάποια αδικαιολόγητη παράλειψις... Τους ρώτησα όλους στο νοσοκομείο, αλλά από τότε το προσωπικό έχει αλλάξει πολλές φορές... Δεν ξέρουν τίποτε... Πέρασαν τόσα χρόνια... Έχασα πειά το θάρρος μου και σκέφτομαι αν εινε σωστό να εξακολουθήσω τις έρευνές μου, ή όποιες καθώς προαισθάνομαι, δεν θάχουν κανένα αποτέλεσμα... Τρέχω πίσω από μια χίμαιρα, κι' έχω επί πλέον τη θλίψη ότι σ' έκανα και σένα να συμμεριστής τη θλίψη μου...

— Ξέρεις πολύ καλά πως ό,τι θέλεις εσύ το θέλω κι' εγώ, απάντησε ο Γκρελούς. Όπου θά πάς εσύ, θά πάω κι' εγώ, εκτός αν μου πής: «Δεν έχω την ανάγκη σου». Νοιώθω μεγάλη χαρά να σε υπακούω... Μόνο, αν με διέτασες να πάω να σ' αγαπώ, θά σου απαντούσα: «Όχι! Αδύνατον!» Ο φτωχός Γκρελούς μιά λύπη μόνο αισθάνεται: «Ότι δεν μπορεί να σε κάνει ευτυχισμένο...

— Άχι! μόνο εμένα έχω στον κόσμο! ψιθύρισε ο νέος. Στήριξε το κεφάλι στον ώμο του γέρου κι' άφησε τα δάκρυά του να κυλίσουν ελεύθερα.

Όσα είχε πη ήσαν αρκετά άκατανόητα για τη Λευκή. Ένα μόνο πράγμα κατάλαβε: ότι ο νέος δεν είχε πειά μητέρα κι' ότι ήταν δυστυχισμένος.

Ευαίσθητη καθώς ήταν συμμερίστηκε τη θλίψη του και τα δάκρυα που δεν μπόρεσε να τα συγκρατήσει, ανέβλυσαν απ' τα μάτια της και κύλισαν άργά στα μάγουλά της.

Αισθάνθηκε ωστόσο ότι δεν είχε το δικαίωμα να μάθη τα μυστικά των δύο άγνωστων, κι' ότι ή διάκρισι κ' ή ευγένεια της επέβαλλαν ν' απομακρυνθή. Διευθύνθηκε λοιπόν αθόρυβα προς την πόρτα με την πρόθεσι να βγίη έξω.

Αλλά ο Έδμόνδος την κύτταζε και γύρισε ζωηρά προς αυτήν. Εκείνη στάθηκε, τρέμοντας κι' ο νέος, έκστατικός, έμεινε ακίνητος. Σκεφτόταν χωρίς άλλο, ότι ποτέ του δεν είχε ξαναδη τόσο ώραιο, τόσο χαριτωμένο, τόσο γλυκό πρόσωπο. Και την κύτταζε με θαυμασμό που μεγάλωνε όλοένα...

Είδε τα μάτια της δακρυσμένα.

— Δεσποινίς, είπε στη Λευκή, κλαίτε ;...

— Ναί, απάντησε εκείνη με συγκινημένη φωνή, κλαίω γιατί σάς άκουσα να μιλάτε για την πεθαμένη μητέρα σας.

— Πώς! φώναξε ο νέος γεμάτος χαρά. Έγώ ξγίνα άφορμή να κυλίσουν τα δάκρυα αυτά δάκρυα ;

Και το άκτινοόβλο θέλημα του χάιδεψε την νέα, της όποιας τα μάγουλα ξγίναν κατακόκκινα κ' ή όποια, τα-ραγμένη, χαμήλωσε τα μάτια της.

— Έτσι, λοιπόν, ξαναείπε ο Έδμόνδος μ' ένθουσιασμό, καταλάβατε ότι υποφέρω και με λυπηθήκατε ;...

— Σκέφθηκα, απάντησε ή Λευκή με τη θελκτική φωνή της, ότι ο Θεός μέσα στην άπέραντη καλωσύνη του δεν θά σάς εγκαταλείψη.

Οι δύο νέοι κυτταζόντουσαν και δεν ήξεραν τί να πουν. Ευτυχώς ή πόρτα άνοιξε και ή κόρη του ξενοδόχου παρουσιάστηκε στο κατώφλι και είπε:

— Δεσποινίς Λευκή, ο νουνός σας γύρισε και σάς περιμένει για το γεύμα...

Η νέα χαίρετσε με μιά κλίσι του κεφαλιού τους δύο ξένους και βγήκε έξω.

— Λευκή! Τη λένε Λευκή! ψιθύρισε ο Έδμόνδος σαν να μιλούσε μόνος του.

Έπειτα γυρίζοντας προς τον Γκρελούς με πρόσωπο, που έλαμπε από χαρά, είπε:

— Αρχίζω να έλπίζω, αφού υπάρχουν ακόμα άγγελιοι στη γή.

Μετά μιά ώρα, ένδ ο Ρουβενά κ' ή Λευκή έβγαιναν απ' το ξενοδοχείο, για ν' άνεθούν στο άμαξι τους, συνάντησαν τον Έδμόνδο, ο όποιος τους χαιρέτησε με μεγάλη ευγένεια. Η Λευκή απάντησε στον χαιρετισμό του με μιά κίνηση του κεφαλιού...

— Λευκή, ξέρεις αυτόν το νέο ; τη ρώτησε ο Ρουβενά.

— Ναί, πρό όλίγου γνωριστήκαμε κι' αλλάξαμε μερικές λέξεις.

Ο Ρουβενά γύρισε για να ρίξη ένα θέλημα στον Έδ-

μόνδο. Μόλις τον είδε, είπε από μέσα του:

— Αυτός ο νέος εινε ωραϊότατος.

Η Λευκή είχε γίνει σκεπτική. Ο έρωας, το έντελός άγνωστο γι' αυτήν αίσθημα, είχε μπη μέσα στην καρδιά της.

ΙΓ'

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΡΤΩ

Υπάρχει Θεός και για τους έρωτευμένους. Οι άρχαίοι το πίστευαν αυτό και γι' αυτό έστηναν ναούς στην Άφροδίτη.

Ιϊάντως τη μεθεπομένη της πανηγύρεως του Γκραύ, λαδή το Σάββατο, ο Έδμόνδος πήγε τυχαίως στο Σαίντ-Ίρουν κατά τις δυο μετά το μεσημέρι, κι' έτσι, χωρίς να το ξέρη, είχε πλησιάσει τη Λευκή, την όποια δεν έπιζε να ξαναϊδη ποτέ...

Είχε αφήσει τον Γκρελούς στο Γκραύ, καταγινόμενο να φτιάξη ένα καινούργιο θέατρο άντρεϊκλών, έλαφρό, εύκατόμιστο κι' εύκολόστητο.

Καθ' ύπόδειξιν του άμαξά που τον έπηγε ως εκεί, ο Έδμόνδος κατέβηκε μπρός στο ξενοδοχείο του Σαίντ-Ίρουν, στην πρόσφι του όποιου ήταν κρεμασμένη ή έγραφή: «Μπερτώ, ξενοδόχος».

Ο νέος πλησίασε στην πόρτα του ξενοδοχείου, στο κατώφλι της όποιας ένας άντρας, κρατώντας το δαμάσκιο σκούφο του στα χέρια του, είχε βγίη για να τον υποδεχθή.

Αλλά ξαφνα ο Έδμόνδος άναντρίχισε και στάθηκε απότομα με τα μάτια τεντωμένα και προσηλωμένα σε δυο μεγάλα πέτρινα σκυλιά, που ήσαν ζακλωμένα με την κυλιά δεξιά κι' άριστερά στις σκάλες, τις όποιες έτρεπε ν' άνεβή κανείς για να μπη στο ξενοδοχείο.

Η φυσιογνωμία του νέου φανέρωνε κατάπληξι και μεγάλη συγκίνηση. Έφερε τα χέρια του στο μέτωπό του σαν να προσπαθούσε να θυμηθή κάποια άόριστη και ακρυνή άνάμνησι. Ωστόσο, μολονότι το μυαλό του δεν πούθιμιζε τίποτε ακριβώς, ήταν θέβαιος, ότι δεν έδρασε για πρώτη φορά τα πέτρινα εκείνα ζώα ν' άνορθώσουν παύφανα τα κεφάλια τους και να φαίνονται πως τον κύτταζαν.

Μιά γρήγορη έργασία ξγινε στη διάνοιά του και έαργησε να καταλήξη στο συμπέρασμά ότι και στην παδική του ήλικία είχε πάει στο Σαίντ-Ίρουν μαζί με τη μητέρα του.

Ένα γλυκόκαι μελαγχολικό χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπό του κι' έπειτα, σηκώνοντας το κεφάλι του άνέβηκε την πέτρινη σκάλα και μπήκε στην είσοδο του ξενοδοχείου.

Ο κύριος θέλει να προγευματίση ; τον ρώτησε ο ξενοδόχος.

— Σέ λίγο, του απάντησε ο Έδμόνδος. Σεις είστε ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου ;

— Μάλιστα, κύριε, και όνομάζομαι Μπερτώ, όπως κι' ο θεός μου, ένας έντιμότατος άνθρωπος, τον όποιο διαβέβαινα έδω.

— Λοιπόν, κύριε Μπερτώ, αν μπορούσατε να μου παραχωρήσετε μερικές στιγμές για να σάς μιλήσω, θα με καταυποχρεώνατε.

— Είμαι στάς διαταγάς σας, απάντησε περιποιημένος ο ξενοδόχος.

— Μου είπατε πρό όλίγου, ότι διαδεχθήκατε στο ξενοδοχείο αυτόν το θεό σας. Πόσος καιρός έχει περάσει από τότε ;

— Δεκαπέντε περίπου χρόνια, κύριε.

— Τότε θα μπορούσατε ίσως ν' απαντήσετε στις έρωτήσεις μου για ένα ζήτημα, το όποιο μ' ενδιαφέρει έξαιρετικά.

— Σας θεβαίνω από πριν, ότι επιθυμώ να σάς εύρωστησω...

— Θα ρωτήσω πρό πάντων τη μνήμη σας... Θυμάστε έμεινε στο ξενοδοχείο σας, πρό δεκατριών χρόνων, μιά Δεκέμβριο, μιά γυναίκα με το παιδί της ;

— Έδω, δεχόμαστε πολλούς ξένους, απάντησε χαμογελάοντας ο ξενοδόχος... Ωστόσο σταθήτε... νομίζω ότι θα μάταια... Ναί, ήταν Δεκέμβριος, όταν ήρθε στο ξενοδοχείο μου μιά γυναίκα μ' ένα παιδάκι τεσσάρων - πέντε χρόνων...

— Όταν έφυγε από το ξενοδοχείο, ήταν νύχτα και έκανε τρομερό κρύο... Θέλησα να την έμποδια, αλλά σήθηκε αδύνατον κι' έφυγε...

— Ά! ναί, τώρα θυμάμαι πολύ καλά... Το παιδί ήταν να μικρό διαβολάκι... Καβαλλίκευε τους πέτρινους

λους που εινε μπροστά στη σκάλα... Το μάλλονα μάλιστα, γιατί φοβώμουν μήν πέση και χτυπήση...

— Έμεινε πολύν καιρό στο ξενοδοχείο σας ή γυναίκα αυτή ; ρώτησε ο Έδμόνδος.

— Όχι, τρεις-τέσσερες μέρες, δεν θυμάμαι ακριβώς. Είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο στο πρώτο πάτωμα.

— Το δωμάτιο αυτό είν' ελεύθερο ;

— Μάλιστα για την ώρα.

— Έπειδή σκοπεύω να μείνω λίγες μέρες στο Σαίντ-Ίρουν, αν θέλετε, κύριε Μπερτώ, νοικιάζω το δωμάτιο αυτό για ένα μήνα...

— Μπορώ να σάς προσφέρω ένα άλλο, ωραιότερο.

— Όχι, όχι, αυτό θέλω.

— Πολύ καλά, καταλαβαίνω... Την γνωρίζατε αυτήν την κυρία ;

Ο νέος άναστέναξε και απάντησε:

— Άλλοίμονο!... τη γνώρισα, αλλά πολύ λίγο... Έξ άλλου, κύριε Μπερτώ, δεν θά σάς το κρύψω, είμαι γυιός της...

Είμαι το παιδί εκείνου που καθαλλίκευε τους πέτρινους σκύλους σας με κίνδυνο να σπάση το κεφάλι του.

— Πώς! Σεις είσθε ; φώναξε έκπληκτος ο ξενοδόχος. Τώρα που σάς θέλω καλά, μου φαίνεται πως σάς άναγνωρίζω...

Ο νέος χαμογέλασε.

— Αυτό δείχνει, κύριε Μπερτώ, ότι έχετε λαμπρή μνήμη. Μπορείτε ίσως να μου πήτε αν μοιάζω με τη μητέρα μου ;

— Τί να σάς πώ ; απάντησε ο ξενοδόχος. Εινε τόσοσ καιρός από τότε... Θυμάμαι ωστόσο ότι ή υπτέρα σας είχε ωραία μαύσα

μαλλιά σαν τα δικά σας. Ήταν γλωμή, άδύνατη και μελαχροινή...

Σταθήτε, μου φαίνεται ότι την θλέπω ακόμα. Ήταν ψηλή, περήφανη, είχε ωραία λαμπρά και θαθεία μάτια, χείλη γλωμά και φωνή γλυκεία...

— Όχι, δεν μπορώ να σάς πώ ότι μοιάζετε με τη μητέρα σας...

— Άλλά ήταν ωραία γυναίκα, κύριε, πολύ ωραία...

Ο νέος είχε συγκινηθή ζωηρά και άφθονα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του.

— Κύριε Μπερτώ, ξαναείπε, ή έρωτήσεις μου θά σάς φαίνονται ίσως παράδοξες και όμως μου απαντάτε χωρίς μάλιστα να δείχνετε ότι εξανιαζόσαστε καθόλου.

— Σας εύχαριστώ ελικοινά γι' αυτό... Είσθε καλός και τίμιος άνθρωπος και γι' αυτό σάς άνοίγω την καρδιά μου.

— Λίγο μετά την άναχώρησι της μητέρας μου από το Σαίντ-Ίρουν την έπομένη, ίσως, είχα το δυστύχημα να τη χάσω...

— Δυστυχισμένη νέε...

— Ένας άγαθός άνθρωπος με θρήκε στο δρόμο, λίγες λέυγες μακριά από δώ, με παρέλασε και μ' άνέθρεψε...

— Και αυτό γίνηκε τον Δεκέμβριο ;...

— Ναί, μιά νύχτα θυέλλης, μιά νύχτα χιονοστρόβιλου...

— Ά! τώρα καταλαβαίνω τα πάντα... Είχα δίκη να μη θέλω να την αφήσω να φύγη... Η δυστυχισμένη γυναίκα!... Είχα προαισθανθή ότι συνέβη...

— Σήμερα, κύριε Μπερτώ, άγνωσ και αυτό το όνομα της μητέρας μου και ψάχνω να βρω την οικογένειά μου, τους άγνωστους μου συγγενείς αν υπάρχουν. Μπορείτε λοιπόν να κρίνετε ποιά σοβαρότητα θά έχουν για μένα ή πληροφορίες που θά εύαρεστηθήτε να μου δώσετε!... Μήπως θυμάστε το όνομα της μητέρας μου ;

— Δυστυχώς όχι.

— Δεν το γράψατε σε κανένα θιβλίο, σε κανένα κατάστιχο ;...

— Έδω δεν κρατάμε και τόσο τη διατύπωσι αυτή. Έξ άλλου, τα θιβλία εκείνης της εποχής δεν υπάρχουν πειά.

— Νομίζετε ότι ή μητέρα μου ήταν από το Σαίντ-Ίρουν ;...

— Τό άγνωσ άπολύτως. Άλλά μου φαίνεται ότι έρχόταν από πολύ μακριά.

— Από πολύ μακριά ; έκαμε ο Έδμόνδος. Αυτό μου

φαίνεται παράδοξο... Για να κάνη ένα τέτοιο ταξίδι, χείμωνα καιρό, μαζί μου, κάποιος σπουδαίος λόγος θά υπήρχε χωρίς άλλο.

Συλλογίστηκε τα χρήματα που ο Γκρελούς είχε θρή μέσα στον δερμάτινο σάκκο και είπε από μέσα του:

«Δυστυχισμένη μητέρα! Ήρθεσ στον τόπο αυτό για να ζητήσης αυτά τα χρήματα, πιθανώς μιά κληρονομία...»

Άπευθυνόμενος κατόπιν προς τον ξενοδόχο, τον ρώτησε:

— Δεν σάς είπε ποίος ήταν ο σκοπός του ταξιδιού της ;

— Όχι, κύριε, όχι, δεν μου είπε τίποτε... Άλλά σταθήτε... θυμήθηκα κάτι ακόμα... Την έπομένη και την μεθεπομένη της άφίξεώς της, κάποιος ήρθε έδω να τη δη...

Μετά την άναχώρησί του, είδα τη μητέρα σας πολύ άπελπιμένη...

— Ναί! Ναί! φώναξε ο Έδμόνδος. Θυμάμαι κι' εγώ! Ένας άνθρωπος ήρθε να δη τη μητέρα μου... Μ' έπήρε μάλιστα στην άγκαλιά του με φίλησε κι' έκλαιγε... Κ' ή μητέρα μου έκλαιγε...

Σηκώθηκε απότομα κι' έκανε μιά βόλτα στο δωμάτιο, σφίγγοντας το κεφάλι του με τα χέρια του.

— Τίποτε! ψιθύρισε στο τέλος με θλίψη. Ζητώ και δεν βρίσκω τίποτε! Δεν μπορώ να θυμηθώ!... Μιά εαφνική λάμψις φωτίζει το μυαλό μου, έπειτα άπλώνεται πάλι το σκοτάδι και δεν θυμάμαι πειά τίποτε...

— Δυστυχισμένη νέε! ψιθύρισε ο Μπερτώ.

— «Ω! ναί, έχετε δίκη!... Είμαι δυστυχισμένος! Πολύ δυστυχισμένος!...»

Κι' έπεσε έκμηνεισμένος σε μιά καρέκλα.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ξαναείπε:

— Αυτόν τον άνθρωπο, κύριε Μπερτώ, που ήρθε και μάς έπισκέφθηκε, τον είδατε, τον γνωρίζετε ;

— Όχι... Δεν τον θυμάμαι...

— Έρχόταν ίσως κι' αυτός από μακριά ;...

— Άπεναντίας, νομίζω πως ήταν από την επαρχία του Σαίντ-Ίρουν, αλλά εκείνη την εποχή, δεν είχα πολλόν καιρό σ' αυτό το μέρος και δεν ήξερα καλά τους ντόπιους.

— Από τότε δεν τον ξαναείδατε πειά ;...

— Δεν μπορώ να σάς πώ ούτε ναί, ούτε όχι... Ίσως να τον ξαναείδα, αλλά να μην τον άναγνώρισα...

Ο Έδμόνδος σάπασε για μιά στιγμή. Είχε το κεφάλι του σκυφτό και τα μάτια του δακρυσμένα.

Τέλος ανασήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε περίλυπος τον ξενοδόχο.

— Δεν είσθε εύχαριστημένος από τις πληροφορίες μου, του είπε εκείνος.

— Πραγματικά. Αυτό όμως δεν μ' έμποδίζει να σάς εύγνωμώ με όλη μου την καρδιά. Μου μιλήσατε για τη μητέρα μου, μου είπατε πως ήταν ωραία, ότι μ' αγαπούσε...

— «Ω! Σας εύχαριστώ!...»

— Λυπάμαι πολύ που δεν μπορώ να σάς δώσω καλύτερες και θετικότερες πληροφορίες...

— Θα ήθελα να σάς άπευθώ μιά ακόμα έρώτηση... Άλλά μου φαίνεται περιττή... Δεν θα μπορούσατε να μου απαντήσετε...

— Πέστε την πάντως...

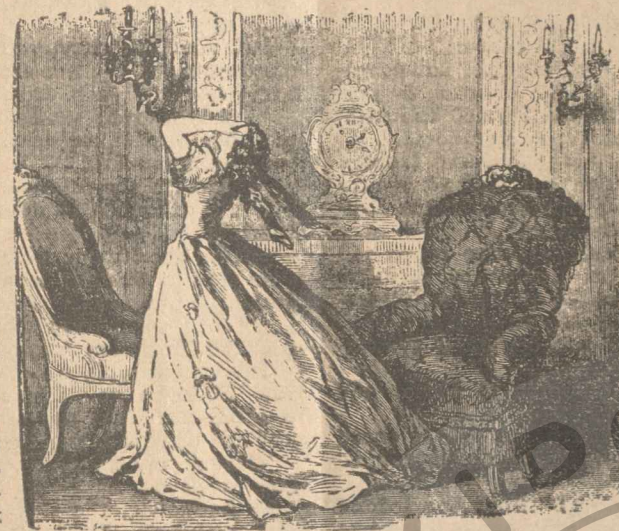
— Ξέρετε που θά πήγαινε ή μητέρα μου, φεύγοντας από το ξενοδοχείο σας ;

— Ίσως να ήθελε να ξαναγυρίση στο μέρος, στο όποιο κατοικούσε...

— Έστω... Άλλά δυσκολεύομαι πολύ να καταλάβω, γιατί έφυγε νύχτα και πεζή.

— Ναί, κι' εγώ δεν μπορώ να το καταλάβω αυτό. Μπορούσε να περιμένη να έμπερώση και να πάρη σις άχτά το άμαξι του Βερούλ ή το Γκραύ... Υποθέτω ότι ήθελε να δη κάποιον στο Φρεμκούρ

— Στο Φρεμκούρ ;...

Είδα τη μητέρα σας απελπισμένη

— Ναι, γιατί τη στιγμή που έτοιμαζόταν να φύγει με παρακάλεσε να της δείξω τον δρόμο που πάει στο Φρεμ-κούρ.

— Το Φρεμκούρ, ρώτησε ο Έδμόνδος, απέχει πολύ απ' το Σαιντ - Γ'ρουν ;

— Μόλις δυο λεύγες.

— Αυτό ίσως είναι μια πολύτιμη πληροφορία, κύριε Μπερτώ. Αύριο θα πάω στο Φρεμκούρ.

ΙΔ'

ΤΟ ΚΑΛΟ ΑΣΤΡΟ

Ο Έδμόνδος, για να ευχαριστήσει τον ξενοδόχο, με τον οποίο είχε γίνει κιόλας φίλος, καθόσε στο τραπέζι κι' έφαγε λίγο. Έπειτα πήγε στο δωμάτιο που είχε νοικιάσει, αλλά δεν τό ανανώρισε. Ωστόσο η φαντασία του τό γέμισε με τις άσπρημένες του αναμνήσεις.

Ξαναείδε στο δωμάτιο αυτό τη μητέρα του, ωρή, ισχνή και περίλυπη, αλλά άρτια, γεμάτη γλυκύτητα, έτσι όπως τού την είχε περιγράψει ο ξενοδόχος. Ξαναείδε επίσης τόν άγνωστο που είχε πάει να τόν δι' κι' ο οποίος, όπως θυμώταν τώρα, τόν είχε πάρει στα γόνατά του και τόν φιλούσε.

Ποιός να ήταν τάχα ; Τί δεν θάδινε για να τό μάθι αυτό ; Για μία στιγμή τού ήρθε η σκέψις ότι μπορεί να ήταν ο πατέρας του.

Αλλά άμέσως ένα πικρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

Πατέρας του... "Ω! η καινούργια αυτή σκέψις τόν έκανε να θυσιζεται ακόμα περισσότερο στα σκοτάδια...

— "Όλα γύρω μου, σκεφτόταν, είναι σκοτάδι και μυστήριο... "Αν κυττάξω πρὸς τὰ πίσω, βλέπω σκοτάδι, αν κυττάξω μπροστά πάλι σκοτάδι απλώνεται. Παντού σκοτάδι... Μά ποιός είμαι λοιπόν ; "Αδύνατον να είμαι τίποτε...

Έξαφνα τό πρόσωπό του πήρε μία χαρούμενη έκφρασι και τό βλέμμα του έλαμψε... Νόμισε ότι είδε να περνά μπροστά του μία άνανρη σκιά που τήν περιέβαλλαν λαμπρές άχτίνες...

Αξιολάτρευτη όπτασία !... "Ένα χαριτωμένο στόμα τού χαμογελούσε, δυο ώμορφα γαλάζια μάτια τόν κύταξαν με άνεγκραστη γλυκύτητα και άκούγε μία μελωδική φωνή να τού ψιθυρίζει στ' αυτί μερικά λόγια:

— "Ο Θεός μέσα στην καλώσύνη του δεν θα σ' εγκαταλείψι...

Με σιγανή φωνή, ο Έδμόνδος ψιθύρισε τό όνομα της Λευκής.

"Ο, τι είχε δι, ήταν μία όφθαλμαπάτη, μά πολλές φορές φθάνει τό παραμικρό για να δώση και πάλι τό θάρρος σε μία ψυχή άπογοιτευμένη.

Τήν άλλη μέρα κατά τις έντεκα, ο Έδμόνδος έφθασε στο Φρεμκούρ, για να δι τὸ χωριό, στο όποιο είχε κάνει ένα μικρό σταθμό ή μητέρα του, κατά τήν τρομερή εκείνη νύχτα τού Δεκεμβρίου.

Προχώρησε πρὸς τή μικρή πλατεία που τήν έσκίαζαν άνθισμένες φυλλήρες και θρέθηκε μπροστά στην έκκλησία. Από τήν άνοιχτή πόρτα της έφθασαν ως αυτόν οι ήχοι τών ψαλμῶν.

— Σήμερα είναι Κυριακή, σκέφτηκε, τό έχασα

Και μπήκε μέσα στην έκκλησία.

Είδε τόν ιερέα πρὸς σὸν θωμό και τὰ σκυφτά κεφάλια τών πιστών. "Ενοιωσε ότι είχε κι' αυτός ανάγκη να προσευχηθι και γονάτισε. "Εσκυψε τό κεφάλι του και προσευχήθηκε με κατάνυξι. "Αναλογιστηκε τη μητέρα του, τήν άγνωστη οίκογένειά του, τό παρελθόν και τό μυστηριώδες κι' έβέβαιο μέλλον.

Μία φωνή μυστική, ή ίδια γλυκειά φωνή που είχε άκούσει και στο Γκραϊν, τού μίλησε και πάλι.

— Θάρρος ! τού είπε. "Ελπίζε...

Ο Έδμόνδος σηκώθηκε και ψιθύρισε:

— "Ω, ναί... Θέλω να πιστεύω και να

ελπίζω...

— Αυτός που δεν πιστεύει, ποτέ δεν

ελπίζει, άκούστηκε πίσω του μία σοβαρή

φωνή.

Ο Έδμόνδος γύρισε και θρέθηκε

μπροστά σ' ένα γέρο με μακρὰ λευκά

μαλλιά και γκριζα γένεια, ο οποίος

κρατούσε στα χέρια του μία άνθοδέσμη

από γιασεμιά και άγιολήματα.

— Είναι καλό να προσεύχεται κανείς,

δεν είν' έτσι, κύριε ; τόν ρώτησε ο γέρος.

— Μάλιστα, όταν ή προσευχή παρηγορή, άπάντησε ο Έδμόνδος.

Σε λίγο, όταν ή λειτουργία τελείωσε, ο γέρος κι' ο νέος θύηκαν μαζί απ' τήν έκκλησία. Στην είσοδο χαιρετίστηκαν κι' ο Έδμόνδος άπομακρύνθηκε.

Έξαφνα, όμως, στάθηκε κι' έβγαλε μία κραυγή έκπληξης και χαράς.

Νόμισε ότι όλα του άχτινοβολούσαν...

Είχε δι να παρουσιάζεται στην είσοδο της έκκλησίας ή θεία μορφή μιας νέας...

"Ήταν ή Λευκή, ή θεά της έλπίδος !...

"Ω! αυτή τη φορά δεν ήταν πειά όπτασία, αλλά πραγματικότητα, μία μαγευτική πραγματικότητα που παρουσιάζταν μπρὸς στα έκστατικά μάτια του.

— Θεέ μου! Πόσο άρτια είναι ! ψιθύρισε.

Και στεκόταν άκίνητος με τὰ βλέμματα του καρφωμένα στη νέα.

Η Λευκή προχωρούσε άργά, άπαντώντας με χαριτωμένες, κινήσεις τού κεφαλιού και με χαμόγελα στους χαιρετισμούς, που της άπηύθυναν από παντού.

Μία ύπηρετρια της άγροίκιας τη συνόδευε.

— Δεσποινίς, της είπε, ο νουνός σας σάς έστειλε τό άμάξι για να σας παραλάβει.

Πραγματικά, ένα άμάξι περίμενε λίγα θήματα πιδ πέρα και ο άμαξάς ένας από τούς ύπηρετες της έπαύλεως, κρατούσε τὰ χαλινάρια.

Τί νέα προχώρησε ως τό άμάξι. Τότε ο Έδμόνδος, διακόπτοντας τήν άκίνησία του, έτρεξε να θρεθι στο πέρασμά της.

Μά τήν ίδια στιγμή ο γέρος με τὰ λευκά γένεια, τήν πλησίασε και της έπρόσφερε τήν άνθοδέσμη του. "Ένα γοητευτικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της νέας.

— Ευχαριστώ, καλέ μου Μαρντοσέ, τού είπε. "Απορώ πώς δεν θαρέθηκες πειά. Κάθε μέρα μου φέρνεις και καινούργιο μπουκέτο.

— Τί άλλο μπορεί να προσφέρει, έκτός από λίγα λουλούδια, της άπάντησε με συγκίνησι, ένας φτωχός άνθρας σαν έμένα ;

— Μά δεν θάρθες στην άγροικία σήμερα ;

— Θάρθω θέβαια, δεσποινίς, αλλά ήρθα εδώ για να σας θαμαάσω τήν ώρα που θα θναίνετε από τήν έκκλησία...

— Τότε καλή άντάμωσι, καλέ μου Μαρντοσέ. Η Σεραφίνα θα έτοιμάσει τη σούπα σου και τό θραστό σου.

Τήν ίδια στιγμή, ή Λευκή σήκωσε τό κεφάλι της και είδε τόν Έδμόνδο που είχε καρφώσει επάνω της τό φλογερό του βλέμμα. Μία άπερίγραπτη συγκίνησις τήν έκυριεύσε και τό μάγουλά της έγιναν τριανταφυλλένια.

Ο νέος τήν πλησίασε, ενώ ο Ζάν Ρενώ τραβιῶταν πίσω εξαφνιασμένος.

— Δεσποινίς, της είπε ο Έδμόνδος με φωνή που έπαλλε από συγκίνησι, δεν έλπίζα να έχω τήν ευτυχία να σας ζαναθά τόσο γρήγορα. Σίγουρα μ' έφερε εδώ τό καλό μου άστρο...

— Πιστεύετε λοιπόν τώρα, ότι υπάρχει και για σας καλό άστρο ; τόν ρώτησε ή νέα, της οποίας ή καρδιά χτυπούσε δυνατά.

— Ναι, άπάντησε. Σείς συντελέσατε να τόν δώ ν' άχτινοβολή πάνω απ' τό κεφάλι μου, σ' έναν ώμορφο ούρανό. Τὰ λόγια σας, τὰ γλυκά σας λόγια μπήκαν σαν θάλασμο στην καρδιά μου, φέρνοντας σ' αυτήν τήν έλπίδα. Θυμάστε τί μου είχατε πη, δεσποινίς ;

— Ναι, και σάς τό επαναλαμβάνω: "Ο Θεός δεν θα σας εγκαταλείψι... Καλή άντάμωσι.

— Νά και άλλος καλός λόγος... Ναι, καλή άντάμωσι και γρήγορα...

Και ύποκλήθηκε θαθεία.

Η νέα διευθύνθηκε πρὸς τ' άμάξι της, στο όποιο άνέβηκε και κάθισε κοντά στην ύπηρετρια. Ο άμαξάς πήρε τὰ ήνια και τό άλογο ξεκίνησε γρήγορα.

Η Λευκή μόλις πρόφθασε να γυρισι τό κεφάλι της και τό βλέμμα της διασταυρώθηκε και πάλι με τό βλέμμα τού Έδμόνδου.

Όταν τό άμάξι εξαφανίστηκε, ο νέος παραδόθηκε στους γλυκείς ρεμβασμούς του. Μά έξαφνα ένοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπά στον ώμο του. Συνήλθε απότομα, γύρισε και θρέθηκε μπροστά στον Ζάν Ρενώ. Ο γέρος φαινόταν σαν να τόν έτρωγε με τὰ μάτια. (Ακολουθεί)

Προσεχώς
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

"Ένα συνταρακτικό ρεπορτάζ
στά παρθένα δάση.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΚΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ: Ο ΞΕΓΕΛΑΣΜΕΝΟΣ

[Ένα ενδιαφέρον άρθρο τού Ζωρζ Μπατώ γι αυτόν τόν «γόνιτα» που έγινε διάσημος για να έκδικηθι μία... μαθήτριά!]

ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΑ στις Ήνωμένες Πολιτείες, πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα από τη Νέα Υόρκη, στο τέλος μιας άπόκρημνης όροσειράς, απλώνεται ή πολιτεία της Μοντάνα. Αυτή ή πολιτεία, είναι ή πιό τρομακτική κ' ή πιό άγρια απ' όλες τού Νέου Κόσμου. Είναι ή πολιτεία τών ληστών και τών «κάου - μπύους». Οι περιηγητά που ζητούν μόνο δραματικές περιπέτειες και συγκινήσεις, αυτοί τήν επισκέπτονται. "Όσο για τούς «θαυλείς» της Γουάλ Στρήτ, τούς διπλωμάτες της Ουάσιγκτον και τούς διομηχάνους τού Σικάγου, αυτοί τήν άγνοούν. Δεν θέλουν να ξέρουν ότι υπάρχει ένα τόσο ληστρικό μέρος !... "Έπειτα τούς κατοίκους της Μοντάνα δεν τούς θεωρούν "Αμερικανούς ! Αυτοί είναι από άλλη φυλή. "Εκεί πέρα είχαν ζήσει άλλοτε οι "Ινδοί κ' οι "Ερυθρόδερμοι. "Έτσι οι σημερινοί κάτοικοι της Μοντάνα δεν είναι παρά καθαρόαιμοι άπόγονοι ! Η άγρια φύσις, τ' άπόκρημνα θουνά, ή σκληρή ζωή, τούς κάνουν άγροίκους και τρομακτικούς. Πολλοί από αυτούς ζουν μάλιστα έντελως πρωτόγονα. "Όλοι τούς όμως άσχολούνται με τήν κτηνοτροφία και ποτέ δεν εγκαταλείπουν τὰ καθαράιμα και γρήγορα άλογά τους, έστω κι' αν πρόκειται να πάνε στην πόλι. Η πρωτεύουσα της Μοντάνα θρακεται άκριβώς στις πηγές τού ποταμού Μισσουρι. "Έχει δε ένα πολύ ρωμαντικό όνομα: Τη Λένε "Ελενα.

Στην "Ελενα λοιπόν, ένα ώμορφο θράσυ τού Μαίτου, γεννήθηκε ένα «μπύς». Πατέρας του ήταν ο έντιμότατος Τσάρλυ Μ. Κούπερ. Τό παιδί αυτό πήρε τ' όνομα Φράνκ. Μά έπειτα από λίγο συνήθισαν όλοι να τό φωνάζουν Γκάρυ.

Η παιδική ζωή τού Γκάρυ δεν ήταν τόσο εύθυμη. Κύλισε μεταξύ τού άσπρητος σπιτιού τού πατέρα του και τού «ράντσο», τού παππού του στο Σύνσιντ. Σ' αυτό τό «ράντσο» ο πατέρας του ξεκουραζόταν τό καλοκαίρι. Κι' εκεί ο Γκάρυ Κούπερ μάθαινε να καθάλλικε κ' άλογα και τούς άγριους ταύρους ! Οι τολμηροί «κάου - μπύους» ήταν οι δάσκαλοι του. "Έτσι στην ήλικία που τὰ άλλα παιδιά παίζουν άκόμη με μολυβένιους στρατιώτες, ο Γκάρυ Κούπερ ήξερε κιόλας να πετάχι τό «λάσσο» !...

Η μητέρα τού Γκάρυ Κούπερ ήταν "Αγγλίδα γι' αυτό είχε τήν έπιθυμία σ' απας κι' αυτός κι' ο άδελφός του, ο "Αρθουρ, άνατραφούν σαν «ζέντλεμεν» ! Γι' αυτό κιόλας τούς στέρησε τήν έλευθερη ζωή τών «κάου - μπύους» και τούς έστειλε στην Ντύνενταλ Γκράμμαιρ Σκούλ, στο Μπηφόρ.

Μά ο Γκάρυ Κούπερ νοσταλγούσε τόν ούρανό της πατρίδας του, τις «πάμπας», και τήν άπόλυτη άνεξαρτησία του. Κι' αυτή άκριβώς ή νοσταλγία του τόν έκανε ν' άρρωστήθει θραεία. "Έτσι άναγκάσθηκαν οι καθηγητά του να στείλουν σ' αυτόν γονείς του. Μά αυτοί ήταν άμετάπειστοι. Γι' αυτό τόν γράφω άμέσως στην Χίγκ Σκούλ της "Ελενα, ύστερα στο Ρόζεμμαν και τέλος στο Γκράμμαιρ Κόλετζ της "Ιόσας.

Ο Γκάρυ Κούπερ ήταν έπιμελής μαθητής, μά στη σχολή τίποτε δεν τόν διασκέδαζε. Μόλις όμως γύριζε στο «ράντσο» τού πατέρα του, έτρεχε να θρη τούς «κάου - μπύους» και να θοσκήση τὰ πρόβατα τού κτήματος. "Έτσι άπόκτησε γερό και δυνατό σώμα. Κι' όπως έλεγε ο πατέρας του, δεν ντρεπόταν κανείς να περπατάη μαζί του σ' αυτούς δρόμους της "Ελενα.

Αυτή άκριβώς τήν έποχή ο Γκάρυ Κούπερ έμπλεξε στα δίχτυα τού έρωτος. Η πρώτη γυναίκα που άγάπησε ήταν μία συμπαθήτριά του, ή Ντόρις. Τήν είχε συναντήσει σ' ένα «πάρτυ» τού μικτού Πανεπιστημίου. Η Ντόρις ήταν

δολέανθη κι' όχι παραπάνω από δέκα-όχτώ χρόνων. Οι γονείς της ήταν οι πιό πλουσιοί διομηχάνοι της Μοντάνα και τήν είχαν τόσο χαιδεμένη, που είχε γίνει ένα πεισματάριο και δύστροπο κορίτσι, που έκανε πάντα ό,τι περνούσε από τό κεφάλι του. Ο Γκάρυ Κούπερ στήν άρχή τη φοβόταν και δεν τολμούσε να χορέψι μ' αυτόν τόν μεγάλο διάβολο για να μη ρεζίλευθι. "Απέφευγε επίσης τό βλέμμα της και κάθε φορά που αυτή τόν κυττούσε, γύριζε σ' άλλη μεριά τό πρόσωπό του. "Ένα θράσυ όμως ή Ντόρις έχασε πειά τήν ύπομονή της και τόν παρακάλεσε να τήν συνοδεύσι. Ο Γκάρυ Κούπερ πνίγηκε από τή συγκίνησι του. Στο δρόμο ή Ντόρις ήταν παραπολύ τρυφερή και παραπολύ σκανταλιάρικα μαζί του. Γελούσε θραείως και τού έκανε άπρόοπτα τις πιό έκπληκτικές κι' άπίθανες έρωτήσεις. Τήν ώρα δε που χώρισαν, ρίχτηκε στήν άγκαλιά του, και τού έδωσε ένα παθητικό φιλι δηλώνοντας του με πείσμα:

— Νά, για να μάθεις άλλοτε να είσαι σοβαρός κι' άσπρητός μαζί μου !...

Ο Γκάρυ Κούπερ έμεινε σαν χαμένος. "Έπειτα άντελήθηκε με τρόμο ότι ή καρδιά του είχε άναστατωθι κι' ότι είχε τρυπώσει σ' αυτήν ο έρωτας.

Μά ή άγάπη τού Γκάρυ Κούπερ πρὸς τήν Ντόρις δεν ήταν ένα κοινό νεανικό άσθημα. "Ήταν ένα φοβερό κι' άπαίσιό μαρτύριο. Η Ντόρις δεν ήταν κατά θάθος παρά μία τίγρις πολυτελείας ! Της άρρεσε λοιπόν να θασανίζη τόν φιλο της, να τόν ξευτελίζη, να τόν κάνει να ύποφέρη κ' ύστερα τόν παρηγορούσε με τὰ χάρδια της και τὰ φιλήματα.

— Ξέρεις, τού δήλωνε, χρυσό μου, τί έπιθυμούσα ;

— "Ένα φιλι, άγάπη μου ;...

— "Όχι. Νά σού πιδ τό αίμα ! Νά χώσω τὰ δόντια μου στα δυνατά σου μπράτσα. "Έτσι άκριβώς όπως σ' ένα ροδοκόκκινο μήλο !

— Κι' εγώ, της άπαντούσε ο Γκάρυ Κούπερ νευριασμένος, θα ήθελα να σού δώσω ένα χέρι ξύλο που να τό θυμάσαι σ' όλη σου τη ζωή...

Αυτές ήταν ή τρυφερότητάς τους. "Ωστόσο ο Γκάρυ Κούπερ καταλάβαινε με ήλιπι ότι ή Ντόρις έρχόταν μαζί του γιατί ήταν ένας δυνατός κι' ώμορφος άντρας κι' όχι γιατί τόν άγαπούσε. Αυτός όμως πηγαινε να τρελαθι από τήν άγάπη του γι' αυτή.

— Θέλω να σε παντρευθι, Ντόρις, της έλεγε κάθε τόσο. Σκέψου και μία φορά λογικά ! Δεν μπορούμε διαρκώς να κάνουμε τρέλλες !...

— Πόσο λεφτά έχεις ; τόν ρώτούσε κοροϊδευτικά εκείνη. Δεν βλέπεις ότι δεν μπορείς να μου προσφέρεις ούτε ένα αυτοκίνητο ;...

— Μά σ' άγαπώ, Ντόρις, έπέμενε εκείνος.

— Κι' έπειτα τί μ' αυτό ; τού δήλωνε ή φίλη του. Είναι λόγος, νομίζεις, για να σε παντρευθι. Νά εγώ τούλάχιστον τήν έλπίδα ότι θα γίνει κάτι, μία μέρα !... Μά τώρα, φιλε μου, δεν μπορώ να γίνω ή γυναίκα ενός χοιροβοσκού !...

Ο Γκάρυ Κούπερ λυσσούσε τότε από τό κακό του κι' έδερνε τή φίλη του. Κι' αυτό έκανε τήν Ντόρις να τού ζητά συγγνώμη και να συμφιλιώνονται.

"Έπειδή όμως ο έρωας της Ντόρις, σιγά-σιγά, άρχισε να εξατμίζεται, άποφάσισε να τελειώσι μία και καλή μαζί του. "Ήθελε να τόν ξεγελάσι και να τόν ρεζίλευσι. Και τόν έπεισε να πάνε στον πατέρα της να τού ζητήσι τό χέρι της.

— Κι' αν άρνηθι ; της είπε ο Γκάρυ Κούπερ.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

"Ένα έπιτυχημένο σκίτσο τού Γκάρυ Κούπερ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η γνωστή θεντέττα του κινηματογράφου Βέρα, Κορέν, σε ρόλο Ρωσίδος χωρικής στο νέο φιλμ «Ταμάρα».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η θεία Γκρέτα Γκάρμπο, η οποία ξέρει να εκφράζει ανθρώπινα τον πόνο, όπως και τη χαρά, σε μία ωραία πόζα της στην «Κυρία με τας καμελίαν».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΛΙΟΝΕΛ ΣΤΑΝΤΕΡ: Η «ΖΩΝΤΑΝΗ ΣΑΤΥΡΑ», ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η αλλόκοτη προσωπικότης, η ζωή και η ανεκδιήγητες φάρσες του πιο έκκεντρου ήθοποιου του αμερικανικού κινηματογράφου.

ΕΤΥΧΕ να δῆτε ή να γνωρίσετε τόν Λιονέλ Στάντερ; Όχι; Δέν έχει καμιά σημασία. Θά τόν δῆτε ξαφνικά, θά τόν γνωρίσετε απρόοπτα και θά διαπιστώσετε με κατάπληξι ότι αυτός ο διαβολάνθρωπος σάς έπεβλήθηκε όπως ένα φυσικό φαινόμενο: Ένας σεισμός, μία ραγδαία θροχή, Ένας κεραυνός!

Ο Λιονέλ Στάντερ δέν είνε διόλου «συμπαθητικός», άλλ' είνε «άπαράιτητος», λένε συνήθως ή γυναίκες στο Χόλλυγουντ. Χωρίς αυτόν, ή πόλις του κινηματογράφου θά ήταν γεμάτη μελαγχολία και πλήξι. Ο Λιονέλ Στάντερ είνε μία θρυλική προσωπικότης, πού άστράφτει από πονηρία και έξυπνάδα.

Τό Χόλλυγουντ γνώρισε τούς ανεκδιήγητους άδελφούς Μάξ, τόν μεγάλο Σεσίλ ντε Μίλ, τόν Ρόν-τίν-τίν και τήν Σίρλεϋ Τέμπλ. Είχε τό διαζύγιο της Μάιρης Πίκφορντ και τού Ντούγκλας Φάιρμπανκς, είχε ένα σεισμό, δύο μήνες θροχής, έναν κυκλώνα, τόν θάνατο της Τζίν Χάρλοου και τό ταξίδι στην Εύρώπη του Ρόμπερτ Ταϊλώρ. Μά, όπως λένε, δέν είχε ποτέ του ένα παρόμοιο «φαινόμενο», σάν του Λιονέλ Στάντερ.

Πολλοί είνε στην πόλι των «αστέρων» έκείνοι πού φημίζονται για τίς φάρσες τους και τά έξυπνα άστεία τους, κανείς όμως δέν μπορεί νά συγκριθῇ με τόν ήθοποιό αυτόν πού πρνάει από τη ζωή σάν Ένας άνεμοστρόβιλος.

Ο Λιονέλ Στάντερ είνε ο άνθρωπος πού μπορεί ν' αναστατώσῃ τό Χόλλυγουντ με μία φανταστική είδησι, όπως όταν διέδωσε ότι αυτοκτόνησε ή Γκρέτα Γκάρμπο! Μπορεί νά κινητοποιήσῃ ολόκληρη τήν Άστυνομία, για τήν σύλληψι ενός «γκάγκστερ», όπως όταν τηλεφώνησε στά γραφεία της Άσφαλείας τήν απόδρασι του Άλ Καπόνε και τήν εμφάνισί του στη Βίλλα του Τσαρλι Τσάπλιν, νά σταματήσῃ τήν κυκλοφορία των όχημάτων στο πιο κεντρικό σταυροδρόμι, άχάνοντας ξαφνικά φωτιά σ' ένα παλιό αυτοκίνητο, όπως έκανε με ένα παλιό «Φόρντ» πού τό είχε αγοράσει 20 δολάρια και νά σκηνοθετήσῃ ένα στυγερό έγκλημα μ' ένα πτώμα, κλειμμένο από τό ανατομείο, όπως έκανε στην πολύκροτη υπόθεσι του «άκέφαλου ανθρώπου», ενός «έγκληματος» πού είχε συνταράξει όλη τήν Καλλιφορνία και πού, όπως απέδειχθη, δέν ήταν τίποτε άλλο παρὰ μία μικρή φάρσα του Λιονέλ Στάντερ.

Ο Λιονέλ Στάντερ

Ο έκπληκτικός αυτός ήθοποιός κερδίζει 1500 δολάρια τήν εβδομάδα, μά πληρώνει σχεδόν τά μισά για πρόστιμα και για δικαστικά έξοδα, έχοντας αντί για γραμματέα, ένα μισθωτό δικηγόρο, γιατί έχει διαπράξει κάθε είδους «έγκλημα», πράγμα πού κάνει τούς φίλους του νά περιμένουν ημέρα με τήν ημέρα τήν έξορσι του από τό Χόλλυγουντ.

Ο μόνος πού δέν νοιάζεται για μία τέτοια ένδεχομένη συμφορά είνε ο ίδιος ένδιαφερόμενος.

— Άς με διώξουν λοιπόν!... λέει. Θά δοῦν ότι θά χαμουριώνται έπειτα από τήν άνία όλη τήν ημέρα! Άς με διώξουν! Με νοιάζει, νομίζετε, πού θά χάσω ένα σπιτι κι' ένα αυτοκίνητο; Εγώ κατάφερνα νά ζω με 5 δολάρια τή εβδομάδα, όταν ήμουν μόλις είκοσι χρόνων και δέν θά τά θάλω πέρα τώρα με τήν πείρα πού άπόκτησα... εις θάρος των άλλων!...

Ο Λιονέλ Στάντερ είνε ο άνθρωπος πού δέν φοβάται τίποτε, ούτε κι' αυτόν άκόμη τόν θάνατο. Όταν πάησε τό πόδι του, για πρώτη φορά, στο στούντιο, λίγο έλειψε νά τό γκρεμίσῃ. Ο θυρωρός δέν τόν άφηνε νά πλησιάσῃ στο γραφείο του διευθυντού. Ο Λιονέλ τότε έβγαλε από τήν

τσέπη του ένα κουτάκι, κάπως περίεργο, πού έγραφε έπάνω με κόκκινα γράμματα: «Δ υ ν α μί τ ι ς». Ο θυρωρός έρριξε μία ματιά και σωριάστηκε κατά γής λιπόθυμος! Ο Λιονέλ τότε τόν δρασκέλισε με άπάθεια και μπήκε στο γραφείο του διευθυντού.

— Σας θυμάμαι, του είπε ο Μπην Έκτ, ήσαστε άλλοτε αλήτης...

— Κι' εγώ σας θυμάμαι, του άπάντησε ο Λιονέλ, ήσαστε άλλοτε κλητήρας σέ μία τράπεζα του Άγίου Φραγκίσκου...

Η άπάντησι αυτή δέν ήταν και τόσο ευχάριστη για τόν Μπην Έκτ, μά είχε μεγάλη τόλη και έτοιμότητα πνεύματος. Ο Μάκ Άρθουρ, ο συνεταίρος του Μπην Έκτ, άπόμεινε κατάπληκτος.

— Είνε ο άνθρωπος πού μάς χρειάζεται! είπε ολόχαρος. Μπορούμε μάλιστα νά του αναθέσουμε νά γράφῃ μόνος του τίς «άπαντήσεις» πού θά λήξ στο φίλμ...

Άλλως τε ο Λιονέλ Στάντερ δέν ήταν κανένας έυλοχιστής. Είχε έργασθῃ ως δημοσιογράφος στο «Γιόνκερ» της Νέας Υόρκης, στο «Σταϊντμαν», στο «Στάρκ» και σέ πολλές άλλες εφημερίδες και περιοδικά.

Μά φαίνεται ότι τίς περισσότερες ώρες του τίς περνούσε στο μπάρ «Χομπερτ», με τά πόδια έπάνω στο τραπέζι, σκεδιάζοντας έκπληκτικά και συνταρακτικά «ρεπορτάζ». Εκεί, άλλως τε, ο Λιονέλ Στάντερ κατέρριψε ένα περίεργο ρεκόρ. Οι πελάτες του μπάρ «Χομπερτ» είχαν τήν κακή συνήθεια νά τρώνε και νά πίνουν κ' ύστερα νά πληρώνουν τήν ώρα πού θά έφευγαν από τό κατάστημα, πράγμα πού δέν συμβαίνει σ' άλλα κέντρα, όπου όλα είνε προπληρωτέα. Πολλοί απ' αυτούς τούς πελάτες λοιπόν πού ήσαν δεκάεκα, καθόντουσαν στο μπάρ, έπιναν κι' έτρωγαν κ' ύστερα περίμεναν νά περάσῃ κανείς φίλος για νά κάνουν ένα μικρό δάνειο και νά έξοφλήσουν τόν λογαριασμό τους. Ένας δέ από τούς πιο τακτικούς πελάτες του «Χομπερτ» ήταν κι' ο Λιονέλ Στάντερ, πού έκείνη τήν έποχή είχε θαλασσοδεί τά οικονομικά του. Έτσι, μία μέρα, έμεινε 28 ώρες μέσα στο μπάρ, — τά μπάρ αυτά δέν κλείνουν καθόλου, μέρα και νύχτα — μέχρις ότου πέρασε κάποιος φίλος του και πλήρωσε τόν λογαριασμό του!...

Τά μαθητικά χρόνια του Λιονέλ Στάντερ ήταν θυελλώδη. Όσοσο, κατάφερε νά θγάλῃ τό Γυμνάσιο και νά έγγραφῃ στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, όπου έμεινε ένα χρόνο. Έπειτα, έπί δύο μόνο ήμέρες παρακολούθησε τά μαθήματα του Πανεπιστημίου του Πένν, έπί ένα μήνα του Ντοκ και έπί ένα άκόμη χρόνο του Πανεπιστημίου της Βορείου Καρολίνας.

Από αυτή τή πανεπιστημιακή περίοδό του, πολλοί σμφοιτητάι του θυμούνται ένα σωρό τρέλλες του. Ο Ραμόν Στάν, πού έμεινε μαζί του, στο ίδιο δωμάτιο, όταν ήσαν φοιτητάι στη Νέα Υόρκη, άνάφερε κάποτε, ότι ο Λιονέλ Στάντερ «είχε θρῆ τό αξιοθαύμαστο σύστημα νά μην είνε ποτέ έκεί πού έπρεπε νά είνε και νά εμφανίζεται παντού, όπου ή παρουσία του ήταν τελείως άνεπιθύμητη». Πήρε ώστόσο τό πρώτο θραείο σ' άγγλικά και ήταν ο μόνος από τούς φοιτητάς πού έγραφε ποιήματα.

Είχε όμως και μία πολύ περίεργη συνήθεια: έφευγε από τήν τάξι του και γύριζε σ' άλλα τμήματα, όπου έκανε διάφορες «οργανικές» ερωτήσεις στους καθηγητάς, οι όποιοι τά έχαναν και δέν ήξεραν ν' άπαντήσουν. Τέλος, άγαπούσε ιδιαίτέρως τούς καθηγητάς της φιλοσοφίας. Αύτούς τούς έπεσκέπτετο τή νύχτα στο σπίτι τους και τούς

ΧΙΛΙ ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στο τελωνείο του Λονδίνου, ένας υπάλληλος έμαρτυρε έναν επίσημο άν είχε νά δηλώσῃ τίποτε κι' έκείνος του άπάντησε άρνητικά. Ο υπάλληλος τότε άκούσε μία από τίς θαλίτσες του έπισκόπου και είδε μέσα μία άλλη γυναίκα νά μεταξάνων έσωροχών!

Ο έπισκοπος τάχασε!

— Όσοσο για νά θγάλουν τόν σεβασμό Ιερωμένο από τό στραγικό αδιέξοδο, του είπαν ότι τίσος ή ύπαρχεις των σκανδαλιστικών έσωροχών στη θαλίτσα του νά ώφείλονταν σέ κάποιον φαρσέρ.

— Μά ο έπισκοπος τό φυσάει και δέν κρυώνει.

έμπλεκε σέ άτελείωτες συζητήσεις πού κρατούσαν ως τήν ανατολή του ήλιου. Έπειτα, τούς άφηνε έξαντλημένους και άπνους και γύριζε στο δωμάτιό του, για νά κοιμηθῇ ένα πλήρες όκτάωρο, ενώ οι δυστυχείς έκείνοι έπρεπε νά πάνε νά διδάξουν στο Πανεπιστήμιο!...

Από καιρό σέ καιρό, ο Λιονέλ γινόταν άφαντος κι' άλλη τευε έδώ κι' έκεί για καμιά εβδομάδα.

Μία νύχτα — διηγείται ο φίλος του Μπάρνερ, — άπέρριψε με περιφρόνησι τήν πρότασι πού του έκαναν νά κοιμηθούμε στο υπαίθριο ή μέσα σέ μία έκκλησία, γιατί τότε ήμαστε άπένταροι. Ο Λιονέλ με παρέσυρε σ' ένα ξενοδοχείο, πήρε δύο μεγάλες πολυθρόνες από τό χάλ, τίς έκρυψε πίσω από τό πιάνο και μου είπε: «έδώ θά περάσουμε ώμορφα, φθάνει νά μη ροχαλίσῃς!» Κι' όταν μάς άνακάλυψε ο νυχτοφύλακας, ο Λιονέλ Στάντερ άρχισε νά του διηγείται ένα σωρό τόσο ξεκαρδιστικές ιστορίες, ώστε ο άλλος ένθουσιάστηκε, μάς προσέφερε μία μπουτίλλα κρασι και μάς παραχώρησε δύο αναπαυτικά κρεβάτια!

Όταν Λιονέλ Στάντερ έγκατέλειψε τά πανεπιστήμια, κατέφυγε στον Μπρόντγουάι, όπου άρχισε νά παίξῃ μικρούς ρόλους σέ διάφορα θέατρα. Έκείνη τήν περίοδο μάλιστα έφάρμοσε και τό έξῆς σύστημα για νά κοιμάται δωρεάν: Πήγαινε σέ μία δεξίωσι ή μία γιορτή κι' έκανε πώς είχε γίνει τύφλος στο μεθύσι και δέν μπορούσε νά σταθῇ στο πόδι του. Ο οικοδεσπότης λοιπόν ύποχρεωνόταν νά τόν φιλοξενήσῃ για μία νύχτα, γιατί με τό μεθύσι πού είχε ο Στάντερ, δέν θά μπορούσε φυσικά νά γυρίσῃ στο σπίτι του.

Η φήμη του στο Μπρόντγουάι άρχισε με ένα περιστατικό πού έκανε τότε μεγάλο θόρυβο στους θεατρικούς κύκλους: Στο τέλος μιας πράξεως ενός δράματος έπρεπε νά σημαδέψῃ και νά πυροβολήσῃ τόν αντίπαλό του. Ο Στάντερ πυροβόλησε, μά τό πιστόλι έπαθε άφλογισία. Ώρμησε τότε και χτύπησε τόν αντίπαλό του στο κεφάλι με τή λαβή του πιστολιού. Έκείνη τή στιγμή, ένας μηχανικός από τά παρασκήνια πού είχε αντίληφθῇ τήν άφλογισία, άπείσυνε νά θρῆ ένα πιστόλι και νά γελοιοποιήσῃ τό καθυστερημένο πυροβολισμό αυτός θά γελοιοποιήσῃ νά δράμα, αν ο Λιονέλ Στάντερ δέν είχε τήν έτοιμότητα νά σαπλώσῃ άμέσως φαρδύς-πλατύς στη μέση τής σκηνής, κάνοντας πώς είχε χτυπηθῇ τάχα με τόν ίδιο του τό πιστόλι. Με αυτόν τόν τρόπο ο Λιονέλ έσωσε τούς θιάζους! τήν άλλη μέρα ήταν πασίγνωστος σ' όλους τούς θιάζους!

Κατόπιν από ήθοποιός της πρόξας έγινε ήθοποιός της θόνης, άφού πρώτα έργάστηκε ένα χρόνο στο ραδιόφωνο, με 450 δολάρια τή εβδομάδα.

Ο Λιονέλ Στάντερ είνε σήμερα μία από τίς προσωπικότητες του Χόλλυγουντ: ή πιο παράξενη, ή πιο έκπληκτική. Είνε ή ζωντανή σάτυρα της πόλεως των «αστέρων».

ΖΑΝ ΜΑΪΣ

Θέλετε νά μάθετε, ως πού φτάνει τό έπαγγελματικό πείσμα; Ακούστε: Ένας πυροσβέστης στην Αυστρία, τοποθετημένος στον κώδωνα του κινδύνου, μέσα στο γκαράζ, όπου έστάθμευαν τ' αυτοκίνητα της πυροσβεστικής υπηρεσίας, είχε τήν άτυχία νά μη συμπεσῇ νά χτυπήσῃ τόν κώδωνα της θάρειας του έπί τέσσερα χρόνια.

—Μία μέρα λοιπόν, έχασε τήν ύπομονή του κι' άφοῦ έβαλε φωτιά στο σπίτι του, έπήγε κατόπιν στο γκαράζ, άνέλαβε ύπηρεσία και είδοποίησε με τόν κώδωνα τούς συναδέλφους του για τήν πυρκαϊά!...

Στό Κέντ της Άγγλίας μία μαύρη γάτα υιοθέτησε τρία... ποντικάκια!

— Τό σπάνιο αυτό σύμπλεγμα της θετής αυτής μητέρας με τά γατάκια της και τά ποντικόπουλά της, άνεκαλύφθη σέ μία σιταποθήκη, όπου ή γάτα κουλουριασμένη σέ μία ζεστή γωνιά είχε στην άγκαλιά της τέσσερα γατάκια και τρία ποντικάκια.

— Η καταπληκτική αυτή είδησι δέν μάς λέγει αν τά ποντικάκια έθήλαζαν. Γιατί όχι όμως;

— Τό παράδοξο αυτό έξ άλλου δέν συμβαίνει για πρώτη φορά. Παρόμοιο περιστατικό συνέβη και πρό άρκετών έτών στην Αμερική.

Τόν περασμένο Ιούλιο στο Λος Άντζελες δύο δίδυμοι άδελφοί ζήτησαν από τά δικαστήρια τήν άκύρωσι των γάμων τους με τίς γυναίκες τους πού ήσαν κι' αυτές δίδυμες άδελφές.

— Η αίτησις του διαζυγίου άνέφερε ως δικαιολογία τό ότι ή δυο άδελφές είχαν τίς ίδιες ιδιοτροπίες και γκρίνιαζαν άφορητως.

Μία Ούγγαρέζα ιεραπόστολος στη Νέα Γουινέα ζήτησε τελευταία νά της στείλουν δόντια από σκύλους, γιατί τό άνευ αξίας για μάς είδος αυτό άποτελεί τό κυκλοφορούν νόμισμα μεταξύ των ιθαγενών του μέρους έκείνου.

— Πράγματι της άπεστάλη μία μεγάλη ποσότης δοντιών, τά όποια διέβρε για τήν άνέγερσι ενός μικρού νοσοκομείου, τό όποιο ώνόμασε: «Τό Δόντι του Σκύλου».

— Οι ιθαγενείς έρχόταν δούλευαν, πληρώνονταν με σκυλόδοντα και ήσαν υπερευχαρισμένοι.

Πριν 90 χρόνια ο υπάλληλος ενός δικηγορικού γραφείου στη Βόρειο Άγγλία έσχισε στα δύο ένα μπλε γραμματόσημο των πένν πέννών και τά δύο κομμάτια τά χρησιμοποίησε ως γραμματόσημα της μιας πέννας με τά όποια μάλιστα ταχυδρόμησε δύο γράμματα!

— Σήμερα στην άγορά του Λονδίνου τά δυο αυτά κομμάτια των γραμματοσήμων έπωλήθησαν 137 λίρες!

Ο υίος του Ντόνιτ Χόντερ από τό Σίδνεϋ της Αυστραλίας αν και είνε τυφλός, κατέχει τό πρωτάθλημα του γκόλφ στην πατρίδα του!

— Τό καταπληκτικό αυτό κατόρθωμά του όφείλεται στην άκριβή αίσθησι της άποστάσεως, τήν όποιαν έχει και έπί τη θάσει της όποιος κανονίζει τήν έντασι του χτυπήματος της μάλλας.

— Άνάπρας πρωταθλήτης είνε και ο κάτοχος του ρεκόρ του δρόμου ενός μιλίου, Αμερικανός Γκλέν Κάνιγκαν, του όποίου ή πατούσεσι των ποδιών είνε κυριολεκτικώς σκακατεμένες από έγκαύματα, τά όποια ύπστη πρό έτών σέ κάποια δυστύχημα.

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΤΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΑΒ

Αυτός ο διάκοσμος έχει κάτι το φαντασμαγορικό. Πρό δλίγων ετών ακόμα, η αγγλική κοινωνία έδινε κάθε θράδου ραντεβού σ' αυτόν τον δρόμο, που σήμερα είναι έρημος. Έκει έπηγαιναν ή νεαρές μίς που οδηγούσαν μόνες τους τ' άμαξάκια τους, ή άμαζόνες με τις μακρυές κυματιστές φούστες, οί άξιωματικοί της φρουράς με κόκκινο έπενδύτη κι' έφιπποι και οί υπάλληλοι όλων των θάσμων, πεζοί ή με τ' άμαξία τους.

Τό έσωτερικό του νησιού έχει θαυμάσια μέρη γιά έκδρομές. Μας είπαν ότι δέν υπήρχαν δρόμοι παρά μόνο στα περίχωρα της πόλεως. Η άλήθεια είναι ότι δέν υπάρχει χωρίο λίγο σημαντικό, στο όποιο δέν μπορεί νά φθάσει κανείς με άμαξι. Οί Άγγλοι άπλωσαν και έστρωσαν μεγάλο αριθμό δρόμων κατάλληλων γιά υγιεινούς περιπάτους, μά τό δίχτυ των δρόμων που από την πρωτεύουσα φτάνει ως την τελευταία άκρη του νησιού, χαράχτηκε και εκτελέστηκε κατά διαταγήν του στρατηγού Ντονζελό, κατά την περίοδο της γαλλικής κατοχής. Άν οί δρόμοι αυτοί χάλασαν, αυτό όφείλεται στο ότι ή έλληνική κυβέρνησις δέν έκανε τίποτε γιά νά τους διατηρήσει.

Απ' όποια μεριά κι' άν διευθυνθή κανείς, όταν διασχίσει τούς λαχανοκήπους που περιβάλλουν την πόλι, προχωρεί σέ μία χώρα πολύ γραφική, γεμάτη καταπράσινες κοιλάδες κι' άγριες χαράδρες.

Ένα δάσος έληών σκεπάζει τή νήσο όλόκληρη—σώστο παρθένο δάσος— του όποίου τά πελώρια δέντρα, που ποτέ δέν κλαδεύτηκαν, έχουν είκοσιπέντε πόδια κι' έμφάνισι μεγαλοπρεπή και περήφανη.

Κάτω από τά υπέροχα αυτά δέντρα που άριθμούν πολλών αιώνων ζωή, τό έδαφος είναι γεμάτο από μεγάλες φτέρες.

Εδώ κι' εκεί, σ' ένα λόφο, στους κόλπους αυτής της πλούσιας θλάστησης προβάλλει ένα χωριό, του όποίου τά πέτρινα σπίτια με τις άψίδες τους και τις στοές τους, μοιάζουν με των Ιταλικών χωριών και του όποίου τό γενεσιάνικο καμπαναριό περνάει σέ ύψος και τά πιο ψηλά κυπαρίσσια.

Πού και πού, ένας λοξός δρόμος οδηγεί ανάμεσα απ' τά έγκαταλειμμένα χωράφια ως ένα ύποστατικό, πλάι σέ κάποιο παλιό έρειπώμένο πύργο.

Πάνω απ' την πύλη του πύργου, ένας θυρεός είναι σκαλισμένος στην πέτρα, άπομεινάδια απ' την παλιά άρχοντιά της Κερκύρας.

Δυό έκδρομές που κάναμε στο δρος Παντοκράτωρ και στο Γαστούρι μας άφησαν τις πιο ευχάριστες αναμνήσεις της διαμονής μας στην Κέρκυρα.

Τό δρος Παντοκράτωρ ύψώνεται στά θόρεια του νησιού, σέ ύψος χιλίων μέτρων περίπου. Από την κορυφή του άπολαμβάνει κανείς τό πανόραμα της Άδριατικής ως τις άκτές της Ιταλίας, όταν ο ούρανός είναι καθαρός.

Τό Γαστούρι που θρίσκει στα νότια της πρωτεύουσας είναι πολύ πιο κοντά. Ο δρόμος σέρνεται ανάμεσα από ένα μελαγχολικό και άυστηρό δάσος και σκαρφαλώνει σέ μία άπόκρημη κορυφή που δεσπόζει της θαλάσσης. Βλέπουμε από κεί όλόκληρο τό στενό που χωρίζει τό νησί απ' την Ήπειρο.

Κάτω απ' τά πόδια μας ή άκτές του νησιού σχηματί-

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Του Γάλλου περιηγητού και συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ο όποιος έπεσκέφθη τή χώρα μας κατά τά έτη 1861—1868—1874)

ζουν χίλια μικρά ακρωτήρια και όρμους μέσα στην πιο ποικίλη θλάστησι και κατεβαίνουν προς τό νοτιά, σβύνοντας σιγά-σιγά σέ μία φωτεινή καταχινά.

Ψαρόβαρκες με μυτερά πανιά ξέσκίζουν τά κύματα. Άπέναντί μας όρθώνεται γκρίζα και σκοτεινή, ή μακρυά σειρά των Άκροκεραυνίων.

Μακρυά, σέ κάποιο άπότομο θράχο διακρίνονται τείχη. Είναι ή πόλις όπου ύψώνεται ακόμα ή τουρκική σημαία, είναι ή Πάργα, περίφημη γιά τις συμφορές της κατά τον πόλεμο της Άνεξαρτησίας, ή Φιλιάτες κι' εκεί ψηλά, σεδόν ανάμεσα στα σύννεφα, ο περίφημος θράχος του Σουλίου.

Από τά θουνά τους, οί Χριστιανοί αυτοί ραγιαδες μπορούν νά βλέπουν στα πόδια τους τή θάλασσα κι' αυτό τό καταπράσινο νησί, όπου κυματίζει ή σημαία του Άγιου Γεωργίου κι' απ' όπου ίσως θά τους έλθη μία μέρα ή έλευθερία.

XLIV

Άναχώρησις από τάς Άθήνας γιά τόν Μαραθώνα. — Ο Άλκαθής. — Τό μοναστήρι των Άγίων Άσωμάτων. — Ένα θαυμάσιο χωριό. — Η Κηφισιά και ο παραθερισμός στην Έλλάδα. — Τό Τατόι.

Είχαμε μόλις δυό μήνες που ξαναγυρίσαμε στας Άθήνας γιά νά ξεκουραστούμε και σχεδιάζαμε κιάλας καινούργια ταξίδια.

Ο ήλιος του Φεβρουαρίου είχε κάνει ν' άνθίσουν παντού ή άνεμίδες, ο ούρανός ήταν καθαρός, ή θερμοκρασία είχε μία γοητευτική γλυκύτητα κι' ή νοσταλγία του δουνού μας κυριέει, όταν ανάμεσα απ' τά σύννεφα της σκόνης που ύψωνόντουσαν στην όδό Σταδίου, ή στη λεωφόρο Πανεπιστημίου, βλέπαμε τις διολε κορυφές της Πάρνηθος ή της Πεντέλης νά ξεχωρίζουν μέσα στον ολογάλαζο ούρανό.

Πριν επιχειρήσουμε τό μεγάλο κι' επίπονο ταξίδι που σχεδιάζαμε νά κάνουμε στην Πελοπόννησο, περνούσαμε τον καιρό μας με μικρές έκδρομές όλόγυρα στην πρωτεύουσα.

Ένα πρωί λοιπόν, θρονιασμένοι με την άνεσι μας σ' ένα άμαξι, πήραμε τον δρόμο του Μαραθώνος. Καλάθια με τρόφιμα και κουθέρες θρισκόντουσαν σωριασμένες κάτω απ' την έδρα του άμαξά. Ο δραγουμάνος μας είχε φέρει προηγούμενως με τις θαιρείες άποσκευές και με τις σέλλες. Στη μέση του δρόμου θά θρίσκαμε τούς χωροφύλακες, οί όποιοι θά μας συνόδευαν στην τριήμερη ή τετραήμερη έκδρομή μας στην Άττική.

Τό νά ξεκινά κανείς την αγωγή, μ' ένα απ' τά όρτια εκείνα δροσερά γαλήνια και φωτεινά πρωινά που μόνο στην Άνατολή τά βλέπει κανείς, είναι μία άπόλαυσις που θά την καταλάβουν μόνο όσοι την έχουν δοκιμάσει χωρίς νά τούς την περιγράψω κανείς, μά την όποία είν' αδύνατον νά κατανοήσουν οί άμύητοι, έστω κι' άν χρησιμοποιήσουμε τό πλούσιο σέ εικόνες και γεμάτο χρώματα ύφος του θεοφίλου Γκωτιέ.

Ξεκινάμε λοιπόν, με τό κορμί και τό πνεύμα ευδιάθετα. Ο ήλιος, που έχει ύψωθή κιάλας, φωτίζει την όροσειρά του Παρνασσού από τη μεριά του κάμπου. Μά, από την άλλη, τό δρος Ύμηττος μοιάζει με ένα τεράστιο προπέτασμα που κόβει τό φώς από τη μικρή πρωτεύουσα του έλληνικού κόσμου, ή όποία κοιμάται ακόμα, τυλιγμένη στη σκιά.

Βγαίνοντας από την πόλι ο δρόμος περνάει ανάμεσα από τό θαυμάσιο άνάκτορο κι' από μία σειρά κομψών σπιτιών, των όσπων ή κορινθιακές κιονοστοιχίες και ή μαρμαρίνες μετόπες κάνουν την πιο ευχάριστη έντύπωση κάτω απ' τό γαλανό ούρανό.

Αυτές ή πολυτελείς κατοικίες χτίστηκαν από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

τινής. Άπ' εκεί ή πολυτελής κατοικία χτίστηκε από τραπεζίτες Έλληνες του Λονδίνου, της Μασσαλίας και της Κωνσταν-

έγκατέστησαν μια παροικία Βαυαρών χωρικών, οί όποιοι με τά πλατεία τους πρόσωπα, τά γαλάζια τους μάτια, τά ξανθά φρύδια και την κάτω θαιρεία κορμοστασιά έρχονται σ' αντίθεσι με τη στεγνή και νευρική ράτσα τους τούς περιστοιχίζει.

Η άγροτική αυτή παροικία του Ήρακλείου δέν εδoκίμησε, ελαττώθηκε, τά περισσότερα απ' τά σπίτια έγκαταλείφθηκαν και τό γεμναστικό αίμα μαραινείται κάτω απ' τό φλογισμένο αυτό κλίμα.

Χάνουμε απ' τά μάτια μας τό καμπαναριό του Ήρακλείου καθώς προχωρούμε μέσα απ' τούς έλαιώνες και άφου προπερνάμε τό Μαρούσι, χαριτωμένο χωριό, χαμένο μέσα στα δέντρα, φθάνουμε στα πρώτα σπίτια της Κηφισιάς.

Δεξιά κι' άριστερά, έξοχικά σπίτια, όπου ή οικόγένειες των Άθηνών έρχονται νά ζητήσουν λίγη δροσιά τό καλοκαίρι, δέχνουν τις χωματιστές προσόψεις τους και τά πράσινα παντζούρια τους. Κιγκλιδώματα περιβάλλουν τις αώλες, τις στολισμένες με λουλούδια και τό καθαρό νερό, που κατεβαίνει απ' τό βουνό, κυλάει εδύμα μέσα στα κανάλια, τά όποια τό πάνε προς τά περιβόλια.

Τό άμάξι μας σταματάει σέ μία μικρή πλατεία που τη σκεπάζει σχεδόν όλόκληρη ένας γιγάντιος πλάτανος του όποίου τον κορμό δέν μπορούν νά τον άγκαλιάσουν ούτε έξη άνθρωποι.

Κάτω απ' τον πυκνό ίσκιό, που ρίχνει τό φύλλωμά του, οί καπνιστάι περνούνε τις πρώτες μεσημερινές ώρες τους, σχηματίζοντας γραφικούς όμίλους, όπου τό κόκκινο χρώμα των φρειών και των γιλέκων, κάτω απ' την πρασινωπή άνταύγεια των φύλλων, δημιουργεί μία αντίθεσι που θά γοήτευε ένα ρεαλιστή ζωγράφο.

Τό καλοκαίρι, ή φαναριώτικη κοινωνία καταλαμβάνει την πλατεία της Κηφισιάς. Η κομψές τουαλέτες, τά γαλλικά, τά όποια μιλούν περισσότερο απ' τά έλληνικά, οί νεαροί άκόλουθοι των πρεσβείων που φτερουγίζουν εδώ κι' εκεί, όλα αυτά συντελούν, ώστε νά νομίζει κανείς πως θρίσκει σέ κάποια κοσμική λουτρόπολι.

Ο κόσμος μένει έξω ως τά μεσάνυχτα, αναπνέοντας τον δροσερό αέρα της έσχατης, καπνίζοντας— γιατί όλοι καπνίζουν, ούτε των κυριών εξαίρουμένων— και φλυαρώντας.

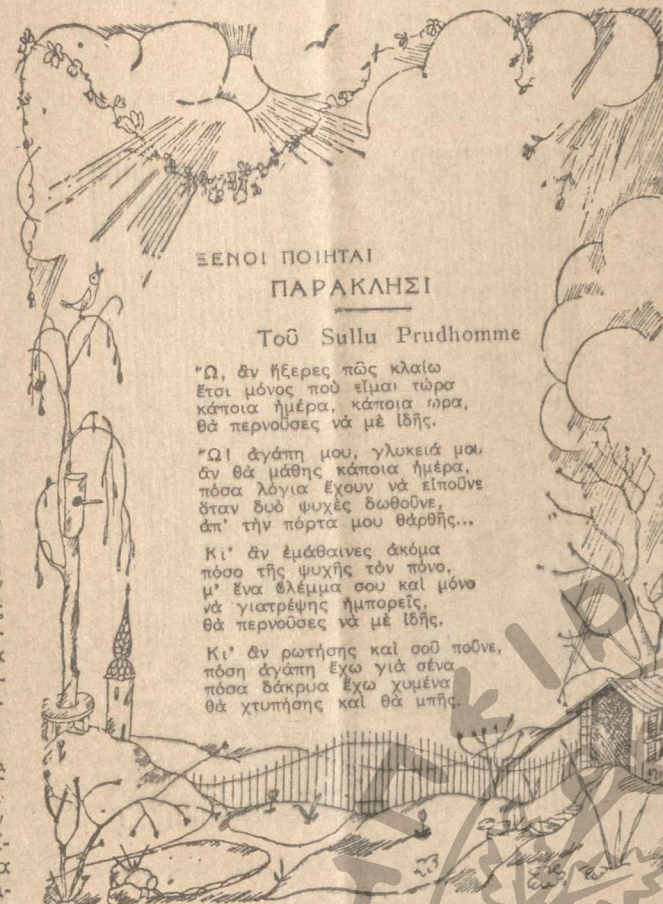
Από την Κηφισιά, μιας ώρας δρόμος οδηγεί στη θάσι της Πάρνηθος, που θρίσκει άκριβώς απέναντι στην Πεντέλη.

Σέ μία μικρή δασομένη κοιλάδα, της όποιας δεσπόζουν μεγάλοι άπόκομνοι δράχοι, θρίσκει τό Τατόι, όπου ο βασιλεύς έχτισε μία θύλα, στην όποια παραθερίζει τά καλοκαίρια, όταν δέν πηγαίνει στην Κέρκυρα.

Έκει ήταν άλλοτε μία άγροκία που άνήκε σέ κάποιο πολιτικό πρόσωπο των Άθηνών. Οί λησταί όμως έμάστιζαν τον τόπο κι' ο πολιτικός αυτός χρειάζονταν έκαστο άνθρώπου συνοδείας, όταν ήθελε νά παη νά έπισκεφθή τό κτήμα του. Έτσι έκανε μία πρώτης τάξεως επιχείρησι πουλώντας το στον βασιλέα.

Σήμερα μία άπλη, αλλά κομψή θύλα ύψώνεται πλάι στην παλιά άγροκία. Ένας όραίος κήπος δημιουργήθηκε όλόγυρα, και ο βασιλεύς Γεώργιος που αγαπάει πολύ τά λαουόδια, είναι πολύ περήφανος γιά την έκλογη των τριανταφυλλιών του, τις όποιες δέχναι πρόθυμα σέ όλους τούς έπισκέπτες του.

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙ

Του Sully Prudhomme

Ω, άν ήξερες πώς κλαίω
Είσι μόνος που είμαι τώρα
κάποια ήμέρα, κάποια ώρα,
θά περνούσες νά με λής.

Οί άγάπης μου, γλυκέα μου,
άν θά μάθες κάποια ήμέρα,
πόσα λόγια έχουν νά ειπουνέ
έταν δυό ψυχές δωθόντες,
απ' την πόρτα μου θέρρης...

Κι' άν έμάθαινες ακόμα
πόσο της ψυχής τον πόνο,
μ' ένα βλέμμα σου και μόνο
νά γιστρέψης ήμπερές,
θά περνούσες νά με λής.

Κι' άν ρωτήσης και σου πούνε,
πόση άγάπη έχω γιά σένα
πόσα δάκρυα έχω χυμένα
θά χτυπήσης και θά υπή.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΟ ΚΟΛΠΟ

ΚΑΘΩΣ θγαίναμε από τη λέσχη, ο Ρολάντ Σάντις φωνάζει σ' έναν «τζέντλεμαν» που προχωρούσε προς το αυτοκίνητό του:

— Καλημέρα, συνταγματάρχα μου! Μήπως ξεκοτώσατε κανέναν αυτές τις ημέρες;

— Ο άλλος γύρισε απότομα, μ' ένα θυμωμένο ύφος, μα μόλις είδε τον Ρολάντ, χαμογέλασε.

— Καλημέρα, φίλε μου, του είπε. Είμαι πολύ ευχαριστημένος που σε ξαναβλέπω. Πώς πήγε σήμερα το γκόλφ;

— Όχι άσχημα... του απάντησε ο Ρολάντ. Άλήθεια, ξέρετε τον Μπόμπ Λάυτον;

Και γυρίζοντας προς έμένα, μου είπε:

— Ο συνταγματάρχης Φόρτεσκιο.

— Θα μείνετε στη λέσχη; ρώτησε εκείνος, καθώς μου έσφιγγε το χέρι.

— Για λίγες μέρες... του εξήγησε ο φίλος μου.

— Ε, τότε έλατε στο σπίτι μου να φάμε μαζί. Έχω ακόμη μερικές μπουτίλλιες παλιό κρασί...

Κι' έκανε ν' ανεβή στο αυτοκίνητό του. Μα στάθηκε απότομα.

— Θεέ μου! Έκανε. Θα το ξεχνούσα... Άκουσε, Ρολάντ, εδώ πέρα συμβαίνει κάτι που θα σ' ενδιαφέρει άσφαλώς! Πρόκειται για τον γείτονά μου, μα φυσικά δεν μπορώ να σου πω τίποτε, χωρίς την συγκατάθεσή του...

— Τι ζοφερό μυστήριο! φώναξε χαμογελώντας ο Ρολάντ.

— Μη γελάς!... Έκανε ο συνταγματάρχης Φόρτεσκιο. Συμβαίνει ακριβώς κάτι σαν εκείνα που διαβάζουμε στ' αστυνομικά μυθιστορήματα. Έρχεσθε αύριο το θράδυ στο σπίτι μου; Θα καλέσω και τον Μάρμπουρ. Είναι ο γείτονάς μου. Θα τον πείσω να ζητήσει τη συμβουλή σας...

— Σύμφωνα, συνταγματάρχα μου! του είπε ο Ρολάντ. Ο Μπόμπ κι' εγώ δεχόμαστε με μεγάλη ευχαρίστηση την πρόσκλησή σας.

— Θαυμάσια! Θα σάς περιμένω στις οχτώ. Κι' όχι επισημοτήτες. Θα είμαστε έμεις οι τέσσερες...

Κι' ο συνταγματάρχης Φόρτεσκιο μας χαιρέτησε κι' έφυγε.

— Παράξενος άνθρωπος! μου είπε τότε ο Ρολάντ. Μα ποιος είναι αυτός ο Μάρμπουρ; Πρώτη φορά ακούω τ' όνομά του. Θα είναι κανένας νεοφερμένος.

— Γιατί τον ρώτησες αν σκότωσε κανέναν; ρώτησα τον φίλο μου.

— Θα σου εξηγήσω... Ο συνταγματάρχης είναι περίπου έβδομηντα χρόνων. Κάθεται εδώ από τον καιρό που έφυγε από τον στρατό. Είναι ανύπανδρος, θαθύπλουτος κι' έχει ένα πολύ όμορφο σπίτι, ένα χιλιόμετρο μακριά από το γήπεδο του γκόλφ. Ανήκει σε μία παλιά οικογένεια στρατιωτικών. Ο προπάππος του πέρασε δλη σχεδόν τη ζωή του σ' αυτό. Δεν ξέρω τώρα πώς τα κατάφερε, μα γύρισε στην Άγγλία με μία συλλογή από σπάνια διαμάντια, αμύθητες αξίες. Η συλλογή αυτή μεταβιβάσθηκε από πατέρα σε γιο και σήμερα βρίσκεται στα χέρια του συνταγματάρχου...

— Την είδες;

— Ναί. Μου έδειξε αυτά τα διαμάντια του την τελευταία φορά που είχα πάει στο σπίτι του.

— Μα πώς; Τά έχει μαζί του;

— Ναί. Τά φυλάει στο σπίτι του! Άδικα τον συμβουλεύουν όλοι οι φίλοι του να τ' αφήσει σε μία τράπεζα. Ο Φόρτεσκιο είναι πεισματάρης σαν μουλάρι! Τα διαμάντια είναι στο καπνιστήριο, σε μία κρύπτη που την ξέρει μόνο αυτός. Όταν θέλη να τ' δείξη, κλείνεται μόνος του εκεί μέσα και τ' αράζει από την κρύπτη τους. Ο υπηρέτης του, που ήταν άλλοτε «όρδινάντσα» του, δεν μπο-

ρεσε ποτέ να μάθω το μυστικό του... Μία νύχτα, ένας λωποδύτης τρύπωσε στο σπίτι του. Ο συνταγματάρχης τον άκουσε, έτρεξε κάτω μ' ένα πιστόλι και πυροβόλησε. Η σφαίρα θρήκε τον λωποδύτη στο πόδι. Ο άνθρωπος αυτός έμεινε στο νοσοκομείο δυό μήνες, μεταξύ ζωής και θανάτου, γιατί η πληγή παρουσίασε επιπλοκές... Ο Φόρτεσκιο θα είχε φασαρίες αν τον σκότωνε... Όλος ο κόσμος τότε του είπε καθαρά, ότι με τα διαμάντια εκείνα που επέμενε να τ' α φυλάει στο σπίτι του έβαζε σε πειρασμό ακόμη και τον διάβολο. Ο Φόρτεσκιο όμως είναι αγύριστο κεφάλι... Άσφαλώς, αύριο το θράδυ θα σου δείξη τα διαμάντια του!

— Μα θα έχουμε και την ιστορία του Μάρμπουρ... παρατήρησα.

— Άλήθεια! Έκανε ο Ρολάντ. Τό είχα ξεχάσει.

Ποιος ήταν λοιπόν αυτός ο Μάρμπουρ; Ο φίλος μου έμαθε από τον «μαίτρ» της λέσχης, ότι ο Μάρμπουρ έπαιζε γκόλφ με τον συνταγματάρχα και ότι είχε εγκατασταθή στο Σλίντον από δω κι' έξη μήνες. Ήταν ένας πολύ συμπαθητικός κύριος, πενήντα περίπου χρόνων.

Η περιγραφή αυτή του Μάρμπουρ ήταν σωστή. Όταν μιλήκαμε στο σαλόνι του Φόρτεσκιο, ο Μάρμπουρ καθόταν δίπλα στον συνταγματάρχα. Μόλις λοιπόν ο υπηρέτης του οίκοδεσπότη, ο Ντράιερ, άφησε την μπουτίλλια με το ποτό μπροστά στον κύριο του κι' αποσύρθηκε, ο Φόρτεσκιο μας είπε:

— Μίλησα για σ'αυτά στο Μάρμπουρ. Και τον συμβούλευσα να σ'αυτά διηγηθή την ιστορία του. Κατά την γνώμη μου κάνει μία μεγάλη άνοιγία που δεν είδωποιεί την αστυνομία. Αυτό όμως είναι δική του δουλειά...

— Είναι τόσο εκπληκτικό, αλλά και τόσο γελοίο αυτό το μυστήριο! Έκανε ο Μάρμπουρ. Όμολογώ όμως ότι μου έχει ταράξει τα νευρά. Ήρθα και κάθησα εδώ πέρα με τον σκοπό να ζήσω ήσυχα τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής μου καλλιεργώντας τον κήπο μου και παίζοντας γκόλφ. Είχα τη μεγάλη τύχη να έχω γείτονά μου τον συνταγματάρχα. Έχουμε περίπου τα ίδια γούστα και φανταζόμαστε πώς θα ζούσα όπως ήθελα, ευτυχισμένοι, όταν ξαφνικά από αυτόν τον αίθριο ούρανό έπεσε ένας κεραυνός! Ένα πρωί, την ώρα που έπαιρνα το πρόγευμά μου, θρήκα ανάμεσα στην άλληλογραφία μου ένα γράμμα γραμμένο στην γραφομηχανή. Ήπεσσε πώς ήταν ένας λογαριασμός.

— Ιού! τ'α θρήκες τ'α διαμάντια μου; ψω ναξε ο συνταγματάρχης.

«Ένας λογαριασμός! Πολύ θα το ήθελα να ήταν ένας λογαριασμός: να μου ζητούσαν 10.000 λίρες.

Πρόσεξα ότι έτρεμε το χέρι του.

— Αυτός ο φάκελλος, εξακολούθησε, είχε μέσα ένα φύλλο χαρτιού. Έπάνω σ' αυτό το χαρτί ήταν γραμμένη μία μόνο φράση. Ή έξη: «Έχετε μόνο 30 μέρες ζωής!»

Ο Ρολάντ τινάχτηκε ξαφνιασμένος.

— Θεέ μου! Έκανε. Αυτό είναι πρωτοφανές! Έχετε μαζύ σας το γράμμα;

— Ο Μάρμπουρ γέλασε ανόρεχτα.

— Έχω μαζί μου είκοσι επτά τέτοια γράμματα! απάντησε. Την άλλη ημέρα έλαβα πάλι ένα παρόμοιο φάκελλο. Αυτή τη φορά το μήνυμα ήταν πιο λακωνικό. Άπετε- λείτο από έναν αριθμό: «29». Την παραπάνω ημέρα ήταν «28». Σήμερα το πρωί, ήταν «4».

— Από πού είναι αυτά τα γράμματα; ρώτησε ο Ρολάντ.

— Από το Λονδίνο, έκανε ο Μάρμπουρ.

— Μπορώ να τ'α δω;

Ο Χένρυ Μάρμπουρ έβγαλε ένα τακτικό γράμμα από την τσέπη του και το έδωσε του Ρολάντ. Εκείνος άρ-

—Ιού! τ'α θρήκες τ'α διαμάντια μου; ψω ναξε ο συνταγματάρχης.

χισε να τ'α ξετάζω με μεγάλη προσοχή.

— Αυτή ή υπόθεσι είναι παραπολύ μυστηριώδης! είπε κατόπιν του Μάρμπουρ. Δεν υποψιάζεστε κανέναν; Δεν έχετε έθροους;

Ο Μάρμπουρ ανάφερε πώς δεν είχε θλάβει κανένα. Έπειδή όμως είχε την ιδέα ότι αυτά τ'α γράμματα θα ήσαν κανένα όχι και τόσο έξυπνο άστείο, δεν είχε πη τίπο-

— Καταλαβαίνω τους δισταγμούς σας... του είπε ο Ρολάντ. Και τώρα τί σκέπτεσθε να κάνετε;

— Την προσοχή Τρίτη, είναι η μοιραία ημέρα! απάντησε ο Μάρμπουρ. Ο συνταγματάρχης μου υποσχέθηκε ότι δεν θα με αφήσει μόνο!

— Βέβαια! φώναξε ο Φόρτεσκιο. Μόνο... Μάρμπουρ, πρέπει να πάμε εκείνη την ημέρα στο σπίτι σου, γιατί έ-

— Δεν θ'α είνα κανείς! Ο Ντράιερ, ο υπηρέτης μου, έ-

— Έξω από την Τρίτη. Μου έχει ζητήσει την άδεια από έ-

— Και έξη εβδομάδες! Ισχυρίζεται ότι παντρεύεται μία ά-

— Μα έγω δεν τον πιστεύω!...

— Θα έρθουμε κι' έμεις για συντροφιά! Έκανε ο Ρολάντ.

— Σ'α ευχαριστώ πολύ! του απάντησε ο Μάρμπουρ. Μα τί έκανα λοιπόν για να θασανί-

— Ζωμαι τώρα έτσι; «Ήμουν ένας έντιμος έμπορος κιγκαλιερίας

— Εκεί πάνω στη Σκωτία...

— Έλάτε! φώναξε τότε ο συνταγματάρχης. Άς τ'α ξε-

— γράσουμε όλα αυτά κι' ας παί-

— ζουμε μία παρτίδα μπριτζ!...

Τα μεσάνυχτα, όταν τελειώ-

— σουν το παιχνίδι, συνωδύσαμε

— τον Μάρμπουρ ως την πόρτα

— του. Έπειτα, όταν μείναμε μό-

— νοι, ρώτησα τον Ρολάντ.

— Δεν του μένουν παρά μό-

— νο τρεις ημέρες ζωής, δεν είναι

— έτσι; Τί λές, λοιπόν; Είναι κα-

— νένα άστείο ή όχι;

— Δεν ξέρω... Έκανε μ' ένα

— αινωματικό ύφος ο φίλος μου.

— Έγώ, πάντως, θα πάω αύριο

— στο Λονδίνο. Θα πάω να θρώ

— εκείνον που έγραψε αυτά τ'α

— μυστηριώδη γράμματα... Πρό-

— σεις τα χέρια του Μάρμπουρ.

— Κι' έπειτα, όταν φθάσαμε

— στη λέσχη, έβγαλε από την

— τσέπη του ένα τραπουλόχαρτο

— που το είχε κλέψει από το

— μπιρζι και το έβαλε με μεγά-

— λη προσοχή στο πορτοφόλι

— του.

— Τι θα τ'α κάνης; τον ρώ-

— τησα εκπληκτος.

— Ο Ρολάντ χαμογέλασε παράξενα ξαπλώνοντας σε μία

— πολυθρόνα.

— Θα σου πω... όταν είναι καιρός! μου απάντησε. Και

— τώρα, καληνύχτα και ύπνον έλαφρύ!...

—Θα σου πω, όταν θα είναι καιρός, μ' α-
πάντησε ο Ρολάντ.

Τό ένα είχε ένα «2» και τó άλλο ένα «1».

— Κι' αύριο θα είναι ένα «0»! Έκανε με κάποια φρίκη.

— Απόψε θα κοιμηθώ στη λέσχη. Δεν τολμώ να μείνω στο

— σπίτι μου...

— Αυτό θα σ'α συμβούλευα κι' έγώ... του είπε ο Ρολάντ.

Τέλος, έφθασε το τρομερό και μοιραίο πρωί της Τρίτης.

— Ξύπνησα άνησυχος και κατέβηκα κάτω στις οχτώ ή ώρα.

— Ο Μάρμπουρ έπαιρνε το πρόγευμά του με μία προσποιη-

— τη άπάθεια, γιατί τ'α χέρια του έτρεμαν από το φόβο.

— Δεν έκλεισα μάτι δλη την νύχτα... μάς εξωμολογήθηκε.

— Ήρθε κανένα γράμμα; ρώτησε ο Ρολάντ.

— Θα είναι άσφαλώς στο σπίτι... Έκανε ο Μάρμπουρ.

Κατά τις ένενά τραθήξαμε για τó γήπεδο τού γκόλφ.

— Ο Μάρμπουρ έκανε ένα σωρό λάθη. Θα έλεγε κανείς ό-

— τι πίσω από κάθε θάμνο φανταζόταν κι' από ένα δολοφόνο

— που τον παραμόνευε. Ο συνταγματάρχης ωστόσο ήταν

— ευδιάθετος. Η δεξιά του τσέπη φούσκωνε περιεργά: είχε

— πάρει μαζί του τó πιστόλι του...

— Μα όσο περνούσε ή ώρα, όλοι μας γινόμαστε νευρικοί

— από την άνησυχία. Μόνο ο Ρολάντ διατηρούσε την ψυχραι-

— μιά του.

— Το μεσημέρι γυρίσαμε στη λέσχη. Ο «μαίτρ» τότε έ-

— δωσε του Μάρμπουρ ένα γράμμα. Ένα μικρό παιδί τó

— είχε φέρει σ' ένα γκαρσόνι.

— Τό γράμμα αυτό είχε τó μοιραίο «0».

— Έδώ είναι ο δολοφόνος! στέναξε ο Μάρμπουρ. Θεέ

— μου! Τί να κάνω; Φαίνεται πώς δεν είναι κανένα άστείο...

— Θα με δολοφονήσουν!

— Πήγτε ένα ούισκυ! τόν συμβούλευσε με άπάθεια ο

— Ρολάντ. Θα σ'α κάνη καλό. Μη φοβάστε... Δεν θα σ'α

— εγκαταλείψουμε.

— Μα ο δύστυχος Μάρμπουρ

— έκανε σαν τρελλός. Κάθε φορά

— που άνοιγε ή πόρτα, πεταγό-

— ταν από τη θέσι του, ττοιμος

— ν' άμυνθῇ.

— Μετά τó γεύμα, ξαπλώθηκα

— με στις πολυθρόνες και πήρα

— με από μία έφημερίδα. Μα κα-

— νείς μας δεν μπορούσε να συγ-

— κεντρωθῇ και να διαβάσῃ. Στις

— τρεις και τέταρτο κάλεσαν τόν

— Ρολάντ στο τηλέφωνο. Όταν

— γύρισε, είχε μία άλλόκοτη

— λάμψη στα μάτια. Στις τρεις

— και μισή μάς πρότεινε να πά-

— με στο σπίτι του Μάρμπουρ.

— Εκεί θα είσαστε πιο ά-

— σφαλής... είπε τού φίλου μας.

— Πήγαμε λοιπόν όλοι στο σπι-

— τι του και τó πρώτο πράγμα

— που είδαμε, μπαίνοντας μέσα,

— ήταν ένα καπέλλο κι' ένα μπα-

— στούνι έπάνω σε μία καρέκλα.

— Ποιανού είναι αυτό τó κα-

— πέλλο; φώναξε με φρίκη ο

— Μάρμπουρ.

— Εκπληκτος τότε είδα να παρουσιάζεται ο γνωστός ά-

— στυνομικός επιθεωρητής Μάκ Ίβερ.

— Καλημέρα, Ντρίκ! είπε χαμογελώντας τού Μάρμπου-

— ρυ. Δεν περιμένες θεάσια να με θρής εδώ! Μα με είδο-

— ποιήσε ο κ. Ρολάντ Σάντις κι' ήρθα να σε προστατευθώ...

— Ο Μάρμπουρ, κατάχλωμος, έπεσε σε μία πολυθρόνα κι'

— απόμεινε με τó στόμα ανοιχτό.

— Τά συγχαρητήριά μου, Ντρίκ, εξακολούθησε ο άστυ-

— νομικός. Παραπολύ έξυπνο, αυτό τó καλό! Μα έκανες

— την άνοιγία να δηληθής την ιστορία σου στον κ. Σάν-

— τισ...

— Τί έχει αυτός ο ήλιθός; φώναξε έξαλλος ο συνταγ-

— ματάρχης Φόρτεσκιο.

— Ο άστυνομικός χαμογέλασε μ' ευγένεια.

— Είμαι ο επιθεωρητής Μάκ Ίβερ, της Σκωτλαντ Γυ-

— άρντ, του είπε. Έσείς είσαστε ο συνταγματάρχης Φόρτε-

— σκιο;

— Μάλιστα!

— Άν δεν κάνω λάθος έχετε μία περίφημη συλλογή από

— σπάνια διαμάντια;

— Ε, κ' ύστερα; ούρλιαξε ο συνταγματάρχης, έξαλλος.

— Όρίστε! Πάρτε τη συλλογή σας!...

— Κι' ο Μάκ Ίβερ τού έδωσε ένα μικρό δερμάτινο σακ-

κοβί. Ο συνταγματάρχης κόντεψε να πάθαι αποπληξία.

— Κλέφτη! φώναξε. Πού τὰ θρήκες τὰ διαμάντια μου;
— Έλάτε, έλάτε, συνταγματάρχα μου, είπε τότε ο Ρολάντ, χαμογελώντας. Δεν μιλάνε έτσι σ' έναν αξιοσέβαστο έπιθεωρητή της Σκώτλαντ Γουάρντ, που σ' δίνει πίσω την κλεμμένη συλλογή σας!

Αυτή τη φορά ο Μάρμπουρι δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί και ξεστόμισε μία θλαστήμια.

— Και τώρα, Ντίκ, έκανε ο Μάκ "Ιθέρ, έμεις μπορούμε να πηγαίνουμε, μού φαίνεται... Μας περιμένει και κάποιος άλλος στο σταθμό. Πρέπει να είμαστε το θράδυ στο Λονδίνο...

Όταν γυρίσαμε στο σπίτι του συνταγματάρχου Φόρτεσκίου, ο Ρολάντ άδειασε ένα ποτήρι ούισκυ, εύχρηστημένος κ' ύστερα μ' έξηγησε όλο το παράξενο μυστήριο αυτής της εκπληκτικής περιπέτειας.

— Φίλοι μου, μ' έλεγε, έχω τη συνήθεια να δίνω μεγάλη προσοχή στα μικροπράγματα... "Ε, λοιπόν, σ' αυτήν την περίπτωση, τα χέρια του Μάρμπουρι μού έκαναν μεγάλη εντύπωση από την πρώτη στιγμή. Δεν έμοιαζαν με χέρια φιλήσυχου έμπορου που είχε άποτραξηχθεί από τις όποθές του. Επί πλέον, δεν είχε εidoποιήσει την άσυντομία, όπως θα έκανε ασφαλώς κάθε άλλος στη θέση του... Από τη στιγμή εκείνη μού φάνηκε πως ήταν ύποπτος... Καί τί έκανα τότε; Απλούστατα, φρόντισα να προμηθευθώ τα δακτυλικά του αποτυπώματα: έκλεψα δηλαδή ένα τραπουλόχαρτο από εκείνα που κρατούσε στο χέρι του, την ώρα που παίζαμε μία παρτίδα μπρίτζ. Τό Σάββατο λοιπόν πήγα στη Σκώτλαντ Γουάρντ. Τα χέρια του Μάρμπουρι με είχαν κάνει να υποθέσω ότι ήταν ένας πρώην κατάδικος. Όσο για τα άπειλητικά γράμματα, είχε την ιδέα ότι του τα έστελνε κάποιος παλιός συνενοχός του.

»Έτσι, στη Σκώτλαντ Γουάρντ δεν άργήσαμε να ανακαλύψουμε ότι ο Μάρμπουρι ήταν ο Ντίκ Τούρνερ, ένας παλιός λωποδύτης που δούλευε πάντα με κάποιον Πέτερ Σίμονς. Κ' οι δύο τους είχαν βγί από τις φυλακές του Ντάρτμουρ, έδω κι' ένα χρόνο...

»Γιατί τώρα ο Τούρνερ περνούσε για Χένρυ Μάρμπουρι; Η έξηγησι έγινε εύκολη: ήθελε να κλέψει τα διαμάντια! "Ετσι έξηγείται όλο το έξυπνο «κόλπο» του. Ο Τούρνερ ήρθε έδω για να συγκεντρώσει διάφορες πληροφορίες. "Εμαθε λοιπόν ότι έσείς, συνταγματάρχα μου, είχατε τη συνήθεια να υποδέχεσθε τους κλέφτες με το πιστόλι στο χέρι! "Επίσης, έξακριβώσε ότι ο Ντράιερ, ο πιστός υπηρέτης σας, δεν έφυγε ποτέ από το σπίτι. Είχε όμως όλον τον καιρό για να περιμένη την κατάλληλη εύκαιρία. Καί η εύκαιρία αυτή δεν άργησε να παρουσιασθή: Ο Ντράιερ θα πήγαινε σ' ένα γάμο. Κι' ο γάμος αυτός είχε όρισθί προ έξη εβδομάδων! Οι δύο συνενοχοί, λοιπόν, ο Τούρνερ και ο Σίμονς, ήξεραν ότι ο Ντράιερ εκείνη την ημέρα θα πήγαινε στο Λονδίνο, όπου θα περνούσε και τη νύχτα του. Συλλογίσθηκαν τότε να σ' άποσπάσουν από το σπίτι σας, συνταγματάρχα μου, για τέσσερες ή πέντε ώρες, για να μπορέσει ο Σίμονς να ψάξει ήσυχος και να βρή τα διαμάντια. Σχεδίασε λοιπόν όλην αυτήν την ιστορία με τα άπειλητικά γράμματα και θα πετύχαιναν, γιατί την άλλη μέρα, ο Μάρμπουρι, ο όποιος δεν θα έφρονέυετο φυσικά, θα έλάμβανε ένα γράμμα που θα έλεγε περίπου τα έξης:

«Σ' δίνω μία μικρή προθεσμία, μ' σ' άρκίζομαι ότι θα κανονίσω πολύ γρήγορα τους λογαριασμούς μας».

»Κ' ύστερ' από μερικές εβδομάδες ο Μάρμπουρι θα έφευγε από δώ με κάποια πρόφασιν και θα γινόταν άφαντος...

— Κι' εγώ δεν θα είχα ανακαλύψει ακόμα την κλοπή των διαμαντιών! φώναξε ο συνταγματάρχης Φόρτεσκίου.

— Ακριβώς! του άπάντησε ο Ρολάντ. Όταν θ' διαπιστώνατε την κλοπή, τα διαμάντια θα βρίσκόντουσαν μακριά από την Αγγλία. Εύτυχως τώρα βρίσκονται ακόμα στα χέρια σας! Μ' πρέπει να αποφασίσετε να τα κρύψετε κάπου άλλο, συνταγματάρχα μου. Ο Μάκ "Ιθέρ που είχε κρυφθί στον κήπο, παρακολούθησε όλη την κλοπή και μού τηλεφώνησε στη λέσχη ότι ο Σίμονς χρειάστηκε ένα λεπτό της ώρας για ν' ανακαλύψει την κρυπτή των διαμαντιών και τριάντα δευτερόλεπτα για ν' άνοιξη την

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ Η ΩΡΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από τη συλλογή του Γάλλου ΣΑΝΤΙΖΟΝ)

Τα τέλη του δεκάτου έβδομου αιώνας, όταν εισήχθησαν στην Τουρκία τα πρώτα ρολόγια, ο σουλτάνος που θάσλευε εκείνο τον καιρό, θάριαταν να μετράη τις ώρες και τα λεπτά.

Ένα άπόγευμα, λοιπόν, που οι Όθωμανοί γιόρταζαν, με νηστείες, τη μεγάλη γιορτή του Ραμαζανιού, ο σουλτάνος ξύπνησε, κι' επειδή δεν ήξερε αν ήταν ώρα να φάη (γιατί το φαγητό, τον καιρό του Ραμαζανιού, επιτρέπεται μονάχα μετά τη δύση του ήλιου), φώναξε τον άρχιμεταρχα του και τον ρώτησε:

— Τι ώρα είναι, Άχμέτ;
— Ό,τι ώρα θέλει ή Μεγαλειότητά σας! άπάντησε ο Άχμέτ, συνηθισμένος να κολακεύη τον σουλτάνο.

Μία μέρα, ο μεγάλος θεζύρης Μουσταφάς, περπατώντας στους δρόμους της Σταμπούλ, άπάντησε κάποιον νέο, που φαινόταν έξαιρετικά θλιμμένος κι' άπαρηγόρητος.

— Τι έχεις, παιδί μου κ' είσαι λυπημένος; τον ρώτησε ο θεζύρης.

Τότε ο νέος του είπε, ότι στη Σταμπούλ, είχε πέσει μεγάλη επιδημία χολέρας, ότι είχε πεθάνει ο γέρος ο πατερας του κι' ότι ο νεκροθάφτης δεν τον έθαψε, αν δεν τουδινε πρώτα ένα ποσό, που ο νέος δεν τό είχε.

—Και πόσα σου γυρεύει, παιδί μου; ξαναείπε ο θεζύρης.

— Σαραντά γρόσια, άφέντη μου...

— Νά, πάρε όγδόντα και πάμε να θάψης τον πατέρα σου...

Όταν έφθασαν στο κοιμητήριο, ο θεζύρης φώναξε τον νεκροθάφτη, του μέτρησε τα όγδόντα γρόσια και του παράγγειλε ν' άνοίξη δυο λάκκους.

— Για ποιόν είν' ο άλλος λάκκος; ρώτησε ο νεκροθάφτης, ο όποιος δεν έβλεπε παρά μονάχα έναν πεθαμένο...

— Ο άλλος λάκκος, είπε ο θεζύρης, είναι για την άφεντιά σου, για να μη θροβούν, μία μέρα, τα παιδιά σου, στην ίδια θέση με το φτωχό αυτό παιδί, που δεν μπορούσε να θάψη τον πατέρα του, και κινδύνευε να τον δει να τον τρώνε τα κοράκια, έξ αιτίας της άισχροκερδίας σου.

Και χωρίς να χάση καιρό, έδωσε διαταγή να πλαγιάσουν με το στανά, τον νεκροθάφτη, στον δεύτερο λάκκο και να τον θάψουν μέσα ζωντανό...

»Ένα θράδυ, ένας χόντζας (που δεν ήταν άλλος άπ' τον περίφημο και λαοφιλή Ναορεντίν χόντζα) καθώς περπατούσε μέσα στο περιβόλι του και πέρασε δίπλα στο πηγάδι, είδε το φεγγάρι που καθρεφτιζόταν στο νερό.

— Πώς τα κατάφερε το φεγγάρι κι' έπεσε μέσ' στο πηγάδι μου; ... σκέφθηκε κατάπληκτος ο χόντζας.

»Έτρεξε τότε στίτι του, έφερ' ένα σχοινί κι' έναν κουβά, έρριξε τον κουβά μέσα στο πηγάδι κι' άρχισε ν' άδειάζη το νερό, για να βγάλη από μέσα το φεγγάρι!... "Αδειάζει κι' άδειάζει νερό, χώνοντας κάθε φορά και το χέρι του μέσα στον κουβά, μην τυχόν και πιάση τό... φεγγάρι, μ' το κακό του.

Ξαφνικά, έπειτα από πολλά τραθήγματα, ένδ πολεμούσε πάλι ν' άνεβάση τον κουβά, το σχοινί έσπασε ξαφνικά κι' ο χόντζας θρέθηκε άνασκελα στο χώμα...

Στη στάσι αυτή όμως, είδε το φεγγάρι να θρίσκειται, όπως πάντοτε, στον ούρανό, και φώναξε ίκανοποιημένος:

— Ουφ!... "Εφτυσα αίμα, αλλά τα κατάφερα: Το φεγγάρι πάλι θρίσκειται στη θέση του!...

κλειδαριά της, ένδ σεις είσατε κοντά στον φίλο σας τον ψευτο-Μάρμπουρι, για να του σώσετε τη ζωή που κινδύνευε διήθεν.

— Θα δώσω τα διαμάντια στην Τράπεζα της Αγγλίας! έκανε ο συνταγματάρχης Φόρτεσκίου, σκούβοντας το κεφάλι του. "Εχετε δικηο. "Εχετε μεγάλο δικηο... Φτηνά τη γλώττωσα αυτή τη φορά. ΕΝΤΙΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗ ΒΡΑΖΙΛΙΑ

ΧΡΥΣΑΦΙ ΚΑΙ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΕΛΔΟΡΑΔΟ

Ένα συναρπαστικό «ρεπορτάζ» του Γάλλου δημοσιογράφου Ζάν Ζεράρ Φλερύ. Πώς έγινε σήμερα το Ελδοράδο. Επί τα ίχνη του Φόουσετ. Το χρυσάφι του Μάττο-Γκρόσσο. Η χώρα των άδαμάντων. Ο άγραφος ποινικός κώδιξ των τυχοδιωκτών, κλπ. κλπ.

Το Μάττο - Γκρόσσο είναι μία από τις πιο άγριες τις πιο επικίνδυνες και τις πιο παράξενες περιοχές της Βραζιλίας.

Σ' αυτά τα άφιλόξενα μέρη, μακριά θέβαια από τις μικρές πόλεις, ζούν μυστηριώδεις φυλές 'Ινδών, που είναι άπογονοί των παλαιών 'Ινκας και που νοιώθουν άποσπασμένοι από τις πράξεις των ξένων. Ένα παράδειγμα σχετικώς είναι ή τραγική έξαφάνισι του περιφήμου έξερευνητού Φόουσετ σ' αυτά ακριβώς τα άγρια μέρη.

Στο Μάττο - Γκρόσσο, στη μικρή πόλι που έχει το ίδιο όνομα της περιοχής, υπάρχει ένα πανδοχείο, από το όποιο έχουν περάσει κατά την τελευταία είκοσαετία οι μεγάλοι τυχοδιώκτες του κόσμου. Σ' αυτό άλλως τε το πανδοχείο έμεινε για λίγον καιρό και ο άτυχος Φόουσετ.

Περικότ είναι να προσθέσω ότι, όπως αυτός, έτσι κι' ό άλλος, έπέρασαν από έδω, έξαφανίσθηκαν μ' ένα μυστηριώδη και άνεξήγητο πάντοτε τρόπο.

Το πανδοχείο, που έχει τον υπερβολικό τίτλο «Πανσιόν Γκάμα», έχει ένα πάτωμα, με μία στέγη γεμάτη χαλαράδες άπ' όπου περνάει ο ήλιος κ' ή θροχή και μερικά

«Επιναν νέκταρ μέσα σε χρυσά κύπελλα!...»

Βρισκόμουν στην πόλι του χρυσού, στην καρδιά του 'Ελδοράδο! Οι πειραταί, οι όποιοι στις αρχές του ΧVIII αιώνα, έβρυσαν αυτήν την πόλι του Μάττο - Γκρόσσο, έβγαλαν από το έδαφος — χωρίς να σκάσουν πού θαθειά από ένα μέτρο — έξη τόννους χρυσού, μέσα σ' ένα μήνα! "Επειτα, οι πρώτοι τυχοδιώκτες, οι «μπαντερίερ», που έφτασαν σ' αυτήν την παράξενη περιοχή, εύρισκαν ψήγματα χρυσά κάτω από τα πέταλα των άλόγων τους. Πολλοί άπό αυτούς περνούσαν τότε μαγευτικές ημέρες, κι' όπως έλεγαν όταν γύριζαν στην Εύρωπη, «έπιναν νέκταρ μέσα σε χρυσά κύπελλα...»

Η ιστορία ωστόσο της περιοχής της είνε γεμάτη από φόνους από μυστηριώδεις έξαφανίσεις και από ήρωικά κατορθώματα. Κυττάζοντας τα πράσινα περά του Ρίο Κουγιαμπά, συλλογίζομουν τις πρόγες που ήταν κατάφορτες από χρυσάφι και που κατέβαιναν άλλοτε, από δώ προς την Κορούμπα και το Σάο Πάουλο. "Από τότε πέρα τραβούσαν για τη Λισσαβώνα. Μά πόσοι από τους τυχοδιώκτες αυτούς που είχαν συγκεντρώσει άφθονο χρυσάφι δεν έπεσαν στις άναριθμητες ένέδρες που τους έστησαν οι 'Ινδοί και δεν έθαψαν με το αίμα τους τα νερά του

Κουγιαμπά.

Τριγυρίζοντας λοιπόν στους παλιούς δρόμους του Μάττο - Γκρόσσο, άναζητούσα τα ίχνη αυτού του μυθικού πλούτου του 'Ελδοράδο, μη θλέποντας τίποτε άλλο παρά γιγαντιαίες άράχνες, στους μισογκρεμισμένους τοίχους των σπιτιών, να με κυττάζουν με τα μικρά κόκκινα και σκληρά μάτια τους.

Σε λίγο, έξω από την πόλι, στάθηκα σε μία «χαθιέντα» σ' ένα χάνι, για να πιω κάτι. Ένας μίγας, στο κατόφλι, κάνιζε ένα παράξενο, τσιγάρο, που είχε για τσιγαρόχαρτο ένα λεπτό φύλλο καλαμποκιού.

— Έδω θα έχετε ύπεροχα φρούτα... του είπα. Τι εύλογημένος τόπος! "Εχετε μπανάνες, άνανάδες;

— Μπα! έκανε. Δεν υπάρχουν.

— Μά πως; Ούτε χόρτα;

— Ούτε!...

— Δεν έχετε δημητριακούς καρπούς;

— Τίποτε! Έδω δεν φυτρώνει τίποτε!... Καί έξέρετε, γιατί; Απλούστατα, γιατί είναι παντού αυτό το καταραμένο χρυσάφι! Όλα τα χωράφια είναι άγονα!...

Πρώτη φορά στη ζωή μου άκουσα έναν άνθρωπο να μιλά με τέτοια περιρρήνησι για το χρυσάφι!

Και δεν ήταν ο μόνος. Ένας Γάλλος μηχανικός που είνε έγκατεστημένος από χρόνια στην Κουγιαμπά, μού έλεγε τό μεσημέρι που τρώγαμε μαζί:

— Α! Δεν υπορείτε να φαντασθήτε τί πλούτη θα έβγαιναν από αυτή τη χώρα, αν δεν υπήρχε αυτό το καταραμένο μέταλλο, το χρυσάφι!... Όλη ή φτώχεια του Μάττο - Γκρόσσο προέχεται από αυτή τη συμφορά: από το χρυσάφι! Είναι παντού, όπου μπορείτε να φαντασθήτε, ακόμα και μέσα στη σκάνη του δρόμου... Για προσπαθήστε να πείσετε έναν άνδρα να σκάψη τον κήπο σας ή μια γυναίκα να υπάλωση τις κατόες σας. Ξέρετε τί θα σ' άπάντηση: «Δεν έχω άνάγκη από τα λεπτά σας! Μπορώ να πάω ως το ποτάμι και να ξεπλύνω λίγο ήν άμμο. Θα βρω μία άρκετη ποσότητα χρυσόκοινης, θα την πουλήσω και θα ξησω...»

Κι' αυτό ήταν αλήθεια. Είδα πολλούς από τους κατοίκους του Μάττο - Γκρόσσο να συζητούν άτελείωτα μπροστά στα σπίτια τους για τις πιθανότητες της ανακαλύψεως μιας φλέβας χρυσού και για τον τρόπο με τον όποιο θα έβγαδαν από τα άμύθητα πλούτη, ώστε έχονούσαν να κατέβουν στο ποτάμι για να θραυν λίγα ψήγματα και πηγαιναν έτσι να κοιμηθούν νηστικοί!...

Κατά την άπίλησί μου, μία λίγη μεθοδική έκμετάλλευσι, θα μπορούσε ν' άποφέρει όλόκληρους τόννους χρυσού! Μά κανείς σήμερα δεν ενδιαφέρεται σοβαρά για το χρυσόφορο αυτό έδαφος της Κουγιαμπά. Όλος ο κόσμος τώρα πηγαίνει να βρή... διαμάντια. Κι' έτσι, ή δουλειά που έκαναν άλλοτε οι χρυσόθηρες που έπλεναν μ' ένα πηγάδι την άμμο του ποταμού, έγινε τώρα το παιχνίδι και ή διασκέδασι των παιδιών του Μάττο - Γκρόσσο. Όλα τα παιδιά, με μία παλιά κατασρόλα στο χέρι, τριγυρίζουν στις όχθες του

χε δώσει ο αρχηγός του.

"Όταν ή ώρα σήμανε ξένη, μαζέψτε τα χαρτιά του και πηγε και τάρκωσε κάτω απ' το στρώμα του. Κατόπιν ταχτοποίησε, σ' ένα μικρό τραπέζι, το γάλα, τα παξιμάδια και τὰ ψωμάκια της μητέρας του. "Έκανε δλ' αυτά τὰ πράγματα σωπηλά, γλυστρώνοντας με το άθόρυβο θήμα του, και ρίχνοντας πού και πού μιά ματιά στην κοιμισμένη, της οποίας τὰ χαρακτηριστικά, και στον ύπνο της ακόμα, διατηρούσαν μιά έκφραση σκληρότητας.

Σε μιά στιγμή, ο Νταβιντό στάθηκε ακίνητος μπροστά της.

Γιατί λοιπόν δεν τον αγαπούσε ;...

"Η ώρα σήμανε εξήμιση... "Ο αστυνομικός έσκυψε για να φιλήσει τη μητέρα του, μιά η κοιμισμένη έκανε μιά κίνηση προς τα πίσω, άκούσια χωρίς άλλο. Φίλησε την άκρη του σεντονιού, διευθύνθηκε προς την πόρτα, την άνοιξε και θγήκε έξω.

Μόλις ή πόρτα έκλεισε πίσω του, ή κ. Νταβιντό, απότομα, άνοιξε τὰ μάτια της. Κάτω απ' τὰ πυκνά και γκρίζα βλέφαρά της το θλέμμα της ήταν πιδ μοθηρό, πιδ γεμάτο μίσος απ' δι, συνήθως και το κρατούσε επίμονα καρφωμένο στην πόρτα από την οποία ο γυιός της είχε έξαφανισθή. "Αφογκράστηκε και σε λίγο, άκουσε και την έξωπορτα να κλείνει.

Τότε άνωρθώθηκε στους άγκωνες της και προσπάθησε να σηκωθεί. Τὰ άγρια μαλλιά της έβγαίνουν σε μπούκλες ζπο το μαντήλι που τὰ τούλιγε.

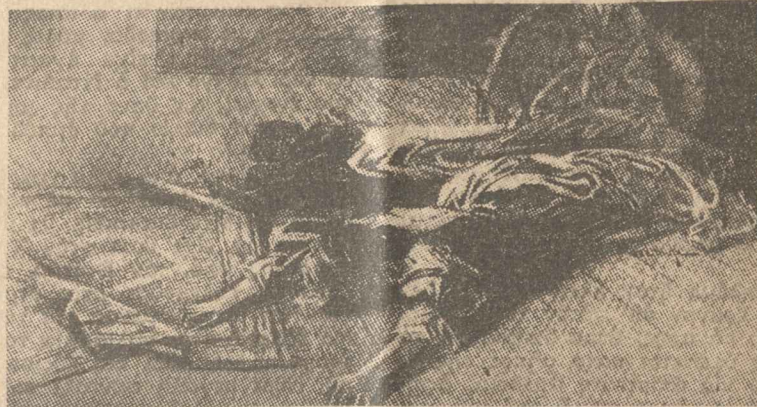
— Θα σηκωθώ, ψιθύρισε.

Μά, αυτή τη φορά, ύπακούοντας σε μιά σκέψη της, έβλησε να έπωφεληθή της μοναξιάς της για να δράση. Τὰ πόδια της άρνήθηκαν να την ύπακούσουν και γαντζώθηκε στα σεντόνια για να στριφογυρίσει και ν' άκουμπήσει τὰ πόδια της καταγής.

"Έχασε την ισορροπία της κι' έπεσε πάλι. Μά μ' αυτήν την κίνηση τὰ χέρια της συνάντησαν το τραπέζακι που ο γυιός της είχε θέσει πλάι στο κρεβάτι της και που έπεσε κάτω με πάταγο.

"Άκούστηκε ο θόρυβος στο πλαινό διαμέρισμα και σε λίγο ή πόρτα άνοιξε και ή "Αλιζ παρουσιάστηκε.

— Τι σάς συμβαίνει λοιπόν, κυρία Νταβιντό; ρώτησε.

Ο κηπουρός είδε δυο πτώματα κάτω στο πάτωμα.

Πώς ή "Αλιζ μετά το τραγικό τέλος της κομησης ντέ Βερσάν είχε κατορθώσει να φύγει απ' την έπαυλη του Ντεγύ ; Ούτε ή ίδια δεν το ήξερε.

"Ο κλονισμός της ήταν τόσο τρομερός, τόσο δυνατός—δμοιος μ' ένα χτύπημα σφυριού στο κρανίο—ώστε δεν άντελήφθη τίποτε.

Μέσα στο ξετρέλλαμα της φρίκης της, είχε ριχθί προς τὰ πίσω, μη έχοντας άλλη σκέψη παρά να φύγει, να σωθί απ' αυτόν τον φριχτό έφιάλτη.

Είχε ξαναθρεθί στην είσοδο της θίλλας, είχε ματώσει τὰ νύχια της στην κλειδωνιά για ν' άνοιξη την πόρτα πιδ γρήγορα, είχε περιπλανηθί σαν τρελλή στον κήπο, μη μπορώντας να ξαναθρή τον δρόμο της, σκοντάφτοντας, πέφτοντας κάτω, για να ξανασηκωθεί και να ξαναπέσει...

Και όταν τέλος θρέθηκε στο δρόμο, στο σκοτάδι, στην τρομαχτική και θαθεία μοναξιά, ξανάρχισε να τρέχει, οδηγούμενη μόνο από το ένστικτό της προς το Παρίσι.

"Ήταν τρείς περασμένες, όταν θρέθηκε στη γωνία της οδοϋ Μπών. Είχε περιπλανηθί επί πολλή ώρα γύρω απ' το σπίτι της χωρίς να το άναγνωρίζη... Κι' έπειτα... έπειτα είχε φοθηθί, είχε φοθηθί γιατί θρέθηκε μόνη, είχε φοθηθί να ξαναβίη τον σύζυγό της, είχε φοθηθί κάποιον άγνωστο που πέρασε κοντά της, πλάι στον τοίχο, είχε φοθηθί τον άκίνητο ούρανό και την κοιμισμένη πόλι, το όνειρο και την πραγματικότητα. "Όλα την έκαναν να τρέμη.

Στὰ παράθυρα της δεν ύπήρχε φώς. Στὰ παράθυρα των γειτόνων της μόλις διακρινόταν ή λάμψη ενός καντηλιού. Τί γαλήνη που ήταν!... Τί ώραία που θα ήταν να μαζευτή

μέσα στο σπίτι της, όπως χθές, όπως άλλοτε !... Μά αυτή ή ώρα που σήμανε, ήταν το τέλος του παρελθόντος, ήταν ή αρχή ενός μέλλοντος πενθίμου, τρομερού...

"Έπρεπε άστόσο να ξαναγυρίσει στο σπίτι της. Και τὸ άποφάσισε...

Στη σκοτεινή σκάλα, ή "Αλιζ στάθηκε μιά στιγμή...

Θεέ μου!... "Αν είχε γελαστή, αν είχε κάνει λάθος στο πρόσωπο... "Αν ξανάθρισε μέσα το σύζυγό της να την περιμένη άνήσυχος για την άπουσία της... Τί εύτυχία !... Τί χαρά...!

Μά το σπίτι της ήταν άδειανό... "Ανίκανη να λογικευθί, κάνοντας μηχανικά τὰ πιδ από πράγματα, ή "Αλιζ γδύθηκε.

"Έπειτα, αντί να πλαγιάσει, πήγε και στάθηκε πίσω απ' το παράθυρο, κυττάζοντας άνάμεσα απ' τις γυλίες, με τὰ μάτια της προσηλωμένα στο κιτρινωπό φώς που έρχινη το φανάρι στο πεζοδρόμιο.

"Αν και ήταν κατατασκειμένη, δεν ένοιωθε την κούρασή της. "Όλη της ή σκέψη κι' όλη της ή ζωή, συγκεντρώταν στην επιθυμία—τι τρόμος!— να τον ξαναβί !...

Στεις πέντε ή ώρα διέκρινε τη σιλουέττα του. Ξεχώριζε μεγάλη και καθαρή στη σκιά του δρόμου. Πήγαινε γρήγορα, τόσο γρήγορα, ώστε τον μάντεψε μάλλον παρά τον άναγνώρισε και φοθήθηκε πώς δεν θα πρόφτανε να πλαγιάσει στο κρεβάτι της για να μνή είνε εκεί, όταν εκείνος θάμπαινε μέσα.

Τρύπωσε στο κρεβάτι της, αφήνοντας άνοιχτή την πόρτα που έπικοινωνούσε με το πρώτο δωμάτιο. Σημείωσε δλους τούς θορύβους κάτω: τον πάταγο της θαρείας έξωπορτας που την έσπρωξε

με δύναμη κι' έπειτα τον τασκισμένο ήχο των θημάτων του που της φάνηκε άτελειώτη.

Στο κεφάλόσκαλο έβινη μιά διακοπή του θορύβου των θημάτων του που της φάνηκε άτελειώτη.

Τέλος, μπήκε μέσα κι' έσπρωξε το σύρτη πίσω του με μιά απότομη κίνηση. Μά δεν προχωρούσε... Τί έκανε ; Δεν μπορούσε να τον δι, γιατί είχε άκουμπήσει στην πόρτα μ' όλο του το θάρρος, λαχανιασμένος, με τὰ χαρακτηριστικά άλλωωμένα, άφογκραζόμενος μέσα στη φοθερή άγωνία που τον άκολουθούσε εσπώσ.

"Η γαλήνη που άπλωνόταν γύρω του τον καθού-

χασε κάπως. Περπατώντας άνάλαφρα, πατώντας στις μύτες των ποδιών του, χωρίς φώς, ή "Αλιζ τον άκουσε να πησιάζη, έπειτα να πηγαίνει να ξεπλώνεται σ' ένα μεγάλο κανάπε στην άκρη του δωματίου.

"Η "Αλιζ δεν κουνιόταν πεία. "Άκουγε την άνάσα του, που, κομμένη στην αρχή, ξανάπαιρνε τώρα την κανονικότητά της.

"Αποκοιμήθηκε γρήγορα, συντριμμένος απ' την κούραση και σε λίγο έκλεισε κι' εκείνη τὰ μάτια της, έχοντας την παραίτησή, μέσα στον ύπνο της, ότι ο σύζυγός της θρισκόταν εκεί από χθές το θράδυ κι' ότι δεν την είχε έγκαταλείψει.

"Όταν ή "Αλιζ ξύπνησε, ο Κλαιράκ ήταν κιόλας όρθιος. Πηγαίνονερχόταν μέσα στο μικρό διαμέρισμα άθόρυβα και, καθώς την άκουσε να ξυπνάη, πήγε προς αυτήν χαμωγελαστός και τη φίλησε.

"Εκείνη δεν άνατρίχιασε καθόλου. Σπρίχθηκε άπάνω του και τον έκύτταξε, χωρίς να μιλάη, στα μάτια.

Τής μιλούσε έλευθερα, χωρίς διαταγή, χωρίς τρεμούλιασμα στη φωνή του, πιδ άνετα από άλλοτε και καθώς ντυνόταν, για να θυγί έξω της είπε εγκάρδια πώς θα ξαναγυρίζε νωρίς. "Έξ άλλου—έπρόθεσε—ή θέσις τους θα θελτιωνόταν πολύ γρήγορα. Είχε μεγάλες έλπίδες, γιατί είχε παρουσιάσει μιά επικερδής υπόθεσις που θα πετύχαινε.

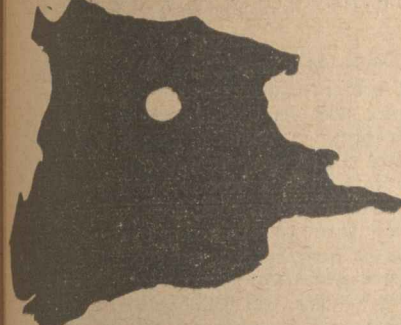
"Η "Αλιζ τον είδε να φεύγει σαν σε όνειρο. "Όσο ήταν κοντά της, δεν ήθελε να λογικευθί, δεν θυμώταν τίποτε, παρά μόνον ότι την κύτταζε, της μιλούσε, της χαμωγελούσε. (Ακολουθεί)

ΤΗ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

Η ΕΣΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Βλέπετε το λευκό σημάδι που είνε στη μέση του μαύρου σχεδίου της

εικόνας μας ; Ξεκινώντας απ' αυτό χαράχτε έφτά εύθειες γραμμές που να φτάνουν ως τις άκρες του σχεδίου.

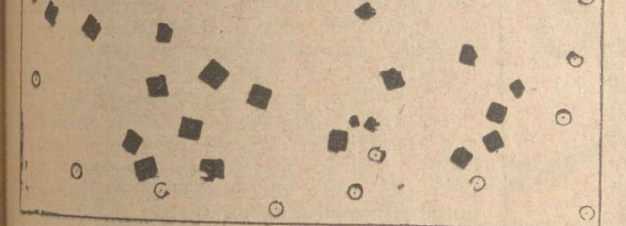
Κόβετε κατόπιν τὰ έφτά τμήματα που θα σχηματισθούν έτσι τὰ προσαρμόζετε κατάλληλως και αν έχετε χαράξει καλά τις γραμμές κι' έχετε κάνει την όρθή προσαρμογή, θα θρεθίτε

την εικόνα μας παριστάνει ένα σκοπευτήριο με δώδεκα στόχους, που

τα παγνίδι αυτό, άρεκά δύσκολο, εκ πρώτης όψεως, άπαιτεί πρό

τις παριστάνουν οι κύκλοι με το μαύρο σημάδι στη μέση. Μά μεταξύ

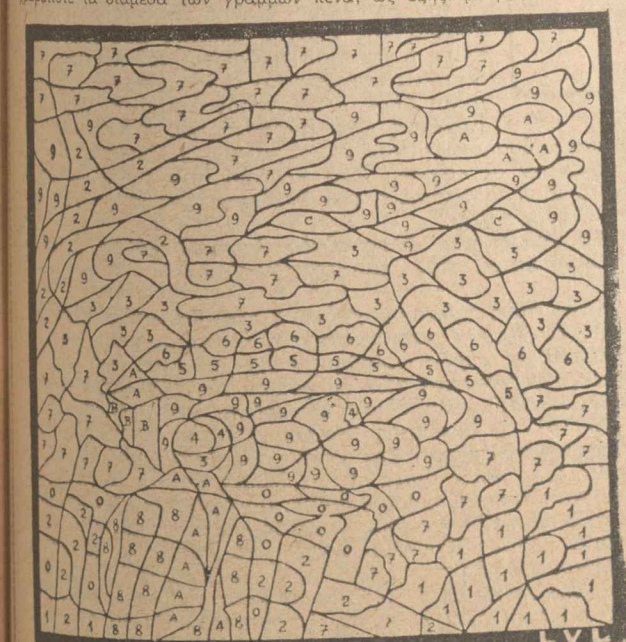
αυτών διαφόρα έμπόδια (που τὰ παριστάνουν τὰ

μαύρα τετράγωνα σημάδια), τὰ όποια τούς κρύβουν. Μπορείτε να έβρετε σε ποιά σημείο πρέπει να σταθί ένας σκοπευτής, ούτως ώστε να μπορεί να πετύχει όλους τούς στόχους, χωρίς να τον έμποδίζουν να τὰ έλέη τα μαύρα έμπόδια ;

ΕΥΚΟΛΗ ΣΩΦΡΑΦΙΚΗ.

"Αν θέλετε να θρήτε τί παριστάνει ή παρακάτω μερδεμένη εικόνα, χρησιμεύει τὰ διάμεσα των γραμμών κενά, ως έξής: με ρόζ άνοιτό, δ-

που δεν υπάρχει αριθμός, με κίτρινο σκούρο, όπου υπάρχει 0, με σκούρο όπου υπάρχει 1, με σκούρο θαύ, όπου υπάρχει 2 και 3, με μαύρο

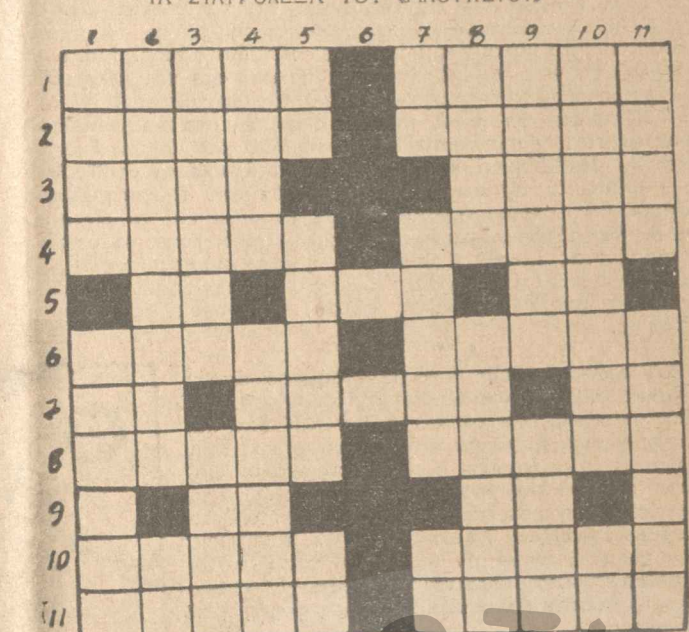
όπου υπάρχει 4, με πράσινο όπου υπάρχει 5, με πράσινο και κίτρινο όπου υπάρχει 6, με πράσινο θαύ, όπου υπάρχει 7, με μπλε θαύ, όπου υπάρχει 8, με μπλε άνοιτό, όπου υπάρχει 9, με γκρίζο, όπου υπάρχει Α, με κόκκινο, όπου υπάρχει Β και με άσπρο, όπου υπάρχει Γ.

"Ετσι θα σχηματίσετε ένα όραίο πίνακα που θα παριστάνη ένα τοπίο με μιά λίμνη.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΥΡΩΝ

"Απλοτάτα, τὰ παράθυρα ήσαν ρομβοειδή και μετερρυθμίσθησαν σε τετράγωνα. "Ετσι ούτε το ύψος, ούτε το πλάτος τους μεγάλωσε.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΩΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Οριζοντίως:

- 1) Πολύτιμη πέτρα. "Ατρίχα.
- 2) Κράτος της Εύρώπης. "Ομηρικός θαυλόπαις.
- 3) "Υψωμα. Πατόν.
- 4) Μέρος του άργαλειού ή άργατών όπλων. Μεγαλόνησος της Πολων.
- 5) Τά σύμφωνα της λέξεως ελογίαι. Πρόθεσις. "Η έήηδον γαλλικά.
- 6) Ναυτική κλίση. Πόλις του Θιβέτ (χενική).
- 7) "Αρβρον. Ψώνι. Τὰ πρώτα γράμματα του "Αττίλα.
- 8) Δεν είνε όνομαστά. "Αρχαία πόλις της Πελοπίας.
- 9) Νότα. Δυό θίσιμα σύμφωνα.
- 10) Περιφερειή. "Όταν είνε πολλοί και θαρείς άνανακτεί ο λαός.
- 11) Ρωσικόν χυδαικικόν όνομα. Λίμνη της "Αφρικής.

Καθέτως:

- 1) Δρόμος. Τὸ όνομα του δεν εύνόκει άνάστασιν μετά τον θάνατο.
- 2) Βρίσκεται κοντά στη θάλασσα. "Οματικόν.
- 3) Ρήμα που χρησιμοποιείται, προκειμένου για πόρτες, παράθυρα κλπ. Καρφέ.
- 4) Μέγας μουσικοσυνθέτης. "Η κάποιος ευρωπαϊκής πρωτεύουσας.
- 5) "Ανθ. Πόλις της Μ. "Ασίας. Σύνδεσμος.
- 6) Δυό σύμφωνά απ' τη λέξη σπατάλος. Τὸ κόννημα στην τρακκία. Δυό γράμματα απ' τη λέξη φάτα.
- 7) Πρόθεσις. "Ανάστασις.
- 8) "Ενας απ' τους τρείς Σωματοφύλακας. "Ενδοξη νήσος.
- 9) "Άγιος του Δεκεμβρίου. "Αναφορική άπάντησις.
- 10) "Ηπειρος. Βυρλόν απ' τὰ στόχια.
- 11) "Αλφάβητο.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΩΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως:

- 1) ΔΑΣΟΣ—ΣΚΑΛΙ, 2) ΑΓΑΣ—ΑΡΙΑ, 3) ΦΙΞ—ΠΟΥΛΑΣ, 4) ΝΑ—ΠΑΣΑΣ—ΝΟ, 5) ΒΑΝ—ΚΩΣ, 6) ΠΑΡΑΦΩΝΙΑ, 7) ΧΑΜ—ΝΕΑ, 8) ΟΑ—ΤΑΞΙΣ—ΚΕ, 9) ΜΙΑΝΣΙΑ—ΦΟΣ, 10) ΑΜΑΝ—ΝΟΡΑ, 11) ΣΛΕΩΝ—ΙΑΝΟΣ.
- Καθέτως:
- 1) ΔΑΦΝΗ—ΘΩΜΑΣ, 2) ΑΓΙΑ—ΛΙΜΑ, 3) ΣΑΣ—ΒΑΧ—ΛΑΣ, 4) ΟΞ—ΠΑΡΑΤΗΡ, 5) ΠΑΝΑΜΑΣ, 6) ΦΟΣ—ΣΙΚ, 7) ΑΛΚΩΝΙΑ, 8) ΚΑΥΣΩΝΕΣ—ΝΑ, 9) ΑΡΑ—ΣΙΑ—ΦΟΝ, 10) ΛΙΑΝ—ΚΟΡΟ, 11) ΙΑΣΩΝ—ΤΕΑΣ.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η πρώτη λοταρία στα χωριάτικα πανηγύρια. Το τυχερό τετράδιο και η βελόνα. Τι γινόταν στη Γένουα. Πολλά βάζετε πολλά παίρνετε! Το πάθημα ενός τυχερού. Πώς κέρδισε... βουνά χρυσού χωρίς να πάρη λεφτό. Στη φυλακή δ... μάγος!... Τά λαχεία στη Γαλλία κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Τα λαχεία δλοι τα γνωρίζουμε, δλοι τα έχουμε αγοράσει και για ένα διάστημα σπνρίζουμε επάνω σ' αυτά όλα τα μελλοντικά σχέδια μας και τις ελπίδες μας. Πλάθουμε του κόσμου τα όνειρα και γινόμαστε πλούσιοι, έστω και με τη φαντασία μας μονάχα. Έκείνο όμως που δεν γνωρίζουμε είναι η ιστορία των λαχείων. Πολλοί θα φαντάζονται ότι τα λαχεία είναι εφευρέσεις των τελευταίων χρόνων, όπως π. χ. τα χαρτονομίσματα, κάνουν όμως πολύ μεγάλο λάθος. Γιατί το λαχείο είναι ένα τυχερό παιχνίδι παλαιότατο και μπορούμε να πούμε πως χρονολογείται από την αρχαιότητα.

Και πρώτα απ' όλα, καθώς ξέρουμε, υπάρχουν δυο είδων λαχεία. Έκείνα στα οποία θαγίνει στο «λότο» ένα ορισμένο αντικείμενο και μοιράζονται ωριμένοι αριθμοί της αξίας εν τώ συνόλω, ποιος δε από τους αριθμούς αυτούς θγί στην κλήρωσι αυτός κερδίζει και το αντικείμενο. Και το άλλο λαχείο, το χρηματικό, κατά το οποίο αγοράζοντας κανείς ένα λαχνό ή ένα κλάσμα λαχνού, έχει την ελπίδα να κερδίση ένα χρηματικό ποσό, μεγάλο ή μικρό, αναλόγως με τη σειρά, στην οποία θα έρθη ο αριθμός.

Τα πρώτα λαχεία, που και σήμερα ακόμη γίνονται συχνότατα, ιδίως για φιλανθρωπικούς σκοπούς, είναι τα πιο παλιά απ' όλα και φαίνεται πως ήταν σε χρήση ακόμη και στην αρχαιότητα, σύμφωνα μ' όσα αναφέρουν διάφοροι αρχαίοι συγγραφείς. Στον μεσαίωνα τα λαχεία έδιναν και έπαιρναν και μάλιστα η διάφορες ύπαιθριες λοταρίες στα πανηγύρια των χωριών, όπου οι διάφοροι τσαρλατάνοι εκμεταλλεύονταν έλεεινά τους άφελεις χωριάτες. Το σύστημα τις περισσότερες φορές ήταν απλούστατο:

Κάθε οργανωτής λαχείου είχε ένα μεγάλο τετράδιο. Σ' αυτό, σ' άλλες σελίδες ήταν γραμμένα με την σειρά τα διάφορα αντικείμενα που μπορούσε κανείς να κερδίση (κοσμήματα, διάφορα μικροπράγματα, είδη άτομικής χρήσεως κλπ.)

Άλλες σελίδες όμως ήταν έντελως άγραφες και αυτές ήταν φυσικά ή περισσότερες. Όποιος λοιπόν ήθελε να λάβη μέρος στη λοταρία και να δοκιμάση την τύχη του, έδινε μερικές πενταροδεκάρες στον τσαρλατάνο και έπειτα έχωνε μία βελόνα μέσα στο κλειστό τετράδιο. Αν η βελόνα του έπεφτε σε μία σελίδα, όπου ήταν γραμμένο κανένα από τα κέρδη του λαχείου, τότε το έπαιρνε, τις περισσότερες όμως φορές η βελόνα έπεφτε στις άγραφες σελίδες και έτσι τα λεπτά έπληγαν χαμένα.

Άλλοτε πάλι, γινότουσαν λοταρίες, όπου τα κέρδη ήταν χρηματικά ποσά, μικρά ή μεγάλα. Κατά τον δέκατον έκτο αιώνα, στην Ιταλία, και μάλιστα τη Γένουα, έγινε το πρώτο λαχείο που το σύστημά του ήταν κάπως σχετικό με τα σύγχρονα συστήματα. Έβαζαν δηλαδή σε μία κληρωτίδα ένενήντα λαχνούς, αριθμημένους από το 1 ως το 90 και ένα όρφανό παιδάκι, με δεμένα τα μάτια και γαντοφορεμένα χέρια, έβγαζε τους λαχνούς. Όσο περισσότερους αριθμούς αγοράζε κανείς τόσο μεγαλύτερα ποσά είχε την ελπίδα να κερδίση, γιατί αν έβγαυε μία φορά, ο αριθμός του από την κληρωτίδα κέρδιζε δεκαπέντε φορές τα χρήματα που είχεβάλει. Αν είχε αγοράσει δυο λαχνούς και έβγαυαν και οι δυο, τότε κέρδιζε 270 φορές τα χρήματα που είχεβάλει. Αν είχε τρεις λαχνούς και έβγαυαν και οι τρεις τότε κέρδιζε 5.200 φορές τα χρήματα του. Παραπάνω δεν πήγαινε το πράγμα γιατί αλλιώς οι οργανωτές του λαχείου θα κινδύνευαν να θγούν ζημιωμένοι.

Στην αρχή, όταν πρωτοοργανώθηκε το λαχείο, δεν είχε ληφθή αυτή η πρόνοια και έτυχε κάποιος τυχερός να αγοράση πέντε λαχεία και να θγούν και οι πέντε αριθμοί του από την κληρωτίδα. Έννοείται πως κι' όλο το χρυσάφι της πόλεως εάν έμάζευαν, δεν θα ήταν δυνατόν να του πληρώσουν το ίλιγγιώδες ποσό, που είχε κερδίσει και τότε η Δημοκρατία της Γένουας έθεσε ένα εξυπνάδατο μέσον για να θγί από τη δύσκολη θέση: δήλωσε πως ο τυχερός του λαχείου ήταν μάγος και πέτυχε να θγούν τα νούμερά του... με διαβολική συνεργεία! Έτσι όχι μόνον δεν του πλήρωνε τίποτε του κακομοιρή, αλλά τον έριχνε και στη φυλακή.

Έννοείται πως αυτά γίνονταν στον 16ον αιώνα, δηλαδή μέσα στο σκότος του Μεσαίωνα. Το 1569 όμως, έγινε ένα επίσημο κρατικό λαχείο, στο Λονδίνο, που το περιουσία του διετέθη για τη συντήρησι των λυμένων. Επίσης το 1572 οργανώθηκε ένα λαχείο στο Παρίσι και με τα χρήματα που μαζεύτηκανπρωϊκότατον αρκετά όρφανά κορίτσια.

Τα λαχεία είχαν πάντοτε μεγάλη επιτυχία στη Γαλλία. Τον 17ον αιώνα τα λαχεία που είχαν ξεχασθή στο μεταξύ,

έγιναν πάλι πολύ της μόδας. Το 1644, η μαρκησία ντε Ραμπουίγιε, η σύζυγος του Γαλλικού αυτοκράτορα που μάζεγε τακτικά στα σαλόνια της όλους τους διανοούμενους της εποχής, υπέβαλε μία αναφορά στον βασιλέα Λουδοβίκο ΙΔ' και τον παρακάλεσε να της επιτρέψη να οργανώση μία λοταρία προς όφελός της, γιατί καθώς φαίνεται θρισκόταν σε οικονομικές στενοχώριες αρκετά μεγάλες. Η άδεια έδόθηκε και τα λαχεία πουλήθηκαν σ' όλους, όσοι σύχναζαν στα σαλόνια της μαρκησίας, μοιράστηκαν όμως και στα καταστήματα καθώς και στη βασιλική αυλή. Φαίνεται δε πως η λοταρία αυτή είχε αρκετή επιτυχία, γιατί το 1668 η επιχειρηματική μαρκησία οργάνωσε και μία δεύτερη.

Και στην ίδια όμως τη βασιλική αυλή γίνονταν λοταρίες και μάλιστα αρκετά συχνά. Η μεγαλύτερη οργανώθηκε το 1681 από την κυρία ντε Μοντεσπάρ, την διάσημη ευνοούμενη του βασιλέως 'Ηλίου. Μία μεγάλη χαλκογραφία της εποχής εκείνης μας δείχνει πως έγινε η επίσημη κλήρωσις του λαχείου. Γύρω από ένα παμμέγιστο τραπέζι ήταν συγκεντρωμένοι δλοι οι ανώτεροι τίτλοχοι της Αυλής. Κάθενας είχε μπροστά του ένα κέρκι' ένα κομμάτι θουλοκέρκι για να σφραγίση τα κουτιά, όπου θα κλείνονταν οι λαχνοί. Στο κέντρον του τραπεζιού στεκόταν ο ίδιος ο βασιλέυς και επέθλεπε για να μη γίνη καμία λαθροχειρία.

Και όμως, παρ' όλες αυτές τις προφυλάξεις, ο πρώτος αριθμός έπεσε στον βασιλέα τον ίδιο.

Κατά τους πρώτους χρόνους της Γαλλικής Έπανάστασεως, τα λαχεία καταργήθηκαν, ξαναεβρύθησαν όμως σε λίγο και ως κέρδη ώρίσθηκαν όχι χρήματα πειά, αλλά τα δημομένα χτήματα των διαφόρων ευγενών που είτε είχαν αποκεφαλισθή, είτε είχαν καταφύγει στο έξωτερικό.

Το 1817 ο διάσημος Γάλλος ποιητής Σατωμπριάν έπεισε να πουλήση ένα χτήμα του θγάζοντάς το στη λοταρία. Παρ' όλες όμως τις ρεκλάμες και τις άγγελιας που είχε συντάξει και κυκλοφορήσει μοναχός του, δεν κατάφερε να διαθέση όλους τους λαχνούς και το χτήμα έμεινε άπουλητο. Ο κόσμος είχε πειά θαρεθή τα λαχεία με τα διάφορα αμφίβολα κέρδη τους. Και μόλις ύστερα από έναν αιώνα, όταν ανέλαθαν πειά τα ίδια τα κράτη την διοργάνωσι και την κλήρωσι των λαχείων, ζωήρευσε πάλι το ενδιαφέρον του κοινού και σήμερα τα λαχεία είναι για πολλά κράτη ένα από τα σημαντικότερα έσοδά τους.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σελίς

Η ΜΟΔΑ

Εκτός από τα ταγιέρ πολύ θα φορεθούν έφέτος και τα άναμπλ, τα άποτελούμενα από φόρεμα και πανωφόρι. Το πανωφόρι όμως δεν θα είναι πλέον προβά-κάβ, όπως πέρυσι και προπέρυσι, αλλά δολιχό και θα φθάνη ως κάτω. Έτσι το φόρεμα και το παλτό θα άποτελούν μόνον ένα σύνολο, αλλά θα μπορούν να φορεθούν και χωριστά το καθένα, αναδυόμενα από άλλο επανωφόρι ή φόρεμα.

Τα επανωφόρια γίνονται ίσια, λίγο κλός στην πλάτη με μαλίκια έφαρμυστά και συνήθως ρεγκλάν. Κουμπώνουν ίσια στη μέση και δ γιακάς γυρίζει σε ρεθέρ φοδραρισμένα με ύφασμα σε χρώμα χτυπητό. Δύο μικρές τσέπες τοποθετημένες λοξά συμπληρώνουν το πανωφόρι. Για τα σύνολα τα πιο άπογευματινά τα πανωφόρια γίνονται από λεπτό ντρά ή θελούδο και γαρνίρονται με γούνα.

Το φόρεμα που συνοδεύει το άναμπλ, είναι κομμένο σε γραμμή απλή και ίσια και γαρνίρεται με ντεκούπ. Το ντεκούπ είναι στρογγυλό και κλειστό και γαρνίρεται με μια λουρίδα κεντήματος. Καμιά φορά το άναμπλ άποτελείται από παλτό και φούστα και τότε συνοδεύεται και από μία μπλούζα κομμένη σε πολύ απλό σχέδιο, αλλά σε πρώτης ποιότητας ύφασμα.

Τα ύφασματα που χρησιμοποιούνται κατά προτίμησιν για τα κοστούμια αυτά είναι τα σκωτσέζικα με μεγάλα καρδιά, τα νατί, ή έταμινες, τα ντρά, τα θελούρ ντε λαίλ και για τ' άπογευματινά ή φέλλες, τα θελούδα τραπέ κλπ.

Η μπλούζες που συνοδεύουν τα άναμπλ αυτά έχουν συχνά σχήμα ζιλέ και φθάνουν ως τη μέση, όπου έρχονται έφαρμυστές χάρις σε διάφορα πιετάκια, πένσες κλπ. Γιακάς δεν μπαίνει στα ζιλέ αυτά, που έχουν ντεκούπτε μύτερά, όπως τα άνδρικά και κουμπώνουν έως κάτω με μία ή με δυο σειρές κουμπιών. Τα μαλίκια είναι ίσια και έφαρμυστά από το ίδιο ή από άλλο ύφασμα.

Η καθαυτό μπλούζες έχουν ως επί το πλείστον νομίτη, στον οποίον το κοράκι ένώνεται με σούρες πολλές, ώστε να έργεται πολύ μπόλικο στο στήθος.

Το ντεκούπτε κλείνει με μία γραβάτα, ή ένα ντραπέ, ή ένα ιδιότροπο δέσιμο και αυτό είναι το σημείον όπου δίδεται η μεγαλύτερη προσοχή γιατί αυτό ξεχωρίζει από μέσα από το άνοιγμα του παλτού ή της ζακέττας.

Πολλές μπλούζες γίνονται από θελούδο, κουμπώνουν ως επάνω και καταλήγουν σε δυο μικρά μύτερά ρεθέρ. Η περισσότερες φοριούνται από μέσα από τη φούστα, πολλές όμως έχουν έμπρός μία μικρή στρογγυλή ή μπερμύ μπάσκα. Η άπογευματινές μπλούζες γίνονται από λαμέ, θελούδο ή σατέν το ντεκούπτε τους είναι πολύ κλειστό ή καταλήγει σ' ένα μικρό γιακά ή έχουν ένα νομίτη που σχηματίζει ένα ντραπάρισμα ή ένα δέσιμο στον λαιμό. Συχνά ένα παρόμοιο δέσιμο έμπρός σχηματίζει και η μπάσκα, ή οποία καταλήγει σε δυο μακρές λουρίδες που δένονται και πέφτουν έμπρός ελεύθερες.

Τα μαλίκια και σ' αυτές τις μπλούζες είναι μακριά και έφαρμυστά, αλλά έπίσης συνηθίζονται και τα κοντά, πάνω από τον άγκώνα.

Όσο για τις φούστες, αυτές είναι έντελως ίσιες ή άνοιγουν κάτω με δυο πιέτες θαλμένες δεξιά και άριστερά και γαζωμένες ως τα γόνατα ή με μία διπλή κουφόπιετα θαλμένη πίσω. Κλείνουν στη μέση με μία ζω-

ως Γυναίκα

νη από το ίδιο ύφασμα, γαρνιρισμένη με λαμέ και φαρδύτερη έμπρός από πίσω, έτσι, ώστε να σχηματίζει κορσελέ. Στα πρωινά άναμπλ γαρνίζονται συχνότατα και η φούστες με πιέτες.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
*Οδός Μητροπόλεως 14 α, *Αθήνα

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΕ... Τ' ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Έχετε καλέσει δώδεκα για γεύμα. Σας έρχονται μόνον δέκα. Γρήγορα θγάλτε τα περισσευόμενα σερθίτσια από το τραπέζι, θγάλτε και τις καρέκλες και γεμίστε τα κενά με κανένα θαζάκι με λουλούδια, με άραιότερη τοποθέτησι των διαφόρων συμπληρωμάτων του τραπέζιου κλπ. Π. χ., τοποθετήστε στα κενά τις άλατιέρες, τις δοντογλυφίδες, τα πιατάκια για τις μπουκάλες του κρασιού κλπ.

Έχετε πάντοτε πρόχειρες μερικές πετσέτες του φαγητού επί πλέον, γιατί συχνότατα συμβαίνει να χυθή ένα ποτήρι κρασί, να πέση λίγη σάλτσα επάνω στο τραπέζιόμάνηλο, να πατηθή μία πετσέτα πεσμένη χάμω. Κάθε τέτοια μικροζημία πρέπει να διορθωθή άμέσως και χωρίς φασαρία.

Επίσης έχετε πρόχειρους ένα-δυο ηλεκτρικούς λαμπτήρες και μερικούς κηροστάτες με κεριά. Μπορεί την ώρα του φαγητού να κοπή το ρεύμα και τότε πρέπει να έχετε πρόχειρα κεριά ή να χαλάση μία λάμπα και τότε πρέπει άμέσως να την αντικαταστήσετε.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙΑ ΣΑΣ

Ο άπλούτερος τρόπος για να καθαρίσετε στην έντελεια ένα σφουγγάρι είναι να το αφήσετε επί 24 ώρες να μουσκέψη μέσα σε χυμό λεμονιού.

Βάζετε δηλαδή το σφουγγάρι σε μία λεκανίτσα, στίβετε από πάνω ένα λεμόνι, κατόπιν το κόβετε κι' αυτό σε φέτες και το ρίχνετε στη λεκάνη. Μετά εικοσιτέσσερες ώρες στίβετε το σφουγγάρι, το ρίχνετε στο νερό και το ξαναστίβετε δυο-τρεις φορές.

Μία άλλη μεθοδος που δίνει λαμπρά άποτελέσματα είναι το πλύσιμο με λεμόνι και με γάλα. Μέσα σ' ένα κατό δρόμια θρασμένο γάλα στίβετε μισό λεμόνι, θουτάτε το σφουγγάρι και το ζήντε μία νύχτα. Την επομένη το ξεπλένετε με υπόλικα νερά, το στίβετε και το κρεμάτε για να στεγνώση. Για να καθαρίσετε τα καινούρια σφουγγάρια να στίβετε πρώτα στεγνά με τα χέρια ύστερα τα χτυπάτε με ένα ραβδάκι και αν εξακολουθούν να έχουν άμμο ή άλλες άκαθαρσίες κάνετε μία διάλυσι ύδρο-χλωρικού όξέος (1:6) και μουσκεύετε το σφουγγάρι.

Διάλυσι θα άρχισι να δράη. Όταν πάψη το θράσιμο θγάζετε το σφουγγάρι και το ξεπλένετε καλά.

Προσέξτε μη θάλετε τα χέρια σας μέσα στη διάλυσι.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΣΑΣ

Ποδίτσα για κορίτσια 6-8 ετών. Κλείνει έμπρός με μία σειρά κουμπιά και η ζωνίτσα στερεώνεται με δυο κουμπότρυπες στα κουμπιά του κοράζ.

Ποδίτσα για κορίτσια 6-10 ετών. Κουμπώνει στο πλάι με φιλιτισένια κουμπιά και έχει μία τσέπη και ζωνίτσα που πιάνει στα δυο πλάγια. Πίνεται από σατέν ή άλμπανγ.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

— "Οχι... Τό ξέσχισα, ψιθύρισε ο μηχανικός που παραζόταν ολοένα και πιο πολύ...

— Αυτό είναι δυσάρεστο για σας... Είναι έξ' αλλου λίγο απαράδεκτο ότι ένας άνθρωπος σαν και σας ξεσχίζει άμεσως ένα τηλεγράφημα που μπορεί να του χρησιμεύσει αργότερα... *Ηταν λοιπόν τόσο άσημαντο το περιεχόμενό του ;...

— Άπεναντίας πολύ σπουδαίο ! απάντησε ο μηχανικός στενωχωρημένος. Επρόκειτο για μία σπουδαία υπόθεση.

— Δεν καταλαβαίνω πια τίποτε, είπε ο δικαστικός. Θά το διαφωτίσουμε αυτό. Είπατε πως λάβατε το τηλεγράφημα στις έννέα ;

— Στις έννέα ακριβώς...

— Θυμάστε τουλάχιστον τί έγραφε ;

— Βέβαια... Μου τό είχε στείλει ο γνωστός τραπεζίτης *Αρνχάιμ και μου έδινε ένα ραντεβού στο ξενοδοχείο «Τέρμινους»... Γι' αυτόν τόν λόγο υποχρεώθηκα να ξαναγυρίσω τόσο επείγοντως στο Παρίσι...

— Και φύγατε από τη θύλα χωρίς να ειδοποιήσετε κανένα ;

— Ο εισαγγελέυς ύψωσε τούς ώμους του και είπε χαμογελώντας ειρωνικά.

— Ασφαλώς τό κάνατε αυτό για να μήν ταραξέτε τη γαλήνη τών ανθρώπων τού σπιτιού...

— Βέβαια !... Τί παράδοξο βρίσκετε σ' αυτό ;... Και σεις στη θέσι μου θά κάνατε τό ίδιο...

— Δεν φανταζομαι... *Ας εξακολουθήσουμε όμως... Λοιπόν, επήγατε στο ξενοδοχείο «Τέρμινους»... Ποιά ώρα ;

— Στις δύο ακριβώς...

— Πολύ παράδοξο μου φαίνεται να δίνη ένας τραπεζίτης τό ραντεβού του στις δύο ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα...

Και ο Εισαγγελέυς κούνησε τό κεφάλι του με ύφος θαυμάσιας δυσπιστίας...

— Τέλος πάντων, εξακολούθησε έπειτα από μία στιγμή σιωπής, είδατε αυτόν τόν κ. *Αρνχάιμ ;

— Όχι ! ψιθύρισε ο μηχανικός συντριμμένος. Δεν έκράτησε τόν λόγο του. Δεν ήρθε στο ραντεβού του...

— Όλ' αυτά, είπε με τόνο κατηγορηματικό ο εισαγγελέυς Ζιλμπέρ Ντάνιελ, μου φαίνονται πολύ άπίθανα... *Η Ιστορία σας μοιάζει με παραμύθι.

— Ο μηχανικός άνωρθώθηκε...

— Κύριε Εισαγγελέυ, είπε με θαθεία αγανάκτησι, σας όρκίζομαι πως δεν είπα ούτε μία λέξι που να μήν είναι αληθινή... Μπορείτε να πιστοποιήσετε, μά-μιά, όλες μου τις άπαντήσεις... Νά, έξ' άλλου, μία άναμφισβήτητη απόδειξις: είμαι γνωστός πρίν από χρόνια σέ όλους τούς διευθυντάς και τά γκαρονίνα τού «Τέρμινους». Μπορούν λοιπόν να σας πουν ότι θρискόμουν εκεί πρίν από τις δύο κι' ότι περίμενα τόν κ. *Αρνχάιμ, ως ότου έκλεισε τό κέντρο.

— Παρ' όλ' αυτά, ή αγανακτισμένη αυτή διαμαρτυρία δεν φάνηκε να κάνει καμιά έντύπωσι στόν Ζιλμπέρ Ντάνιελ. Είχε σχηματίσει πια τη γνώμη του.

— Νά, τουλάχιστον, απάντησε γαλήνια, ένας τρόπος ύπερασπίσεως πιο λογικός. Δυστυχώς, ούτ' αυτός μεταβάλλει καθόλου την πεποίθησί μου.

— Γιατί ;

— Γιατί ή παρουσία σας στο «Τέρμινους» δεν άποδεικνύει τίποτε. Έκτος από τό ότι έπεδιώξατε να δημιουργήσετε ένα άλλοθι. *Η Ιατροδικαστικές παρατηρήσεις πιστοποίησαν ότι ή δολοφονία διεπράχθη άμέσως μετά τό γεύμα, δηλαδή μεταξύ τών όχτώμισι και έννέα. Κατά συνέπεια, ο δολοφόνος, όποιος κι' άν είναι, πρόφθασε μετά τό έγκλημα, να πάη στο Παρίσι και να ξαναγυρίση, άφού πρώτα εξασφάλισε τη λεία του.

— Μά είναι τρομερό ! φώναξε ο μηχανικός συντριμμένος από πόνο και αγανάκτησι. Τότε είμ' εγώ, εγώ... ο δολοφόνος τού κουινιάδου μου !

— *Αφήστε τις αισθηματικές διαμαρτυρίες ! Είπε ο άνακριτής με τόνο αυστηρό. Αυτή τη στιγμή λογικεύομαι... Συνδέω λογικά τά γεγονότα, χρησιμοποιώντας τις ίδιες σας τις άπαντήσεις... *Αμφιβάλλω πολύ άν είσθε άθώος.

χάση τό μυαλό του.

— Ο Εισαγγελέυς Ζιλμπέρ Ντάνιελ άφησε μερικόν στιγμών ήσυχία στόν κατηγορούμενο — γιατί γι' αυτόν ο μηχανικός *Αντουάν Πρυνιέ ήταν κατηγορούμενος — σηκώθηκε κατόπιν και πήγε και κουβέντιασε με σιγανή φωνή με τόν ένωμοτάρχη και τόν άνακριτή.

— Όταν ξαναπήρε τη θέσι του στην πολυθρόνα, όπου ο δυστυχισμένος κ. Μπορέλ είχε γευματίσει τό προηγούμενο θράδυ, φαινόταν σίγουρος για τόν έαυτό του. Τού κάκου προσπαθούσε να κρύψη ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

— Θά εξακολουθήσουμε την άνάκρισι, είπε γυρίζοντας πρós τόν μηχανικό. Προηγούμενος θεωρώ καθήκον μου να σας ένθυμώσω ότι μπορείτε να ειδοποιήσετε τόν δικηγόρο σας και να μου άπαντήσετε μπροστά του.

— Τί να τόν κάνω τόν δικηγόρο ; ψιθύρισε ο κ. Πρυνιέ μ' άπελπισία.

— Καλά. Γραμματεΰ, σημείωσε αυτή τη δήλωσι τού κατηγορουμένου.

— Ο μηχανικός ούτε συλλογιζόταν πια να ύπερασπισή τόν έαυτό του. Καταλάβαινε ότι με κάθε άπάντησί του μπερδεύόταν περισσότερο.

— *Εξαφνα, ο Εισαγγελέυς έθγαλε απ' τόν χαρτοφύλακά του μία δέσμη έπιστολών...

— Τις ξέρετε αυτές ; ρώτησε.

— Μάλιστα, είπε έπιστολές που έγραφα στόν κουινιάδου μου, απάντησε ο κ. Πρυνιέ με φωνή πένθιμη και κουρασμένη.

— Σχεδόν όλες αυτές ή έπιστολές — κι' αυτό άποτελεί ένα ακόμα επιθαρυντικό στοιχείο εις θάρος σας — είναι αληθείς με τις όποιες ζητάτε χρήματα από τό θύμα. Καταλαβαίνω πολύ καλά τις άφορμές τού δράματος: ή δουλειές σας δεν πηγαιναν καλά κι' επανειλημμένως έπικαλέσθήκατε τη βοήθεια τού μακαριτού Μπορέλ... Την ήμερα όμως που θαρέθηκε πια να σας δίνη χρήματα για τις παράτολμες επιχειρήσεις σας, τόν σκοτώσατε με τη θεατικότητα ότι δεν αφήνατε πίσω σας κανένα ίχνος τού εγκλήματός σας. Μά ή προφυλάξεις που λάβατε, έστράφησαν εναντίον σας...

— Ο μηχανικός ξεγέρεθηκε για τελευταία φορά.

— Κύριε Εισαγγελέυ, φώναξε, όλ' αυτά τά επιχειρήματα είναι άπλως σκέψεις δικές σας... Σέ ποιά ύλική απόδειξι στηρίζετε για να τολμάτε να με κατηγορήτε για ένα τόσο όδελυρό έγκλημα ;

— Ο κ. Ζιλμπέρ Ντάνιελ έκανε μία θριαμβευτική χειρονομία.

— *Α ! *Ωραία ! φώναξε. Την περίμενα αυτήν την έρώτησι... Την έχουμε την ύλική απόδειξι που ζητάτε...

Και με τόνο επίσημο, δγάζοντας από τη τσάντα του ένα περιστρόφο που έλαμψε ξαφνικά, πρόσθεσε:

— Τό άναγνωρίζετε αυτό τό όπλο με τό όποιο διεπράχθη τό έγκλημα ;

— Τό μπράουνινγκ μου ! Τό μπράουνινγκ μου !... τραύλισε ο κ. Πρυνιέ ξετρελλαμένος.

— Κάματε καλά που ώμολογήσατε ότι τό όπλο αυτό σας άνήκει. Σύμφωνα με την κατάθεσι ενός μάρτυρος, τό δοκιμάσατε, μόλις ήρθατε εδώ, σέ μία σανίδα, όπου θράκαμε τά ίχνη της πρώτης σφαίρας. *Όσο για τη δεύτερη...

— Ο Εισαγγελέυς άποτελείωσε τη φράσι του με μία κινήσι φρίκης...

— Λοιπόν, αυτό τό περιστρόφο, εξακολούθησε ο ένωμοτάρχης, τό θρήκα σέ δύο θημάτων άπόστασι από την καγκελλόπορτα, πεταμένο ή χαμένο από τόν δολοφόνο στη φυγή του. *Έχετε ν' άπαντήσετε τίποτε σ' αυτό ;

— Τίποτε ! τραύλισε ο μηχανικός με φωνή πνιγμένη.

(*Ακολουθεί)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΘΩ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ!..

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Η *Αραμπέλλα Σμιθ ήταν ξαπλωμένη καταγής και σηκωνε ρυθμικά τά πόδια της πρós τό ταβάνι.

— *Αν χάσω τη γραμμή μου, ύστερ' από αυτές τις μαρτυρικές ασκήσεις, θά πη πώς δεν έχω τύχη ! φώναζε ξαφνικά.

Και κάνοντας μία άνάποδη τοΰμπα, θρέθηκε δοθια μπροστά στό σκηνοθέτη της, τόν Τζαίκι Ρώσελ, που την είχε κληθεί «θεντέττα» παρ' όλες τις γκρίνιες και τις άπειλές τού πατέρα της, τού αΰστηροΰ μίστερ Μπράουν.

Την ίδια στιγμή ακούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. *Η *Αραμπέλλα πήρε άμέσως μία άμυντική στάσι, στήριξε σπύς γοφούς της τις σφιγμένες γροθιές της και φώναζε με κάποιο τρόμο:

— Θά είναι οι δημοσιογράφοι !...

Μά δεν ήσαν οι ρεπόρτερς. *Ένα διαστικό χέρι έρριξε από κάτω ένα τηλεγράφημα. *Ο Τζαίκι τό πήρε και δια-

βασε:

*Αρροστος θαρείά. *Έλα γρήγορα. Μπράουν.

— *Ακόμη ένα από τά «κόλπα» τού μπαμπά ! Έκανε ή *Αραμπέλλα. Δεν μπορεί να χωνέψη ότι είναι «αστέρας» τού κινηματογράφου ! *Ας είναι, κατά θάθος, είναι ο πιο άγαθός άνθρωπος τού κόσμου !... *Αλήθεια, Τζαίκι, όταν πεινάω αυτές τις λίγες σκηνές που μένουν από τό «Ερωτικό πάθος», δεν μπορώ να πάρω ένα μήνα άδεια ; Μου φαίνεται ότι μπορώ να λείπω λίγον καιρό από τό Χόλυγουντ... Σοΰ έξομολογούμαι ότι σ' έμένα, την *Αραμπέλλα Σμιθ, την «θεντέττα» της μόδας, δεν θά μου ήταν δύσκολο να ξαναγυρίσω λίγο στο πατρικό μου σπίτι και να ξανακάνω τη δεσποινίδα Μπράουν που δεν την ξέρετε κανείς...

— Ο Τζαίκι Ρώσελ της έρριξε μία ματιά και χαμογέλασε.

— Δεν θά αξίζεις τίποτε, της είπε, άν δεν έκανες κάτι τέτοιες τρέλλες ! Είμαστε σύμφωνοι !

Κι' έτσι, μόλις ή *Αραμπέλλα τελείωσε τό «Ερωτικό πάθος», έτοιμασε τις θαλίτσες της και τράβηξε για τό σταθμό. *Ο πατέρας της είχε άγριψει. Της έστειλε δέκα τηλεγραφήματα την ήμερα !

— Έπρεπε να πάη άπωσδήποτε κοντά του, για να τόν καθησυχάση για λίγον καιρό.

Στό σταθμό ήταν πολλός κόσμος που την περιέμενε: φίλοι, θαυμαστά, δημοσιογράφοι, φωτορεπόρτερς. *Όλοι είχαν μάθει πως θά έφευγε για ένα μήνα από τό Χόλυγουντ.

— *Η *Αραμπέλλα πήρι μία μεγάλη άνοδοΰσμη, στάθηκε να τη φωτογραφίσουν δυο - τρεις φορές κι' ύστερα άνέβηκε στο βαγόνι.

— Γρήγορα ! Γρήγορα ! φώναζαν τότε μενικοί από τούς ρεπόρτερς. Δεν πρέπει να χάσουμε τόν Ρόμπερτ Κούκ ! Ταξιδεύει κι' αυτός «ένδοκνιτο» με τό ίδιο τραίνο...

Κι' όλοι τους, παρ' όλη την *Αραμπέλλα κι' έτρεξαν να

δροΰν την άλλη διασημότητα. *Εκείνη, άρπαξε την άνοδοΰσμη και την πέταξε από τό παράθυρο, θυμωμένη ! *Ακούς εκεί ; Νά την εγκαταλείβουν έτσι ξαφνικά γι' αυτόν τόν Ρόμπερτ Κούκ, τόν πιο άνόητο κωμωδιογράφο της *Αμερικής που έγινε διάσημος με τις κουταμάρες του και με τις άφιερώσεις του στις διάφορες δδοντόπαστες ! *Η γυναίκες ξετρελλαινόνται με τούς άνδρες που ποζάρουν για μεγαλοφυΐες. *Η *Αραμπέλλα ούτε είχε δη αυτόν τόν Ρόμπερτ Κούκ, μά κι' ούτε έπιθυμούσε να γνωρίση τά μούτρα του !

Την ίδια ώρα, στο διαμέρισμα τού διασήμου θεατρικού συγγραφέως, ο γραμματεΰς του θιάσθηκε να τού ψιθυρίση στο αυτί:

— Μά τό ίδιο τραίνο ταξιδεύει και ή «γόησσα» της όθδ-νης *Αραμπέλλα Σμιθ !

— Δεν την είδα ποτέ μου ! Έκανε ο Ρόμπερτ Κούκ. Ούτε θέλω να την δω ! Θά είναι καμιά από τις σαχλές έκείνες μαϊμουδιτσες, που είναι άνόητες σαν κούκλες και ματαιόδοξες σαν παγώνια ! *Έμένα μου άρέσουν ή άπλες γυναίκες !

Και θυθίστηκε πάλι στο διάθασμα της έφημερίδος του.

Στην Νέα *Υόρκη είχε κιάλας διαδοθή ή είδησι ότι ο Ρόμπερτ Κούκ θά έφθανε μ' εκείνο τό τραίνο κι' αυτό ήταν αρκετό για την *Αραμπέλλα, γιατί μπόρεσε να κατεβή άπαρατήρητη από τό βαγόνι της, ένω μία πραγματική όρδη από έξαλλες γυναίκες που διψούσαν για αυτόγραφα, άρμούσε πρós τό διαμέρισμα τού διασήμου θεατρικού συγγραφέως. *Εκείνος έχωσε τό καπέλλο του ως τά μάτια, σήκωσε τό γιακά του κι' έκανε να τό στρίψη κρυφά, μά κάποια από τις θαυμαστριές του τόν άναγνώρισε.

— Νάτον ! Αυτός είναι ! Θά μάς φύγη !... φώναζε με άπόγνωσι.

— Όλες τότε άρχισαν να τρέχουν από πίσω του. *Ο δυστυχής Ρόμπερτ Κούκ μπλέχθηκε μέσα στις άτμομηχανές, κινδυνεύοντας τη ζωή του, βγήκε τέλος από τόν σταθμό, άνοϊξε την πόρτα τού πρώτου ταξί που θρήκε μπροστά του και πήδησε μέσα.

— *Ε, προσοχή ! τού φώναζε μία νέα κι' άποτραβήχτηκε στην άλλη γωνία. *Από τού πέσατε ; *Από τά σύννεφα ;

— Σας παρακαλώ να με φιλοξενησετε για λίγα λεπτά, της είπε ο κωμωδιογράφος. *Επιτρέψτε μου να παρουσιάσω με λένε Μπόμπ Πάλμερ.

Και χαμογέλασε ευχαριστημένος που μπόρεσε να κρυφθί πίσω από τό άλγισμό του όνομα, εγκαταλείποντας για λίγες στιγμές τό διασημό ψευδώνυμό του.

— Κι' έμένα με λένε *Αραμπέλλα Μπράουν ! τού είπε ή νέα που καθόταν μέσα στο ταξί.

Και τού έδωσε τό χέρι της. *Ο Μπόμπ Πάλμερ την κύτταξε θαθεία στα μάτια κι' ολόχαρος που είχε γνωρίσει μία ώμορφη νέα που δεν ή-

— *Αραμπέλλα, δεν θά μωρεόσουμε να παντρευθούμε...

θελε αυτόγραφο, της είπε:

— Χαίρω πολύ, 'Αραμπέλλα... Είσαι χαριτωμένη! Μου άρέσεις!.. Μά πρέπει να κατεβώ... 'Αν θέλεις να με ξαναδείς, έλα να με συναντήσεις σ' αυτή τη διευθυνσι. Μένω στην έξοχή...

Και της έδωσε την κάρτα του. "Επειτα, ξαφνικά, την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε στο στόμα. Πριν προφθάση ή 'Αραμπέλλα να διαμαρτυρηθί, ο Μπόμπ είχε ήδη δώσει κιάλας από το ταξί.

"Ήταν ωστόσο ωμορφος άνδρας, πολύ ωμορφος! 'Η 'Αραμπέλλα έβριζε μια ματιά στην κάρτα και διάβασε:

«Ρίβεροτον, θίλλα «Φάσιον»...

"Επειτα χαμογέλασε. Τί ρομαντική περιπέτεια!...

"Ο μίστερ Μπράουν ήταν πιά υγιής από κάθε άλλη φορά. 'Η 'Αραμπέλλα έβγαλε από το πρόσωπό της όλο το σοφό μακιγιάρισμα της «θεντέττας» και τον άφησε να τη φιλήσει δυο φορές, ήχηρά, στα μάγουλα. Αυτό ήταν όλο! Γι' αυτό την ήθελε ο πατέρας της που την έλάτρευε.

"Υστερα, συλλογίσθηκε πάλι τον Μπόμπ Πάλμερ. "Ήταν λοιπόν έρωτευμένη μαζί του; "Ετσι φαίνεται, γιατί την άλλη ημέρα, δίχως να πη τίποτε σε κανένα, έφυγε για το Ρίβεροτον, ένα μαγευτικό χωριουδάκι, με δυο-τρεις ωμορφες θίλλες στις όχθες του ποταμού. Στη θίλλα «Φάσιον» την υποδέχθηκε μια χοντρή οικονόμος.

— "Ο μίστερ Πάλμερ σας περιμένει, της είπε.

Τί έγωιστής αυτός ο Μπόμπ! "Ήταν τόσο θέβαιος πώς θα πήγαινε;

— Δεν άργησε, 'Αραμπέλλα! της είπε εκείνος, όταν την είδε μπροστά του.

Και σαν παλιός φίλος την αγκάλιασε και τη φίλησε. «Ορίστε, αυτό θα πη ευτυχία!» συλλογίσθηκε ή 'Αραμπέλλα. "Ο κόσμος του Χόλλυγουντ άνηκε τώρα σ' έναν άλλο πλανήτη...

Τί ωμορφο που ήταν το ειδύλλιο τους! 'Η χοντρή οικονόμος, ωστόσο, είπε μια μέρα του Μπόμπ.

— 'Η δεσποινίς 'Αραμπέλλα μοιάζει καταπληκτικά με μια «θεντέττα» του κινηματογράφου!...

'Η 'Αραμπέλλα που καθόταν απέναντί του στο τραπέζι, τα έχασε για μια στιγμή. "Ο Μπόμπ όμως δεν πρόσεξε την ταραχή της.

— Με μια «θεντέττα»! φώναξε. Μισώ όλες τις διάσημες γυναίκες και περισσότερο απ' όλες τις «γόησσες» του κινηματογράφου! Είναι όλες τους άνοητες σαν χήνες! 'Αντί ν' αγαπήσω μια από αυτές τις κούκλες, θα προτιμούσα να έρωτευθώ...

— Μια όποιαδήποτε 'Αραμπέλλα Μπράουν!... Έκανε πειραγμένη ή 'Αραμπέλλα.

— 'Ακριβώς!

...Η ημέρες περνούσαν με μια απερίγραπτη ευτυχία. "Ο Μπόμπ είπε κάποτε πώς του φαινόταν ότι ήταν στον παράδεισο... χωρίς τα έξοδα της κηδείας.

— Κάπου έχω διαβάσει αυτή τη φράση, του άπάντησε ή 'Αραμπέλλα. 'Αν δεν κάνω λάθος εινε εκείνου του σαχλού Ρόμπερτ Κούκ που περνάει για μεγάλος και πνευματώδης συγγραφέας. 'Αν θέλεις να εξακολουθήσω να σ' αγαπώ, να μου κάνεις τη χάρη να μην επαναλαμβάνεις τις φράσεις του...

"Ο Μπόμπ έσκυψε το κεφάλι και δεν είπε τίποτε.

Τέλος, μια μέρα, πήραν την απόφασι να παντρευθούν. "Ο Μπόμπ τότε ξεροκατάπτε δυο-τρεις φορές κ' ύστερα ψιθυρισε:

— 'Αραμπέλλα, δεν θα μπορέσουμε να παντρευθούμε, αν δεν δείξεις λίγη συμπάθεια στον Ρόμπερτ Κούκ...

"Εκείνη γούρλωσε τα μάτια της και προσπάθησε να καταλάβη τί ήθελε να της πη.

— Μά τί σε νοιάζει εσένα, αν εγώ δεν τον υποφέρω; ρώτησε τον άγαπημένο της. Είναι ο πιο κούτσ' απ' όλους τους...

— Κί' εσύ ή πιο άνοητη απ' όλες τις γυναίκες, γιατί τον αγαπάς τρελλά από την πρώτη στιγμή που τον είδες! 'Εγώ είμαι ο Ρόμπερτ Κούκ!

'Η 'Αραμπέλλα άντεχε στις δυνατές συγκινήσεις. Στην αρχή ωστόσο νόμισε πως θα έχανε τις αισθήσεις της. Μά ο Μπόμπ πρόλαβε και την πήρε στην αγκαλιά του. "Ήταν τόσο τρυφερός μαζί της! 'Η 'Αραμπέλλα θα γινόταν γυναίκα του Μπόμπ στο πείσμα του... Ρόμπερτ Κούκ!

"Ολόχαροι λοιπόν έτρεξαν μπροστά στον πάστορα.

— Μια στιγμή! είπε ή 'Αραμπέλλα, μόλις έπρόφερε το άμοιβαίο «ναί». Θα ήθελα να εξομολογηθώ κάτι στον άνδρα μου και να του κάνω κι' εγώ μια έκπληξη: είμαι

Η ΕΥΘΥΜΗ ΜΟΥΣΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

4 ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗ

(Τού Π. Μαλέ)

Στά μαύρα θουτηγμένη
μια μικροπαντρεμένη
που χήρεψε νωρίς,
όλη την ώρα κλαίει
και στους γνωστούς της λέει
τις χάρες του Μωρίς.

Κ' είχε ο φτωχός ακόμα
του Παναγή το σώμα,
του Γιάννη τη φωνή,
του Πέτρου είχε τη χάρη,
του Παύλου το καμάρι
το χρώμα του Τζανή.

Είχε ωμορφιές και κάλλη
που λίγοι τάρχουν άλλοι
και σπάνια θά τα βρής.
Είχε κι' αυτό κι' εκείνο,
το κάθε τι ήταν φινό
στον άμοιρο Μωρίς.

Κ' ή πονεμένη χήρα
ή μαύρη ή κακομοίρα
όλους τους αγαπά:
"Όλην την παρέα,
τον Τάκη, τον Άντρεά,
τον Πέτρο και λοιπά.

Είχε τα μάτια ώραια
όμοια με του Άντρεά,
που λυώνεις σαν τα δείξ.
Και είχε το μουστάκι
το ίδιο με του Τάκη
ο μαύρος μου Μωρίς.

Μά όχι από κακία —
θέ νάταν άδικία
και μόνο να το πής.
Σ' αυτούς θέλει να ζήση
και πάλι ν' άναστήση
τη μνήμη του Μωρίς

ΚΙΝΔΥΝΟΣ

(Συζητούν δυο χωριάτες)

— Βρέχει, ιδέες, με το τουούάλι!
— "Ό,τι θριασέται στη γη θέ να φυτρώσ..
— Μην το λές, μωρέ Μιχάλη,
ο Θεός να μην το δώση!...
— Μπα! Τί έπαθες, θρέ Νιόνιο;
Σε καλό σου να σου γένη!
— Τη γυναίκα μου, θρέ θρνιο,
έχω μέσ' στη γη θαμμένη,
πούταν κίσσα δίχως γνῶσι,
κι' αν φυτρώσ... αν φυτρώσ,
ο Θεός να μην το δώση —
μαύρο φειδί θα με ζώση
Γκρίνια, τσακωμοί, σκοτούρα,
"Ωχ, θα πάω σαν το Μασούρα!...

«θεντέττα» 'Αραμπέλλα Σμυθ!

"Ο Μπόμπ άπλωσε το χέρι του για να διακόψη τον γάμο. Αυτό δεν μπορούσε να το ανεχθί! Αυτός, ο Ρόμπερτ Κούκ, σύζυγος μιας «θεντέττας»!...

— Δεν δέχομαι! φώναξε.

"Η 'Αραμπέλλα τον κύτταξε μ' ένα παράξενο χαμόγελο. 'Επειτα του άπάντησε με μεγάλη ηρεμία:

— "Εχετε δίκιο, μίστερ Κούκ, που δεν θέλετε να παντρευθίτε μια «θεντέττα» γιατί κι' εκείνη ίσως να προτιμάη την τέχνη της από σας!...

Και του έδωσε το χέρι της.

— "Ας μείνουμε τουλάχιστον καλοί φίλοι... του είπε.

Πώς καλοί φίλοι; Τί ιστορία ήταν αυτή; Μά δεν ήξερε πώς αυτός την έλάτρευε και θα εξακολουθούσε να την λατρεύη στο πείσμα της 'Αραμπέλλας... Σμυθ! "Επειτα υπήρχε ένας δεσμός μεταξύ τους.

— Μπα! Δεν υπάρχει κανείς δεσμός! του εξήγησε ή 'Αραμπέλλα. Σε παντρεύηκα, αγαπητέ μου, δηλαδή είπα το «ναί», ξέροντας ποιός είσαι. Μά εσύ δεν ήξερες ποιά είμαι εγώ! Μολοντί είπες κι' εσύ το «ναί», μπορείς θαμάσια ν' άκυρώσης το γάμο...

— Μά εινε ήδη άκυρος, ύστερ' από την άποκάλυψί σας... είπε ο πάστορας στην 'Αραμπέλλα.

"Ο Μπόμπ όμως είχε άγριέψει. "Αρπαξε με το ένα χέρι την 'Αραμπέλλα και με το άλλο τον πάστορα και του φώναξε:

— Φθάνουν τ' άστεία! 'Εγώ δεν καταλαβαίνω αυτούς τους νόμους!... 'Εγώ θέλω άμέσως, καταλαβαίνετε, τώρα άμέσως να παντρευθώ τη γυναίκα μου!

Και πέρασε στο χέρι της τη χρυσή θέρα.

A. M. TENTESKI

Η κάρτα του «Μπουκέτο» τιμάται παντού δραχμάς 4. 'Η αούαιρα, η άποστολή του παρ' των 'Υποπρακτορείων άπαγορεύεται.

"Η από των άγνωστών μας άποστολλομένη συνεργασία και μη συλλογισμένη από δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται όπ' όθιν.

Γ. ΠΕΤΡΟΤΣΟΓΛΑΝΗ, Μεσολόγγιον. — Καί το πεζογράφημά σας και το ποίημά σας άντιστοίχως άποτυχημένα. 'Ιδού επί παραδειγματι, το ποίημά σας:

Η ΙΘΑΚΗ

Μια Αύγουστιάτικη μέρα ο ήλιος χαρούμενος άνάτελε από τον όρίζοντα και ή πρώτη άχτίδα του άσήμονε τ' άκρομαλία της 'Ιθακικής γής. Αί ήλιακαί άχτίδες άπλώνονται εις τα θάλαττα και γαλιστερά ύδατά της, αναλύοντας επί της μεμονωμένης θαλάσσης. "Υποπτο το έαρ φυσούσε! Διάστημα το είδωλο του ήλιου καθρεπτιζέτο άμα λούζετο επί των καθαρών άλανων ύδάτων. Βλέπεις κ' ή ψυχή σου άρπάζει την ηλαρομένη αυτή μέρα. 'Εν τή ηρεμούντα ύδατα έπαιλούν πλοία και ιστιοφόρα. Ξένοι Γερμανοί, Γάλλοι και Άγγλοι ταξιδεύουσιν μετά των έαυτών των κολοσιένων πλοίων άνατι των παραλίων ίνα θαυμάσουν την ώραιαν τοποθεσίαν της 'Ιθάκης. Τά χαμηλά και ύψηλά οικήματα λάμπουν απ' τον καυτερόν ήλιον όπερ φωτίζει πάντων. 'Η 'Ιθάκη πανταχόθεν περιτριγυρίζεται από θάλασσα. 'Εν της Ανατολικής όχθης του λιμανιού εινε χαμηλά και ύψηλά καταπροσλισμένα οικήματα, ένθα πράττουν την θάλασση-θύν βουν παροδών. Τῶ θαλάσσιω ήλαρῶ κλίμα της 'Ιθάκης με την επίδρασιν του θερμού ρεύματος της θαλάσσης εβράζει και βροσίει την ψυχήν κάθε ένός "Ελληνος. 'Εν τῆς γαλανῆς μέρας, έταξιδεύουν οίτινα άσπρα νέφη, πλύνον στίς πεζούλας του στερεώματος. Το μεγάλο θάλασσο του 'Ιονίου πελάγους ποιείν τά πλοία, ήτοι τά Ιστιοφόρα εξ αυτών. 'Ενῶ προηγουμένως τις κοιτάζει την 'Ιθακικήν γήν, βλέπει απ' την θαλασσίην θύνιν κ' ή ματιά του άρπάζει τῶν άστραφτομένων τῶν άχιφαδίων. Την έσπένει μετά την δύσιν του 'Ηλιου τά φωτίνια ίχνη τά διαδέχθαι το θαλάσσο σκοτάδι. Τότε έθλεπα τή θάλασσα όλοι ήμερώμενοι και να άπλώνεται σαν κάμπος.

Και πόρα σας συμβουλευόμαστε να πάψετε να γράφετε. Διαβάστε, πρὸς θεόν, μορφώθητε προηγουμένως. Γίνεται λογοτεχνία έκ του μηδενός; "Όχι, χίλιες φορές όχι.

ΔΗΜ. Α. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, "Αγιον Κηρύκον ('Ικαρίαν). — Μας γράφετε:

«Αγαπημένο «Μπουκέτο». Δεν σας ξέχασα και ούτε θα σας ξεχάσω ποτέ. 'Η Μούσα έχει πεία ρειζώση μέσα και μου φωνάζει «στείλε θά έμπειρίχης. Δεν είναι πολύ δυσκόλιν να γράφη κανείς στοίχους. Πρόσεξε και σέ λίγο όλα γιά σε θά εινε ρόδινα». Σου στέλλω πάλι ένα ποίημα. "Ισως άρρωδερα να στείλω και πεζώ. Θά σου στείλω λεπτά τῶν λίγα θιθία. Μετ' άγάπη και προθυμία δι' έσέ».

Το ποίημα περί του όποιου γράφετε, δεν υπήρχε στην έπιστολή ή παρτίδα. Σας παρακαλούμεν να το στείλετε και να σημειώσετε επί αυτου, έπει το άπολοθέντος, γιά να θυμηθούμε περί τίνος πρόκειται. Πάντως πρέπει να έχετε όπ' όθιν σας ότι αυτή που έχει ριζώσει — ός τῆς — μέσα σας δεν είναι ή Μούσα. Γιατί ή Μούσα δεν φευδεται. Η Μούσα δεν φωνάζει ότι εινε εύκολο πράγμα τό να γράφη κανείς στοίχους. Γιατί άπόλυτοτατά δεν εινε εύκολο. Εινε δύσκολο, πολύ - πολύ δύσκολο μάλιστα. "Εχετε το όπ' όθιν σας αυτό προκειμένου να μᾶς στείλετε στοίχους σας. Ποίησις έκ του μηδενός δεν γίνεται, τό ένόνισαν οι μαρτιάς.

ΣΤΡΑΤΑ Κ. ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΥ, Θεσσαλονίκη. — Τά φύλλα που ζητάτε έπαιχον. Στείλετε τά χρήματα πρὸς 4 δραχ. έκαστον, και θά τά λά-

θετε. 'Επίσης ο τόμος του 1934 δεμένος, τιμάται δραχ. 350. "Αδελος σουικά πωλείται εις τιμήν μικροτέραν. Γράφετε μας συνεπώς τί επιθυμείτε να γίνη.

N. BORPAN, Καβάλλον. — Μας γράφετε στην έπιστολή σας:

Γ'Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Τακτικός και άνελλιπής άναγνώστης σου, απ' εκείνους που νοιώθουν μία ιδιαίτερη ευχαρίστηση στην πάντα διαλεγμένη και όμορφη ύλη σου, που ξεκουράζει το πνεύμα και άνωψώνει και άπαλαίνει τις σκληρές πτυχές κάθε καρδιάς και μετριάζει τον πόνο κάθε δυστυχίας, άποφασίζω να σου στείλω τό προσηρτημένο ποιηματάκι μου της έμφανισθείσης άθις... ποιητικής μου διαθέσεως και να σε παρακαλέσω θερμά να εκφέρης επί αυτού την κρίσι σου από την όποιαν θά εξαρτήσω την άνάπτυξιν ή εξαφάνισιν της έν λόγω ποιητικής μου διαθέσεως. 'Εσοκλείτως λαμβάνετε και τό έκ δραχ. 5 εις γραμματόσημα δικαίωμα κρίσεως σας».

Δυστυχώς, αγαπητέ κύριε, το ποίημά σας δεν εινε έπιτυχές. Πρέπει να εργασθίτε πολύ, να διαβάσετε πολύ αν θέλετε να δημιουργήσετε κάτι τό τέλειον. Αύτην την ειλικρινή συμβουλήν έχουμε να σας δώσουμε.

ΧΡΗΣΤΙΝΑΝ ΚΑΣΣΙΩΤΟΥ, Χίον. — Το σταυρόλεξό σας άνεπιτυχές δυστυχώς.

ΣΤ. ΠΑΝΤΖΑΡΗΝ, Θεσσαλονίκη. — Τά νομικά όχι άξια λόγου. Παλαιά και άχρηστα σήμερα. Αυτό τουλάχιστον γνωρίζουμε ήμείς. 'Εκ των έφημερίδων μᾶς ενδιαφέρει ένα φύλλον του «Σκανδάλου» και ένα φύλλον του «Φιλολάου». 'Αλλά δεν αξίζουν πλέον του δεκαδράχμου άμφοτέρα. 'Εξω μάλιστα, στους θιθλιοπόλεις δεν έχουν ούδεμیان άξίαν. Αύτη εινε ή αλήθεια. Κάμετε συνεπώς εκείνο που νομίζετε πιο σωστό και φρόνιμο.

ΔΑΦΝΗΝ ΛΥΔΙΑΝ, Χανιά. — Το ποίημά σας «Τά μάτια σου...» όχι έπιτυχές.

ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ. — Το διήγημά σας «Ο πρώτος έρως του Ροζέ» αν εινε πρωτότυπο κι' όχι μετάφρασις, άνεπιτυχές. 'Ιδού μέρος της αρχής του, όπου παρουσιάζετε, σκιασάρετε τους ήρωάς του:

«...Εκείνος, φοιτητής της Ιατρικής, με όθιν άρρενωπήν, μελαχροινός, με άνάστημα μέτριον, ώραίος, εύγενής, με ποιητικὴν ψυχὴν έρασιτέχνης ζωγράφος. 'Η κιθάρα ήτο τό όργανον της προτιμήσεως του και έπαίξε στις όρες της άναπαύσεως, με λίγα λόγια, ήτο ένας Ιδανικός νεός.

"Εκείνη με ζουρά έαυθά μελλιά, με μάτια γαλανά, άσπρη σαν τό γάλα, γλυκειά και όμορφη, με σώμα πλαστικό, άξιο γιά μόντελο του Πραξιτέλη, επί πλέον ήτο έξυπνη, με πολλές χάρες προικισμένη.

Οικότροφος στο σπίτι της, έτρώγαν στο ίδιο τραπέζι και κοιμούντοσαν κάτω από την ίδια στέγη. "Ο ύπνος μόνον τους έχώριζε, γιατί και στους περιπάτους των, στον κήπον του Λουξεμβούργου, κατά προτίμους, καθισμένοι στο ίδιο παγκάκι τις σεληνοφωτιστές βραδυές, άνέπνεαν τον αερο-όλον έέρα.

"Επιμελής και άξιός της άποστολής του ο Ροζέ, στα διθία του εύρισκε πραγματική ευχαρίστησιν και έψυχοδο-ξούσε να γίνη και αυτός μεγάλος και ένδοξος μια μέρα. Ποτέ δεν τον είδαν έξω τῶ μεσανυχτά, έκτός όταν έπιγαίνε στο θέατρον, τό όποιον υπεραναπόυσε κλπ. κλπ.»

Γράφετε εις γλώσσιν μικτήν και εις ένα ύψος που ένθυμεί σχολικόν άναγνωσμάριον. Διαβάστε τους δικούς μας πεζογράφους.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΠΑΝΟΥ, Ν. Ίωναν. — Τά έπιγράμματά σας όχι τόσον έπιτοχή. Μόλις τώρα αρχίζετε. 'Από όμως τισάρετε, όπως λέτε, σατυρική διάθεσι, διαβάστε-κάνοντας μία μικρή διακοπή στο γράμμα-τους δικούς μας σατυρικούς κι' εύθυμογράφους, γενικούς: Α. Λαοκαράτο, Γ. Σουρή, Πολύβ. Δημητράκοπουλο, Κανταλίνη, Κουτοζή, ό,τι έρίσκεται δημοσιευμένο, — Μανή, Μπάμπη "Αννιν, Ραμπαγά, Μολφέτα. Ξεφυλίστε και διαβάστε 'Αποδοσίον, ή «'Αστρά και «Σκρίπ» — τά άπο-ρική περιόδικά κι' όχι τις έφημερίδες. Πάντως γιά να μη σας άπογο-τεύσουμε, δημοσιεύουμε ένα έπιγράμμα σας:

ΣΕ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Σαράντα χρόνων, μοψες είσαι
και σήκωσες ψηλά τ' άέρα σου χέρια
και γώ με πονηριά τότε σοθ είπα:
«Θαρρώ πως ξεχάσες τά καλοκαίρια.

Μία Πραγματική Ίστορία γέ Ειμόνας Νέον μέσον εύκολον διά να φαινεσθε φρέσκη και Νέα

1
Είς τας 6, ύστε-
ρα από μία σκλη-
ρά ημέρα, έχει
πρόσωπο κουρα-
σμένο και ρυτι-
δωμένο.

2
Είς τας 6.45' με-
ταχειρίζεται αυτή
τη νέα μαγική
πούδρα «4 σε
μία», έχουσιν έ-
ξαιρετικήν λεπτό-
τητα και όποι-
τα κρατά όπως ή θε-
λόνες στόν μα-
γήτη.

3
Είς τας 7 φαίνε-
ται φρέσκη και
νέα με θαυμάσι-
ον χρώμα.

Η έξαιρετική λε-
πτότης της πού-
δρας αυτής την
κάνει να κρατά
τόσον καλά επί
της έπιδερμίδος
σας, ώστε να είνε
απόλυτως αδιό-
ρατος. Ακόμη
και αι καλύτεραι σας φίλαι
δεν θα φαντασθούν ποτέ, ότι το
θαυμάσιο χρώμα σας δεν είνε
αναπόσπαστον μέρος της φυσι-
κής σας ωραιότητος. Έξω, υπό
την θροχήν, ή τόν ήλιον, κατά
τά θαλάσσια λουτρά κα' τις
παρτίδες τένις, έντός, κατά
τόν χορόν, είς τας υπερθεμα-
σμένας αϊθούσας χοροϋ, δύνα-

σε να έχετε ώραίο μάτ χρώ-
μα προσώπου, κτυπητής ωραιό-
τητος. Η πούδρα αυτή άντέχει
είς δοκιμάς ιδρώτος και ύδα-
τος. Δεν σχηματίζει ποτέ πλά-
κας και στίγματα.
Ζητήσατε την πούδρα Τοκα-
λον. Έγγυώμεθα καλά άποτε-
λέσματα, άλλως τά χρήματα έ-
πιστρέφονται.

ΒΛΑΠΤΕΙ "Η ΩΦΕΛΕΙ Η PERMANENTE;

Η δεκαετής μου πείρα έν Αμερική και ή όκταετής έν Α-
θήναις μ' έπεισε ότι όχι μόνον δεν βλάπτει παρά ωφελεί
και δη με την τελευταίαν εξέλιξιν της PERFECT'ON, ώ-
στε να είνε τελείως ανώδυνος και όχι κουραστική. Αλλά
φυσικά, όταν το μαλλί είνε κατεστραμμένο ή στεγνό, δεν
ήμπορεί ή PERMANENTE να τό φτιάση, αλλά θα τό α-
ποχαλάση. Γι' αυτό απαιτούνται τά μέσα και ή πείρα, ό-
πότε πράγματι ωφελεί σ' οϊονδήποτε μαλλί, έστω και στα
θαμμένα ή ντεκολορέ μαλλιά.

Η PERMANENTE γίνεται μόνον είς τό κεντρικόν κα-
τάστημα, Ακαδημίας 5.

Τιμή PERMANENTE παρά τοϋ ίδιου τοϋ κ. GEORGE
δραχ. 400, παρά δε τοϋ έξηρακτημένου επί όκταετίαν προσω-
πικού και υπό την επίβλεψιν τοϋ κ. GEORGE δραχ. 250.

ZOPZ

Ακαδημίας 5 Τηλέφ. 20918

«ΦΟΙΝΙΞ»

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Κυρία διπλωματούχος της Γαλλικής Ακαδημίας τής
Παριίων άναλαμβάνει με όρους συμφεροντικούς την τε-
ράδεσιν μαθημάτων Γαλλικής. Πληροφορία παρ' ήμιν.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

(Μητροπόλεως 14 α. Τηλ. 25-733)

Ίδιαίτερον νυκτερινόν τμήμα κοπτικής λαιτουργείας
τάς εργαζομένας 8-10 μ. μ.
Έγγραφαί ήρχισαν από 1ης Αδγούστου.
Τελειοποιούμεν τάς μαθητριάς έντός 400 ΜΗΝΩΝ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Αθηνών-Πειραιώς και
εγκόλιαν τού κεινοϋ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ δόδος Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ, δόδος Πατησίων αριθ. 165
ΚΥΨΕΛΗΣ, δόδος Κυψέλης αριθ. 86
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως αριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, δόδος Εϋεργείδου
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλιθέας
ΠΛΑΚΑΣ, δόδος Καπνικαρέας αριθ. 37
ΚΟΛΩΝΟΥ, δόδος Συγγρού πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-ΣΠΑ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, δόδος Πειραιώς 79 πλησίον Λαχανοπω-
νίας
ΒΑΘΗΣ, δόδος Αριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, δόδος Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ, δόδος Αχαρνών 114
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, δόδος Αχελώου και Αλασσάν
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Όδός Όμήρου 16, παρά την Αγίαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρής Στοάς αριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, δόδος Αγ. Διονυσίου και Παρ-
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ανεμοχείας 3

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσομενι με τό πλησιέστερον συνεικακόν παρ' ήμιν
μας άποφύγεται τά έξοδα και την άργοτητα της μεταφοράς
εις τό κέντρον.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80-786

PALMODONT

Η βασίλισσα της Όδοντόκρεμας
Πωλείται είς όλα τά φαρμακεία
Γεν. Αντιπρόσωπος
ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
Λυκούργου 10, Αθήναι.—Τηλ. 24-296

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΛΑΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΡ
Δι' όλα τά γούστα, δι' όλα τά σκόρπ.

Χαρίς ΜΠΑΝΕΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα τοϋ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡ-
ΡΕΡ τών Παριίων, ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ και προσωπικόν άρτίον
εις την διάθεσιν σας είς τό Ίδιαίτερον τμήμα τοϋ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΙΔΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ έλαστικές νέας παρα-
λέτης έταλώς αδιόρατες και έπίδεσμι έλαστικοί Ιδéal, Velpeau κλπ.

ΚΥΡΙΑ

Απ' όλον τόν κόσμον πλέον άναγνωρίζεται ότι γιά να
θάμη κανείς με απόλυτον έπιτυχίαν και με απόλυτον στε-
ρεότητα, πρέπει να μεταχειρίζεται μόνον τάς γνησίας Γερ-
μανικάς Βαφάς:

ARTI

αι όποια ούδέποτε φθείρουν τά φορέματα, ούδέποτε ξε-
θάφουν και ό,τι παλτό φορέμα θάφουν τό μεταβάλλουν σε
καινούργιον και μοντέρνο και χωρίς ν' άναγνωρίζεται ως
παλιόν.

Από τά Καταστήματα να ζητάτε να σας δίδουν βαφάς
μάρκας «ARTI», και να εξέτάζετε τό πακετίδιον τοϋ σας
δίδουν αν άναγράφη την μάρκαν «ARTI», διότι μόνον έτσι
θα είσθε θεααία ότι αγοράζετε γνησίαν γερμανικήν βαφήν
«ARTI».

Επί τοϋ σημείου αϋτοϋ προσέξατε, διότι είς την άγο-
ράν κυκλοφορούν είς πακετίδια και κοιναί βαφαί κατωτά-
της ποιότητος ως δήθεν γερμανικά ένδ' πράγματι πρόκει-
ται περί βαφών κατασκευαζομένων, ένταϋθα και με χρώ-
ματα κατωτάτης ποιότητος.

(Έκ της έν Έλλάδι αντιπροσωπείας τών Γερμα-
νικών Χρωματουργείων ARTI — A. G.)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙΞ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ αριθ. 5

Ηρξεν ή λειτουργία τών θερμών θαλασσίων και έν
γίνει ιαματικών λουτρών.
Αφάστος πολυτέλεια, καθαριότης και απολύμανσις
όα τών ιδιοκτητών απολυμαντικών και πλυντικών μηχαν-
ημάτων, σιδηρωτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

ΑΡΩΜΑΤΑ ΕΙΣ ΧΥΜΑ, έφάμιλλα τών γνωστών
Ευρωπαϊκών Οίκων είς χύμα και είς φιαλίδια.
Επίσης δοκιμάσατε την ύπέροχη Κολώνια μας
«ΑΤΕΝΙΑ» αϊθερία, φυσική και άφθαστη κλπ.
Δοκιμαί δωρεάν είς τό τμήμα τών καλλυντικών.

Φαρμακείον, Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Ομόνοια

Η Έπικινδύνος Ζώνη άποτελεί-
ται από τά μεταξύν τών δοντιών
διαστήματα, τάς άτέλειās τοϋ σμάλ-
του και την γραμμήν έπαφής τών
σϋλων με τά δόντια. Έδώ, μόρια
τροφών άπρόσιτα είς την όδοντό-
βουρσά σας, ύφίστανται ζύμωσιν
και άναπτύσσουν όξέα πού προσ-
βάλλουν τά δόντια και τά σϋλα
προκαλούντα σήψιν και έρεθισμόν.
Καθαρίζετε τά δόντια σας τακτι-
κά με την ευχάριστη έπιστημονική
όδοντόκρεμα ΣΚΟΥΙΜΠ που άποκα-
λύπτει την φυσική λευκότητα τών
δοντιών σας και γίνεται άγρυπνος
φρουρός της Έπικινδύνου Ζώνης.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
38 ΟΜΗΡΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.104

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ SQUIBB

Η ΑΛΚΑΛΙΚΗ
Όδοντόπαστα

Τά φορέματά σας μό-
νον αν τά θάψετε με:
δεν θα βεβάσουν ποτέ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Διπλωματούχου Καθηγητριάς (PROFESSORAT)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Αποκλειστική Αντιπροσωπεία δι' όλην την Έλλάδα
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΔΑΥΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Είδικης Επαγγελματικής Σχολής)
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
Λεπτομέρης κανονισμός παρέχεται δωρεάν είς πάντα
αίτούντα. Έρμολύ Εύαγγελιστριάς (Είσοδος Κτενά 4)
ΤΗΛ. 31 926

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΕΡ. Α. ΛΥΤΡΑ
Μαθήματα Ζωγρα-
φικής και Διακοσμη-
τικής. Έναρξεις από
1ης Οκτωβρίου.
Όδός Καλλιδρομι-
ου 14

ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΕΠΙΠΛΩΝ
ΛΟΥΣΤΡΑΡΙΣΜΑΤΑ ΠΑΡ' ΕΙΔΙΚΟΥ
ΤΕΧΝΙΤΟΥ
ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10
ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραποτομηχανή Σίγγερ
πολυτελείας (κεντήματος-ραπτικής)
είς τιμήν εύκαιρίας.
Πληροφορία: Όδός Γερμανοϋ
Παλαιών Πατρών αριθ. 5, τυπο-
γραφεία «Μπουκέτου» (Πλατεία
Κλαυθμώνος)

Ό Βορονόφ τών παλαιών
φορεμάτων είνε αι Γερμανι-
κάι Βαφαί «ARTI».

ΛΟΓΙΣΤΗΣ
διαθέτων όρας άναλαμβάνει
την τήρησιν βιβλίων. Πληροφο-
ρία: Γερμανοϋ Παλαιών Πα-
τρών 5 Β' Κήπος Κλαυθμώνος

Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 126 Β

Δ. ΓΙΟΒΑ

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ: Ο ΞΕΓΕΛΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

— Ώ, έννοια σου, τοῦ ἔχω μιλῆσει πολὺ γιὰ σένα καὶ θὰ σὲ περιποιηθῇ, τ' ἀπάντησε ἡ Ντόρις.
 "Εἶτοι ὁ Γκάρυ Κούπερ ἔκανε τὴν τουαλέττα του, φόρεσε τὸ καλλίτερο κοστούμι του, πῆρε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ πῆγε στὸ μέγαρο τῆς Ντόρις. Ὁ πατέρας τῆς τὸν δέχθηκε μ' ἕνα χαμόγελο. Ὁ Γκάρυ Κούπερ τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του, ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ κάνει εὐτυχισμένη τὴν Ντόρις καὶ τέλος στάθηκε περιμένοντας τὴν ἀπάντησί του.

— Ναί, ναί, τὰ ξέρω ὅλα, τοῦ δήλωσε ὁ πατέρας τῆς. Ἡ Ντόρις μοῦ μίλησε γιὰ σὰς. Εἰσααγε ἕνα τίμιον κ' ἐργατικὸ παιδί. Δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση. Μόνον ἀπορῶ τί ἐρήκατε ν' ἀγαπήσετε ἀπὸ αὐτὸ τὸ πλάσμα. Ἡ μαγεύρισά μας ἡ Ντόρις εἶνε κουτοῇ, ἀσχημὴ καὶ διαρκῶς εἶνε μεθυσμένη. Μὰ ἀφοῦ ἐπιμένετε δὲν θὰ σὰς χαλάσω τὸ χатиρί...

Ὁ Γκάρυ Κούπερ τινάχτηκε ἀπάνω σὰν κάποιος νὰ τὸν δάγκωσε. Κατάλαθε ὅτι ἡ φίλη του τοῦ εἶχε σκαρῶσει μιὰ ἀκόμη φάρσα γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίῃ, παίζοντας μὲ τ' ὄνομά της καὶ τ' ὄνομα τῆς μαγεύρισσάς των ποὺ ἦταν τὸ ἴδιον!

Κι' ἔφυγε σὰν κυνηγημένος, ἀπ' αὐτὸ τὸ μέγαρο. Τὸ πάθημά του ὅμως διεδόθη στὴ Μοντάνα κ' ἦταν ἀδύνατο πειὰ νὰ σταθῇ οὔτε λεπτὸ ἐκεῖ πέρα.

Εἶτοι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔφυγε, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνῃ διάσημος γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα σ' αὐτὴν τὴν «πριγκίπισσα» τῶν δολλαρίων!

Κι' ἀλήθεια, λίγα χρόνια ἀργότερα ὁ Γκάρυ Κούπερ κατακοῦσε τὸ Χόλλυγουντ καὶ γινόταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἀξιολάτρευτους «γρόητες» του. Τότε τὸν θυμήθηκε κι' ἡ Ντόρις καὶ τοῦ ἔγραψε ἕνα τρυφερὸ γράμμα, ἱκετεύοντάς τον νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Τοῦ ἔγραφε ἀκόμη ὅτι πρόθυμα θὰ γινόταν γυναῖκα του. Μὰ ὁ Γκάρυ Κούπερ τῆς ἀπάντησε μ' εὐγένεια, ὅτι τώρα πειὰ ἦταν πολὺ ἀργά κι' ὅτι ὁ «ξεγελασμένος» δὲν εἶχε καμμιά διάθεσιν νὰ τὴν ξαναπάθῃ.

Μὰ χάρις σ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔρωτος, ὁ ἀμερικανικὸς κινηματογράφος ἀπόχτησε ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα λαμπερὰ «ἀστέρ» του, ἕναν «γρόητα» ποὺ εἶνε τὸ εἰδῶλο τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὅπως ὅμως εἶνε γνωστὸ, ὁ Γκάρυ Κούπερ δὲν συγκινεῖται καὶ τόσο εὐκολά. Ἔχει ὥστόσο μιὰ ἀδυναμία μόνον πρὸς τὴς ἡρεμὲς καὶ ἀπλὲς γυναῖκες, γιατί νομίζει ὅτι αὐτὲς μποροῦν νὰ τοῦ χαρίσουν τὴν εὐτυχία ποὺ τόσο ἔχει ποθῆσαι ἡ καρδιά του.

Η ΘΥΕΛΛΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 6)

μέσα στὰ ἀπαλὰ χέρια τῆς τὸ δροσερὸ πρόσωπό του, τὸ ἔγειρε λίγο κι' ἀκούμπησε τὰ χεῖλιν τῆς, τρυφερά, στὰ δικά του.

Κατόπιν, μ' ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα προσπάθησε νὰ διαβάσῃ στὰ μάτια τοῦ Μαρσέλ τὴς κρυφὲς σκέψεις του.

— Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ κάνῃς ὄρκους... τοῦ εἶπε μὲ μιὰ ἡρεμὴ φωνή. Θέλω μόνον νὰ μ' ἀγαπᾷς ὅσο μπορεῖς περισσότερο... Θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷς πάντα, κάθε στιγμὴ, κάθε ὥρα, κάθε ἡμέρα... Μὰ πόσον καιρὸ; Πόσον καιρὸ θὰ μπορέσῃς πειὰ νὰ μ' ἀγαπᾷς; Πές μου;...

— Σὲ λατρεύω! τῆς ἀπάντησε ὁ Μαρσέλ.
 Ἐκείνη ἀπλώσε τὰ χέρια τῆς καὶ τὸν ἐσφίξε πάνω στὸ στήθος τῆς.

— Ἀγάπη μου!.. Μικρούλη μου!..
 Ὅλη ἡ νύχτα πέρασε μέσα σὲ μιὰ φουρτούνα ἔρωτος...

Τὸ πρωὶ, τὴν ἄφησε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του. Ἦταν εὐτυχισμένος σὰν νὰ εἶχε φύγῃ κάποιον ὁράς ἀπὸ τὴν καρδιά του. Ἦταν ἀνάλαφρος, εὐθυμὸς καὶ σφύριζε σιγανὰ ἕνα τρελλὸ τραγουδάκι τῆς Μονμάρτρης.

Ὅλα τώρα τοῦ φαίνόντουσαν εὐκόλα, ὁμορφα, ἀξιολάτρευτα, γιατί εἶχε κατακτήσῃ τὴ Λένα, γιατί εἶχε κάνει τὴ γλυκεῖά ἐκείνη γυναῖκα τρυφερὴ φίλη του. Κι' ὅμως τώρα, δίχως ἴσως νὰ τὸ θέλῃ, τὴν ἀγαποῦσε κιόλας λιγώτερο, κι' ἄρχισε νὰ συλλογίζεται μ' ἕνα χαμόγελο ἡλες τὴς ἄλλες γυναῖκες ποὺ μποροῦσε νὰ κατακτήσῃ...

ΡΟΜΠΕΡ ΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 18)

Πολλὲς φορές εἶχα προσέξει ὅτι σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις τὰ γεγονότα ἐξελίσσονται μὲ μεγάλη ταχύτητα. Μὲ μιὰ ἀδελφικὴ λοιπὸν στοργὴ τὴ φίλησα στὸ μέτωπο, ἔβαλε ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ντιθάνι.

— Συγχωρέστε τον, Μανὸν! τῆς εἶπα. Συγχωρέστε τον... Ὅταν θὰ γυρίσῃ ὁ Ρομπέρ, δεχθῆτε τον μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλίαν, νὰ ἔτσι!...

Κι' ἔκανα τὴν κίνησιν. Ἡ Μανὸν τότε, κλείνοντας τὰ μάτια, ἔγειρε ξαφνικὰ στὴν ἀγκαλιά μου προσφέροντάς μου ὕγρα καὶ φιληδόνα χεῖλη τῆς...

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὁ Ρομπέρ ἀνοίξε τὴν πόρταν.
 — Ὅλα διωρθώθηκαν, καθὼς βλέπετε! τοῦ εἶπα μὲ δαναίδεια.

— Βλέπω... Βλέπω... ἔκανε ὅστερ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σπηλὴ. Κι' ἀπὸ τότε δὲν μοῦ ξανατηλεφώνησε γιὰ τὴς ἐρωτικές του ὑποθέσεις.

ΕΝΤΜΟΝ ΚΛΕΡΑΙ

Ο ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 8)

Τὰ πράγματά του ἄνω-κάτω. Ἡ μυρωδιὲς του ἀνοιχτὲς σκορπίζαν τὴς εὐωδιὲς τοὺς σ' ὅλο τον διάδρομο.

Στάθηκα λιγάκι καὶ κύτταξα μέσα περιλυπὸς. Στεφθήκα τὴς σκηνὲς τὴς ἐρωτικῆς, ποὺ θὰ γινόντουσαν ἐντὶ μέσας τὴς ἡμέρας ποὺ ὁ ὑποφαινόμενος ἐπιστράτευε κορυμπίδες τοῦ ζαχαροπλαστείου καὶ ἐπλαθε νίκες γιὰ τὸ αὐτοῦ του καὶ μὲ τὴ φαντασία του.

Κι' ἐνοιῶσα ὅτι στὸν ἔρωτα καὶ στὴν ζωὴ καὶ στὴν περιστασι ἐκείνη, ὁ μόνος ποὺ ἦταν κουραμπιὲς ἀληθινός... ἡμῶνα ἐγὼ κ' οἱ κουραμπιὲδες ποὺ κουβαλοῦσαν!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Η ΟΡΦΑΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 37)

καθηγητὴ Κλώντιο.

— Εἰμαι, τοῦ δήλωσε, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλμπέρτο Γκαόντι. Μ' ἔστειλε νὰ σὰς ζητήσω τὸ χέρι τῆς Μαρίας. Ἄν πιονῆται καὶ δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀρνηθῆτε νὰ ἐναῶν.

Ὁ Κλώντιο ἔπεσε ἀπὸ τὰ σύννεφα. Σκέφθηκε, στεναγμένη, προσπάθησε νὰ βρῇ μιὰ δικαιολογία, μὰ ὁ ἐπιπλοπῆς του τοῦ πάγωσε τὸ αἷμα δηλώνοντας ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Ἡ Μαρία ἔπρεπε νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Ἀλμπέρτο, γιατί εἶχε γίνῃ δική του!

Ὁ Κλώντιο ἔδωσε τὴν συγκατάθεσί του. Λίγο καιρὸ ἀργότερα συνώδεψε νύφη πειὰ τὴ Μαρία ὡς τὸ σταθμὸ γιὰ τὸ ἀντρας τῆς θὰ τὴν ἐπαίρνε στὸ Μιλάνο γιὰ πάντα. Κι' ὅταν τὸ τραῖνο ἔφυγε κι' ἔμεινε ὁλομόναχος στὸ σταθμὸ κατάλαθε ὅτι ἡ Μαρία εἶχε πάρει μαζί της καὶ τὴν καρδιά του.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Κλώντιο ἔκλαψε πικρά ἐξ αἰτίας τῆς καταλαβαίνοντας ὅτι δίχως αὐτὴν δὲν εἶχε πειὰ τὸ κορυγαῖο νὰ ζήσῃ. Ἡ Μαρία ἦταν γι' αὐτὸν ὅλη ἡ ζωὴ του. Τώρα δὲν τοῦ ἀπέμεινε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ θάνατο. Μὰ ἐνοιῶθε ἀκόμη ὅτι εἶχε κάνει τὸ καθήκον του σὰν ἀνδραγατῆς κι' εἶχε τελειώσει τὸ ἔργο ποὺ εἶχε ἀναλάβῃ, τὴν προστάσια δηλαδὴ τῆς μικρούλας ὀρφανῆς ποὺ μιὰ νύχτα τοῦ ἡμῶνα εἶχε μαζέψει ἀπ' τὰ σκαλιά τῆς ἐκκλησίας τῆς Σαντα-τα-Μαρίνας.

Ὑπομόνεψε κάμποσο καιρὸ. Ἐκρυψε τὸ μεγάλο του πόνον. Μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ στὸ σαρκαὶ ποὺ τὸν ἐτραῖε. Κι' ἕνα πρωὶ τὸν βρῆκαν νεκρὸ στὸ κρεβάτι του!...

Εἶχε ξεψυχήσει τὴν νύχτα προσφέροντάς ἀργά, γλυκὰ δνομα τῆς Μαρίας:

— Μαρία... Μαρία... Πόσο σ' ἀγαποῦσα, Μικρούλα μου!

ΚΑΡΛΟ ΡΟΖΕ

ΚΑΜΜΙΑ ΠΟΥΔΡΑ

Δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ θαύματα.

Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀκριβῶς ἡ πούδρα ΠΟΜΠΕΤΑ θαύματα δὲν σὰς ὑπόσχεται. Σὰς ὑπόσχεται μόνον πλήρη ἱκανοποίησιν, ἐπειδὴ τῆς πούδρας ΠΟΜΠΕΤΑ ἡ ποιότης καὶ ἡ λεπτότης εἶνε πάντοτε σταθερές.

30 χρόνια τώρα καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμον, ὅλο καὶ διαδίδεται μὲ ἐπιτυχία ἡ πούδρα ΠΟΜΠΕΤΑ.

ΠΟΜΠΕΤΑ
L. T. PIVER - PARIS

ARTI

Παράσῃνται ἐν Φαρμακείᾳ καὶ Ἐμπορικῇ

Γεραῖο Πρόσωπο

Βάσις τῆς πραγματικῆς ὁμορφιάς εἶνε τὸ ὑγιὲς δέρμα, τὸ ὁποῖον δ' ἀποκτήσῃτε μόνον διὰ τῆς καταλλήλου χρήσεως κρέμας νυκτὸς πρὸ τῆς κατακλίσεως καὶ διὰ τῶν διαφόρων κρεμῶν ἡμέρας, αἵτινες προσδίδουν στὸ πρόσωπό σας μιὰ προσωρινὴ καλὴ ἐμφάνισιν.
 Δὲν φαντάζεσθε τὴν ἀμεσον δελτίωσιν ποὺ θὰ ἐπιτύχητε χρησιμοποιοῦσαι διὰ τὸ καθάρισμα τοῦ προσώπου σας τὴν ΚΡΕΜΑΝ ΝΥΚΤΟΣ ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ

GEORGE

διὰ καλῆς ἐντριβῆς ὥστε νὰ ὑποδοθῆσθε τὴν εἰσχωρήσιν τῆς στὸ δέρμα καὶ καθάρισον τοὺς πόρους καθιστώσα τὴν ἐπιδερμίδα λεῖαν καὶ ἐλαστικὴν καὶ προλαμβάνουσα τὴν πρόωρον ρυτίδωσιν.

Δοκιμαστικὰ σωληνάρια κρέμας μετὰ τῆς σχετικῆς διδλογογραφίας καὶ οἱ 10 χρωματισμοὶ πούδρας ταχυδρομοῦνται τῷ ἀποστέλλοντι δραχ. 6 εἰς γραμματόσημα

Τιμὴ θάζου δραχ. 60, σωληναρίου 25.

Γεν. Ἀντιπ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, Ἀκαδημίας 5, Τηλ. 20-918

Αἱ ΕΞΥΓΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

τῆς ἐποχῆς μας προτιμοῦν προϊόντα τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθησαν καταλλήλα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὠραϊότητος καὶ νεότητος. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τόσοι πολλοὶ μεταχειρίζονται διὰ τὴν περιποίησιν τῶν δοντιῶν τὴν ὁδοντόπασταν ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ, ἡ ὁποία δὲν καὶ σείει; ἡ ὁποία δὲν δώσῃτε στὸ στόμα σας αὐτὴ τὴ θαυμασία γεύσιν καὶ αὐτὸ τὸ θαυμάσιον συναισθημα καθαρῶς καὶ φρεσκάδας. Δοκιμάσατε τὴν ὁδοντόπασταν ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ, ἡ ὁποία ὅπως κανὲν ἄλλο προϊόν μὲ τὰ λεπτὰ καὶ μαλακὰ καθαριστικὰ του μόρια καθιστᾷ τὰ δόντια λευκὰ, γυαλιστερά καὶ τὴν ἀναπνοὴν δροσερὴν καὶ καθαρά. Ἦδη ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας θὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι τὰ δόντια σας φαίνονται ὠραϊότερα. ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ ἀφρίζουσα ἡ μὴ ἀφρίζουσα καὶ αἱ δύο ποιότητες εἶνε ἐξ ἴσου καλά.

Ὁδοντόπαστα Χλωροδόντ

3

Ευαγγελιστριάς

ΦΑΣΜΑΤΑ

ΠΑΝΝΙΝΑ

ΜΕΤΑΞΕΙΑ

ΒΑΜΒΑΚΕΑ

ΛΕΥΚΑ ΕΙΣ

αφ' ου

τ

σαουσθ

Σία

Ευαγγελιστριάς

3